ฉ
136.7
ส843ท

ทัศนคติของเด็กในชั้นประถมปีที่ ๔ ในจังหวัดพระนคร ต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว

ปริญญานิพนธ์

ของ

สุเมธ สุภาสัย

THE LIBRARY
THE COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต แขนงวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
ด้วยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติ
สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก

๒๘ มีนาคม ๒๕๐๕

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต แขนงวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ด้วยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก.

..... ประธาน

..... กรรมการ

..... กรรมการ

.....

ผู้อำนวยการสถาบันระหว่างชาติ
สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก

๒๘ มีนาคม ๒๕๐๕

ศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ก่อนอื่นผู้เขียนขอขอบคุณครูใหญ่และคณะครูใน ๑๐ โรงเรียน ในจังหวัดพระนครที่มีส่วนช่วยเหลือและให้ความสะดวกในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้อย่างจริงใจจนงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

การศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ จะสำเร็จไม่ได้หากผู้เขียนไม่ได้รับความกรุณาและช่วยเหลือจากท่านผู้มีอุปการคุณอีกหลายท่าน อาทิ เช่น ดร. อิวจ์ ฟิลป์ ผู้อำนวยการสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ที่ได้ช่วยอภิปรายชี้แนวทางและแก้ไขหลักการในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้อย่างกว้างขวาง ดร. ละม้ายมาส ศรีวัฒก์ รองผู้อำนวยการสถาบันฯ ได้สนับสนุนและช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในเรื่องอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการรวบรวมข้อมูลตลอดจนแก้ไขปริญญานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดร. เอส. เจ. แมมไบอา ผู้เชี่ยวชาญยูเนสโกประจำสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ได้ช่วยเหลือตรวจสอบและอภิปรายโครงเรื่องในการวางแผนแบบการวิจัย ดร. จรรจา จินายน และ อาจารย์ ปรีชา ธรรมา ที่ปรึกษาแนะนำและช่วยตรวจแก้การเขียนปริญญานิพนธ์เรื่องนี้ รวมทั้งคณะเจ้าหน้าที่ของสถาบันฯ และเพื่อนนิสิตบางท่านที่กรุณาช่วยเหลือด้วยความเต็มใจยิ่ง

สุดท้าย ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ หม่อมหลวง ตุ้ย ชุมสาย แห่งสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา คณะวิชาวิจัยการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ที่กรุณาให้คำแนะนำอันมีค่าและช่วยเหลือทางด้านสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยตลอด ทั้งนี้ด้วยความซาบซึ้งในพระคุณอย่างสูง.

สุเมธ สุภาสัย

สารบัญ

บทที่		หน้า
๑.	บทนำ	๑
	ความสำคัญของปัญหา	๑
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้	๕
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้	๕
	ขอบเขตของการค้นคว้าเรื่องนี้	๖
	คำจำกัดความที่ใช้เฉพาะ	๖
	การศึกษาค้นคว้าเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง	๖
๒.	การรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล	๙
	กลุ่มตัวอย่าง	๙
	อุปกรณ์ที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๑๓
	การทดลองใช้อุปกรณ์ก่อนดำเนินการค้นคว้า	๑๓
	ผลจากการทดลองใช้แบบทดสอบ	๑๔
	การรวบรวมข้อมูล	๑๔
	การจัดกระทำกับข้อมูล	๑๖
๓.	ผลการค้นคว้า	๑๘
	การแปลผลทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว	๑๘
	การแปลผลระหว่างทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว กับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก	๕๔
๔.	บทย่อและข้อเสนอแนะ	๗๔
	สรุปผลการค้นคว้า	๗๕
	ข้อเสนอแนะ	๗๘

บทที่ หน้า

บรรณานุกรม ๘๐

ภาคผนวก ๘๑

ก ๑. คะแนนดิบที่เด็กตอบในแบบทดสอบ ก. ๘๑

ก ๒. คะแนนดิบที่เด็กตอบในแบบทดสอบ ข. ๘๔

ข ๑. ข้อสั่งชี้แจงและแบบทดสอบ ก. ๘๗

ข้อสั่งชี้แจงแบบทดสอบ ก. ๘๗

แบบทดสอบ ก. ๘๘

ข ๒. ข้อสั่งชี้แจงและแบบทดสอบ ข. ๙๕

ข้อสั่งชี้แจงแบบทดสอบ ข. ๙๕

แบบทดสอบ ข. ๙๗

ค. แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวเด็ก ๑๓๓

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
๑.	จำนวนเด็กใน ๑๐ โรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างแจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง	๑๐
๒.	จำนวนเด็กแจกแจงตามอาชีพและรายได้ของครอบครัว	๑๑
๓.	ระดับอายุเด็กแจกแจงออกเป็นชายและหญิง	๑๒
๔.	กำหนดเวลาทดสอบเด็ก	๑๕
๕.	คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์ ในข้อกระทงที่ ๑ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง	๑๙
๖.	คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์ ในข้อกระทงที่ ๒ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง	๒๐
๗.	คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์ ในข้อกระทงที่ ๓ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง	๒๓
๘.	คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์ ในข้อกระทงที่ ๔ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง	๒๕
๙.	คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์ ในข้อกระทงที่ ๕ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง	๒๘
๑๐.	คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์ ในข้อกระทงที่ ๖ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง	๓๐
๑๑.	คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์ ในข้อกระทงที่ ๗ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง	๓๒
๑๒.	คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์ ในข้อกระทงที่ ๘ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง	๓๔
๑๓.	คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์ ในข้อกระทงที่ ๙ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง	๓๖

ตาราง หน้า

๑๔. ค่าตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์
ในข้อกระทงที่ ๑๐ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง ๗๘
๑๕. ค่าตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์
ในข้อกระทงที่ ๑๑ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง ๘๐
๑๖. ค่าตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์
ในข้อกระทงที่ ๑๒ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง ๘๓
๑๗. ค่าตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์
ในข้อกระทงที่ ๑๓ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง ๘๕
๑๘. ค่าตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์
ในข้อกระทงที่ ๑๔ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง ๘๗
๑๙. ค่าตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์
ในข้อกระทงที่ ๑๕ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง ๙๐
๒๐. ค่าตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์
ในข้อกระทงที่ ๑๖ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง ๙๒
๒๑. อัตราร้อยละของค่าตอบต่อข้อกระทง ๑ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๙๕
๒๒. อัตราร้อยละของค่าตอบต่อข้อกระทง ๒ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๙๖
๒๓. อัตราร้อยละของค่าตอบต่อข้อกระทง ๓ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๙๗
๒๔. อัตราร้อยละของค่าตอบต่อข้อกระทง ๔ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๙๘
๒๕. อัตราร้อยละของค่าตอบต่อข้อกระทง ๕ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๙๙

ตาราง หน้า

๒๖. อัตราร้อยละของคำตอบถูกของกระทง ๖ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๖๑

๒๗. อัตราร้อยละของคำตอบถูกของกระทง ๗ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๖๒

๒๘. อัตราร้อยละของคำตอบถูกของกระทง ๘ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๖๓

๒๙. อัตราร้อยละของคำตอบถูกของกระทง ๙ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๖๔

๓๐. อัตราร้อยละของคำตอบถูกของกระทง ๑๐ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๖๕

๓๑. อัตราร้อยละของคำตอบถูกของกระทง ๑๑ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๖๖

๓๒. อัตราร้อยละของคำตอบถูกของกระทง ๑๒ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๖๗

๓๓. อัตราร้อยละของคำตอบถูกของกระทง ๑๓ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๖๘

๓๔. อัตราร้อยละของคำตอบถูกของกระทง ๑๔ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๗๐

๓๕. อัตราร้อยละของคำตอบถูกของกระทง ๑๕ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๗๑

๓๖. อัตราร้อยละของคำตอบถูกของกระทง ๑๖ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข.
และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง ๗๒

๓๗. คะแนนดิบที่เด็กตอบในแบบทดสอบ ก. ของแต่ละข้อกระทงแจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง ๘๑

๓๘. คะแนนดิบที่เด็กตอบในแบบทดสอบ ข. ของแต่ละข้อกระทงแจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง ๘๔

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ หน้า

๑. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๑ ... ... ๑๙
๒. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๒ ... ... ๒๒
๓. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๓ ... ... ๒๕
๔. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๔ ... ... ๒๖
๕. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๕ ... ... ๒๙
๖. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๖ ... ... ๓๑
๗. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๗ ... ... ๓๓
๘. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๘ ... ... ๓๕
๙. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๙ ... ... ๓๗
๑๐. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๑๐ ... ... ๓๙
๑๑. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๑๑ ... ... ๔๑
๑๒. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๑๒ ... ... ๔๔
๑๓. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๑๓ ... ... ๔๖
๑๔. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๑๔ ... ... ๔๘
๑๕. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๑๕ ... ... ๕๑
๑๖. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทง ๑๖ ... ... ๕๓

บทที่ ๑

บทนำ

สิ่งแวดล้อมทั้งหลายมักจะมีบทบาทและมีอิทธิพลต่อชีวิตมนุษย์ตลอดมาคือนับแต่ปฏิสนธิจนตลอดออกมาเป็นเด็กเป็นผู้ใหญ่ เมื่ออยู่ในครรภ์มารดาก็ได้รับอิทธิพลจากมารดา อาจจะเป็นการรับประทานอาหาร อารมณ์ต่าง ๆ หรือสิ่งอื่นใดก็ตามที่มารดามีความยุ่งเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ครั้นคลอดออกมาก็ยิ่งได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ระยะแรกก็คือต้องปรับตัวให้เข้ากับอากาศและอุณหภูมิตามธรรมชาติ ครั้นเจริญเติบโตขึ้นก็ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับตัวให้เข้ากับเกลียวสังคมที่คนมีส่วนยุ่งเกี่ยวอยู่ ผลที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเข้าเกลียวสังคมทำให้คนเกิดทัศนคติต่อวัตถุและต่อความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับสังคม แต่ระดับของสังคมไม่เหมือนกัน เพราะแต่ละสังคมสร้างให้คนมีวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ อาชีพ ภาษา ฯลฯ ไม่เหมือนกัน ทุกคนจึงต้องดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมที่แตกต่างออกไป ฉะนั้น ทัศนคติ ความคิด ความสนใจ และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่บุคคลย่อมแตกต่างตามระบบของสังคมที่เขามีบทบาทอยู่ด้วย

สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นแก่บุคคลระหว่างที่มีบทบาทในสังคมดังกล่าวแล้ว ยากที่จะนิยามให้เข้าใจได้โดยเฉพาะคำว่า "ทัศนคติ" ยิ่งเป็นการยากต่อการนิยามให้เข้าใจได้อย่างกว้างขวาง

"ทัศนคติ" เป็นศัพท์บัญญัติทางวิชาการศึกษา มีความหมายตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Attitude" * คำทัศนคติ ถ้าจะพูดอย่างธรรมดาสามัญก็ได้แก่ ท่าที ความรู้สึกของคนซึ่งเป็นอำนาจหรือแรงขับอย่างหนึ่งที่แฝงอยู่ภายในจิตใจมนุษย์และพร้อมที่จะกระทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

นักจิตวิทยาสมัยก่อน ๆ เช่น เฮอร์เบอร์ต สเปนเซอร์ [๒] (๑๘๖๒) กล่าวว่า ทัศนคตินี้ความหมายอยู่ ๒ อย่าง คือ หมายถึง "ท่าที่แสดงออกทางจิตใจ" และอีกอย่างหนึ่งหมายถึง "ท่าที่แสดงออกทางกาย" แต่ความหมายดังกล่าวได้เปลี่ยนไปแล้ว ในระยะหลัง ๆ นี้หมายถึง

---

* วิสามัญศึกษา กรม กระทรวงศึกษาธิการ ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา หน้า ๑๖.

[๒] Lindzey, Gardner, Handbook of Social Psychology, p. 43.

"ภาวะความพร้อมของจิตใจและประสาทที่จะแสดงออกมาโดยผ่านกิจกรรมทางร่างกายและจิตใจ" [๓]

ตามทัศนะของนักสังคมวิทยา เช่น โทมัส และ ซะไนกี นิยามทัศนคติว่าเป็น "ภาวะทางจิตของบุคคลที่มีต่อคุณธรรมทางสังคม" [๔]

มีนิยามของนักจิตวิทยาอื่น ๆ ที่น่าสนใจอีกมาก อาทิ เช่น วอร์เรน ว่า "ทัศนคติเป็นความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่ได้รับ อาจมากหรือน้อยก็ได้ หรือเป็นภาวะความพร้อมทางจิตใจเพื่อจะกระทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ" [๕]

ออลพอร์ท (๑๙๓๕) ว่า "ทัศนคติ เป็นสถานะความพร้อมทางประสาทและจิตใจซึ่งมีอิทธิพลเหนือทิศทางแห่งการตอบสนองของบุคคลที่มีต่อวัตถุและสถานการณ์ที่มาเกี่ยวข้อง" [๖]

เทอร์สโตน นิยามว่า "เป็นผลรวมทั้งหมดของความรู้สึกเอนเอียง อคติ ความเข้าใจล่วงหน้า ความคิด ความกลัว ความหวั่นเกรง และความเห็นของบุคคลเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ" [๗]

จากนิยามต่าง ๆ ที่นำมากล่าวแล้ว พอจะบุติได้ว่าแต่ละนิยามในลักษณะที่คล้าย ๆ กัน กล่าวคือเห็นว่าเป็นภาวะความพร้อมทางประสาทและจิตใจที่คอยควบคุมและชี้ทางว่าปฏิกิริยาควรจะมุ่งต่อวัตถุหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ทางสังคมในทิศทางใด

ทัศนคติจัดเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพของบุคคล อาจเกิดขึ้นแก่บุคคลได้ด้วยเหตุ ๓ ประการ คือ [๘]

๑. เกิดจากการที่บุคคลยอมรับเอาทัศนคติทางวัฒนธรรมไว้ก่อน ก่อนที่คนจะได้พบประสบความรู้สึกจริง ๆ กับวัตถุที่ทำให้เกิดทัศนคตินั้น ๆ

๒. เกิดจากการที่คนสร้างทัศนคตินั้นขึ้นโดยบุคคลคิดจากความรู้สึกที่มีอยู่เฉพาะกับภาวะและปรากฏการณ์อันหนึ่ง ๆ เช่น ในเรื่องความซื่อตรง จากการทดลองปรากฏว่า ความซื่อตรงจะเกิดมีขึ้นในอุปนิสัยของคนได้ก็ต่อเมื่อคนได้เรียนรู้จักที่จะกระทำกรรมอันซื่อตรง โดยเฉพาะเป็นเรื่อง ๆ ไป ฯลฯ

---

[๓] Ibid.

[๔] Ibid., p. 45.

[๕] Warren, Howard C., Dictionary of Psychology, p. 24.

[๖] Lindzey, Gardner, loc. cit., p. 335.

[๗] Cruze, Wendell W., Educational Psychology, p. 187.

[๘] ดุ้ย ชุมสาย, ม.ล. จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน หน้า ๔๔.

๓. เกิดขึ้นจากการที่คนแสดงปฏิกิริยาต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างรุนแรง ทัศนคตินี้รุนแรงไปในทางที่เป็นความกลัว (Phobia) ทีเดียว เช่น บางคนกลัวนกแก้วบางชนิดเพราะเคยถูกแขกหัวโตหยอกล้อจนตกใจ

ทัศนคติเมื่อบังเกิดขึ้นแล้วจะแสดงออกโดยทางพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคล และเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกทางอารมณ์อย่างใกล้ชิด ฉะนั้นการที่คนแสดงปฏิกิริยาต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างรุนแรงนั้น ก็เป็นเพราะทัศนคตินี้มีส่วนช่วยเสริมอยู่มากเหมือนกัน

การแสดงออกของทัศนคติโดยอาศัยพฤติกรรมนี้ แบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะ [๔]

๑. แสดงออกมาในลักษณะ พึงพอใจ ชอบ ถ้าคนมีทัศนคติแบบนี้ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้วก็จะทำให้คนอยากปฏิบัติ อยากได้ อยากเข้าใกล้สิ่งนั้น เรียกว่าทัศนคติเชิงบวก

๒. แสดงออกมาในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่ชอบ ถ้าคนมีทัศนคติแบบนี้ต่อสิ่งเร้าอย่างหนึ่งอย่างใดก็จะทำให้คนมีความเบื่อหน่าย รังเกียจ อยากหนีให้ห่างจากสิ่งนั้น เรียกว่าทัศนคติเชิงนิเสธ

แต่ถ้าจะแบ่งให้ละเอียดออกไปก็ยังมีทัศนคติอีกลักษณะหนึ่ง คือ ความรู้สึกเฉย ๆ ไม่ถึงกับชอบแต่ไม่ถึงกับรังเกียจ เรียกว่าทัศนคติแบบกลาง ๆ

<u>ความสำคัญของปัญหา</u>

ผู้มีหน้าที่ในการฝึกอบรมและเลี้ยงดูเด็กนั้นย่อมมีจุดหมายปลายทางร่วมกันทั้งสิ้น คือ ให้เด็กเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ มีอนาคตแจ่มใส มีความสำเร็จในชีวิตและมีความสุข องค์ประกอบที่ทำให้เกิดผลดังนี้นั้นมีมากมายด้วยกัน แต่ที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง คือครอบครัว เนื่องจากครอบครัวเป็นหน่วยหนึ่งทางสังคม จึงย่อมมีความสัมพันธ์และถูกกระทบกระเทือนด้วยอิทธิพลต่าง ๆ จากสังคมด้วย เป็นต้นว่าอิทธิพลจากกลุ่มชนและสถาบันอื่น ๆ ความเปลี่ยนแปลงของสังคมนี้เป็นไปอย่างรวดเร็ว ทำให้มีผลกระทบกระเทือนต่อครอบครัวทั้งทางตรงและทางอ้อม

ผลของการเปลี่ยนแปลงที่มีต่อครอบครัวนั้น บางทีก็เป็นผลร้ายต่อเด็ก เช่น เด็กขาดความอบอุ่นในครอบครัว ในการศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงของครอบครัว และการขาดความอบอุ่นจากครอบครัวนี้

---

[๔] Newcomb, Theodore M., <u>Social Psychology</u>, p. 128.

มาการ์เรต สเตปัน กล่าวว่า "การขาดครอบครัวอาจเป็นเหตุร้ายอันหนึ่งต่อพัฒนาการของบุคลิกภาพ และทำให้เกิดผลร้ายแก่บุคคลนั้นจนไม่สามารถปรับปรุงชีวิตให้เข้ากับสังคมได้ เด็กที่อยู่ในสภาพเช่นนี้จึงกลายเป็นเด็กเกเรไป" [๑๐] ฉะนั้นชีวิตในครอบครัวกับการพัฒนาทางบุคลิกภาพและทัศนคติของเด็กจึงสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

ได้กล่าวมาแล้วว่า นับแต่เด็กปฏิสนธิจนคลอดมาเป็นทารก เด็กจะต้องพบกับสิ่งแวดล้อมในเรื่องความเข้าใจและการตอบสนองความต้องการต่าง ๆ เด็กมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเจ็บปวด ความอึดอัดและความตึงเครียดเหล่านี้ มารดาและคนในครอบครัวเป็นผู้ช่วยปลดปล่อยให้เด็กพ้นจากสภาพเช่นนั้น แต่วิธีการที่มารดาและคนในครอบครัวช่วยเด็กย่อมทำให้เด็กเกิดความรู้สึกต่าง ๆ กัน เช่น ถ้าช่วยอย่างฉับพลัน พร้อมด้วยความอบอุ่นและความพอใจ เด็กจะรู้สึกว่าความต้องการของตนจะได้รับการตอบสนองจากทุกคนเสมอไป และไว้วางใจสิ่งแวดล้อมได้ ถ้าช่วยอย่างลุม ๆ ดอน ๆ และไม่มั่นคง เด็กจะรู้สึกว่า ทุกอย่างคนจะต้องต่อสู้อย่างเจ็บปวดเสียก่อนจึงจะสมหวังและพ้นจากความตึงเครียด

ที่กล่าวมานี้จะเห็นว่า การเจริญเติบโตของเด็กในด้านความรู้สึกนึกคิด นิสัย บุคลิกภาพ และทัศนคตินั้น ส่วนหนึ่งย่อมเรียนรู้ได้มาและมีรากฐานมาจากประสบการณ์ในครอบครัวของเขา ถ้าได้มีการศึกษาเรื่องทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวแล้ว จะทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบว่า ในสถานการณ์อย่างไร และเมื่อไรที่เด็กต้องการให้บุคคลในครอบครัวปฏิบัติต่อเขาเช่นนั้น ถ้าหากบุคคลในครอบครัวปฏิบัติได้ถูกต้องและสม่ำเสมอก็จะทำให้เด็กมีความรู้สึกนึกคิด มีทัศนคติต่าง ๆ ตามที่สังคมต้องการ เด็กสามารถปรับปรุงตัวและสามารถพัฒนาบุคลิกภาพของตนได้อย่างถูกต้อง ทำให้เด็กมีสุขภาพจิตดี เจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันด้วยความสุข

จริงอยู่ คนไม่สามารถหลีกเลี่ยงวิกฤตการต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้โดยสิ้นเชิง แต่คนย่อมสามารถศึกษาถึงต้นเหตุและอิทธิพลของสิ่งที่อาจเกิดขึ้น การศึกษาอย่างรอบคอบจะช่วยให้คนเผชิญกับวิกฤตการได้ดีและหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้

---

[๑๐] Stepan, Margaret, "The Scope and Aims of Family and Child Development Studies", The Social Sciences and Thailand. p. 52.

ประเทศไทยอยู่ในยุคพัฒนาการและกระบวนการแห่งการเปลี่ยนแปลง การปรับปรุงตัวให้เข้ากับสังคมทำให้เกิดปัญหาหลายอย่าง ถ้าหากได้ศึกษาปัญหาไว้ให้ลึกซึ้ง โดยเฉพาะทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวอย่างถูกต้อง และผู้เกี่ยวข้องสามารถปฏิบัติต่อเด็กได้อย่างเหมาะสมแล้วจะทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นแก่เด็กในปัจจุบันและอนาคตบรรเทาลงจนหมดไปได้

<u>ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้</u>

เด็กกับบุคคลในครอบครัวมักจะมีเรื่องเกี่ยวข้องกันอยู่เสมอ เมื่อมีเรื่องเกิดขึ้นแล้วบุคคลในครอบครัวมักจะปฏิบัติต่อเด็กในลักษณะต่าง ๆ กันตามแต่สถานการณ์ของเรื่องที่เกิดขึ้น การศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้มีความมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบว่า

๑. ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเด็กพึงพอใจที่สุดนั้นได้แก่การปฏิบัติในลักษณะใด โดยจำแนกเป็น

ก. ทัศนคติของเด็กชาย

ข. ทัศนคติของเด็กหญิง

ค. ทัศนคติทั้งของเด็กชายและเด็กหญิง

๒. ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในสถานการณ์เดียวกันนี้สอดคล้องกันหรือไม่ โดยจำแนกเป็น

ก. การปฏิบัติต่อเด็กชาย

ข. การปฏิบัติต่อเด็กหญิง

ค. การปฏิบัติทั้งต่อเด็กชายและเด็กหญิง

<u>ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้</u>

๑. เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ ไปเป็นแนวทางในการแนะแนวแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก เพื่อให้มีความเข้าใจเด็กได้ดียิ่งขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ในวงการศึกษาและการฝึกฝนอบรมเด็กสืบไป

๒. เพื่อครูและนักการศึกษาได้ทราบว่าเด็กมีทัศนคติต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวอย่างไร ก็จะได้ให้ความร่วมมือกับบิดามารดาและผู้ปกครองช่วยสร้างทัศนคติที่ดีแก่เด็ก

๓. เพื่อเป็นแนวทางแก่บิดามารดาและผู้ปกครองในการที่จะจัดสถานการณ์ที่เหมาะสมในครอบครัวได้ ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เด็กหันเหและไม่ให้มีปัญหาที่ไม่ดีเกิดขึ้น

ขอบเขตของการค้นคว้าเรื่องนี้

การค้นคว้าเรื่องนี้มีขอบเขตดังต่อไปนี้

๑. นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๔ ที่กำลังศึกษาอยู่ใน ๑๐ โรงเรียน (โรงเรียนราษฎร์ ๕ โรง โรงเรียนรัฐบาล ๕ โรง) ในจังหวัดพระนคร ประจำปีการศึกษา ๒๕๐๙

๒. ทัศนคติที่เกี่ยวกับเรื่องระเบียบวินัยในบ้าน การบ้าน การคบเพื่อน และการเจ็บป่วย

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

๑. "ทัศนคติ" ในที่นี้หมายถึง ท่าทีความรู้สึกของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวของเขา

๒. "เด็ก" หมายถึง นักเรียนทั้งชายและหญิงในชั้นประถมปีที่ ๔ ของ ๑๐ โรงเรียน ในจังหวัดพระนคร

๓. "การปฏิบัติ" หมายถึง การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งต่อเด็กโดยใช้อากัปกิริยาทั้งทางกายและวาจา อาทิ เช่น แสดงความพอใจ เตือน ดุ ด่า ตี เฉยเมยไม่สนใจ วลา เป็นต้น

๔. "บุคคลในครอบครัว" หมายถึง พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง และผู้ดูแลที่ใกล้ชิด

การศึกษาค้นคว้าเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง

สภาพของเด็กที่เกิดมาใหม่ ๆ นั้น ยังไม่สามารถเรียนรู้และตอบสนองสิ่งเร้าที่มีต่อเด็กได้ การตอบสนองจะกระทำโดยอาศัยกิริยาสะท้อนเท่านั้น นับแต่วินาทีแรกที่เด็กเกิดมา เด็กจะต้องปะทะกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่น สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ชีวภาพ และทางสังคม แต่แหล่งที่เด็กมีโอกาสปะทะมากที่สุดก็คือครอบครัวของเขาเอง ครอบครัวจึงถือเป็นแหล่งแรกและเป็นแหล่งที่สำคัญยิ่งในการสร้างแบบบุคลิกภาพและทัศนคติให้แก่เด็ก เด็กจะเรียนรู้พฤติกรรม ทัศนคติต่าง ๆ จากบุคคลในครอบครัวของเขา ดังนั้นหากบุคคลในครอบครัวมีทัศนคติอย่างไร เด็กก็มักจะมีลักษณะเอนเอียงไปในทางนั้นด้วย

นิวคอมบ์ [๑๑] ได้เขียนไว้ว่า ทัศนคติในตอนเด็ก ๆ นั้น ไม่แตกต่างจากคนอื่นโดยเด่นชัด กล่าวคือ เด็กมีทัศนคติทางจิตใจหรือไม่ทางจิตใจต่อวัตถุและสถานการณ์ต่าง ๆ คล้ายกันกับคนอื่น เขากล่าวว่า เด็กที่มีอายุราว ๑๐ ขวบ มักจะมีทัศนคติทางจิตใจคล้ายกับพ่อแม่และเพื่อนเล่นในกลุ่มเดียวกัน แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะเหมือนกันหมด มีบางสิ่งบางอย่างที่แตกต่างจากคนอื่นอยู่บ้าง เช่น ทัศนคติ หรือท่าทีที่มีความรู้สึกต่อผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดี ฯลฯ อย่างไรก็ตาม ทัศนคติของเด็กที่มีต่อวัตถุและสถานการณ์ต่าง ๆ นั้น เขาได้สรุปไว้เพื่อให้เห็นถึงเป็นหลักทั่ว ๆ ไปว่า "บุคคลมักจะมีใจเอนเอียงที่จะกระทำ รับรู้ คิด และมีความรู้สึกต่อวัตถุ สถานการณ์ต่าง ๆ คล้ายกับสมาชิกในกลุ่มเดียวกัน แต่อาจต่างกันในรายละเอียดปลีกย่อย เช่นคนอเมริกันย่อมมีความรู้สึกจงรักภักดีของชาติของเขาเหมือนกัน แต่อาจจะมีความรู้สึกพึงพอใจต่อผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีต่างกัน" [๑๒]

โบนเนอร์ [๑๓] เขียนไว้ว่า ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการสร้างทัศนคติให้แก่เด็กมาก เขากล่าวว่า เด็กพยายามปฏิบัติตัวให้คล้ายกับการปฏิบัติของพ่อแม่ของเขา และในการปฏิบัติตัวต่อผู้อื่นนั้น เด็กก็มักจะถือแบบอย่างจากพ่อแม่เหมือนกัน

โบนเนอร์ [๑๔] ว่ามีกลุ่มนักจิตวิทยาจิตวิเคราะห์ ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้มานานแล้วและเห็นว่า ครอบครัวมีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมของเด็ก อาทิ เช่น เขาเชื่อว่าคนส่วนมากมีความเชื่อหรือมีทัศนคติต่อปรัชญาการเมืองในลักษณะที่ตรงข้ามหรือขัดกันกับอำนาจของครอบครัว โดยเฉพาะของพ่อของเขา

* ลาสส์เวลล์ [๑๕] ได้ศึกษาค้นคว้าทัศนคติของนักการเมืองที่มีหัวรุนแรงกับอำนาจของครอบครัว แล้วสรุปไว้ว่า "นักการเมืองที่มีหัวรุนแรงมักเนื่องมาจากการหยอกล้อของบิดามารดาเมื่อสมัยเป็นเด็ก" นอกจากนี้ ลาสส์เวลล์ ได้ศึกษาค้นคว้าจากเรื่องอื่นอีกพบว่า เด็กที่มีทัศนคติในทางก้าวร้าวรุนแรงนั้น เนื่องมาจากครอบครัวแสดงความรักความเอ็นดูต่อเด็กไม่เท่ากัน ทำให้เด็กมีความอิจฉาริษยากันและกันในตอนเด็ก และเมื่อโตขึ้นก็ทำให้เป็นคนที่ก้าวร้าวรุนแรงไป

---

[๑๑] Newcomb, Theodore M., op. cit., pp. 127 - 130.

[๑๒] Ibid., pp. 221 - 223.

[๑๓] Bonner, Hubert, Social Psychology, p. 183.

[๑๔] Ibid.

[๑๕] Lasswell, H.D., Psychopathology and Politics, 1930.

โฟรมม์ [๑๖] ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับอำนาจของครอบครัว เพื่อต้องการทราบว่า สมุฏฐานของทัศนคติของเด็กนั้น มีผลมาจากการปะทะสายในครอบครัวหรือไม่ ผลการศึกษาได้รับผลเช่นเดียวกับสาธ์เวลล์ คือ พบว่านักการเมืองที่มีหัวรุนแรงส่วนมาก แสดงพฤติกรรมทางทัศนคติออกมาในทางที่ขัดต่ออำนาจของครอบครัว [๑๗]

สแต็กเนอร์ [๑๗] ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับอำนาจของครอบครัวโดยใช้วิธีจิตวิเคราะห์ และใช้วิธีการสถิติประกอบกัน เพื่อต้องการนำผลมาสนับสนุนสมมุติฐานที่ โฟรมม์ นำมาศึกษาว่าจะเป็นจริงหรือไม่ ผลของการศึกษาปรากฏว่า ทัศนคติได้สำนึกที่เด็กสะสมไว้มีมูลเหตุมาจากการถูกครอบครัวทอดทิ้ง คือ เด็กได้รับทัศนคติในทางไม่ดีเมื่อตอนเด็กแล้วก็เก็บกดทัศนคตินั้นไว้จนกลายทัศนคติใต้สำนึกต่อไป

นิวคอมบ์ กับ ธเวตล่า [๑๘] ได้ศึกษาค้นคว้าทัศนคติของพ่อแม่ว่า มีอิทธิพลต่อทัศนคติของเด็กหรือไม่ หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือว่า ทัศนคติของเด็กในเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้นมีลักษณะสอดคล้องกับทัศนคติของพ่อแม่ของเขาอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ เขาได้ศึกษาทัศนคติของพ่อแม่และลูกต่อการสงคราม คอมมิวนิสต์ และศาสนา ปรากฏว่าทัศนคติระหว่างพ่อแม่และลูกมีอิทธิพลต่อกันอย่างมีนัยสำคัญ เขาได้หาสหสัมพันธ์แล้วปรากฏผลดังนี้ :-

๑. ทัศนคติต่อการสงครามมีสหสัมพันธ์ + .๔๔
๒. ทัศนคติต่อคอมมิวนิสต์มีสหสัมพันธ์ + .๕๖
๓. ทัศนคติต่อศาสนามีสหสัมพันธ์ + .๖๓

เรมเมอร์ส กับ เวลท์แมน [๑๙] ได้ทำการค้นคว้าที่น่าสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางทัศนคติของเด็กต่อพ่อแม่และครู โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย ๘๔ คน หญิง ๑๑๔ คน รวม ๒๐๗ คน แม่ ๒๐๗ คน และครู ๘๔ คน ผลจากการศึกษาค้นคว้าเขาสรุปไว้ว่า "เด็กที่มีอายุมาก (ชั้น ๑๑ และ ๑๒) มีทัศนคติกล้ายพ่อแม่มากกว่าเด็กที่มีอายุน้อย (ชั้น ๙ และ ๑๐)"

---

[๑๖] Bonner, Hubert, op. cit., p. 184.

[๑๗] Stagner, R., "Studies of Aggressive Social Attitudes. III. Role of Personal and Family Scores," The Journal of Social Psychology, Vol. 20 (1944), pp. 129 - 140.

[๑๘] Bonner, Hubert, loc. cit.

[๑๙] Remmers, H.H. and Weltman, Naomi, "Attitude Intra-Relationship of Youth, Their Parents, And Their Teachers," The Journal of Social Psychology, Vol. 26, pp. 61 - 68.

บทที่ ๒

การรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเลือกจากเด็กที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมปีที่ ๔ ในจังหวัดพระนคร เพื่อให้ได้เด็กที่มาจากฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับต่าง ๆ กัน และเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนประชากรได้มากที่สุดที่จะมากได้ ฉะนั้นในการเลือกกลุ่มตัวอย่างจึงวางเกณฑ์การเลือกดังต่อไปนี้ :-

๑. โรงเรียนที่เลือกมาทั้งหมดนั้นกระจายอยู่ในที่ต่าง ๆ ในจังหวัดพระนคร

๒. เด็กนักเรียนชายและหญิงของแต่ละโรงเรียนมีจำนวนปาน ๆ กันให้มากที่สุดที่จะมากได้

๓. สำหรับโรงเรียนราษฎร์พิจารณาเลือกจากโรงเรียนที่เก็บค่าเล่าเรียนไม่เกิน ๓๐๐ บาท ต่อปี

๔. การเลือกเด็กเพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างของแต่ละโรงเรียน ถือเกณฑ์ว่าไม่ให้เกินโรงละ ๑๐๐ คน ดังนั้นถ้าโรงใดมีเด็กไม่เกิน ๑๐๐ คน ก็จะเลือกทดสอบทั้งหมด แต่ถ้าโรงใดมีเด็กเกิน ๑๐๐ คน ก็จะทำการเลือกอย่างสุ่ม ๆ โดยการจับฉลากตามสัดส่วนของจำนวนเด็กแต่ละห้อง เมื่อรวมแล้วไม่ให้เกิน ๑๐๐ คน

โดยอาศัยเกณฑ์ดังกล่าวแล้วจึงพิจารณาเลือกเด็กมาเป็นกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนราษฎร์ ๙ โรง และเป็นโรงเรียนรัฐบาล ๙ โรง ดังมีรายชื่อต่อไปนี้ :-

ประเภทโรงเรียนรัฐบาล	
โรงเรียนวัดดิสหงสาราม	ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าโรงเรียน ก.
โรงเรียนวัดดิสานุการาม	ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าโรงเรียน ข.
โรงเรียนอนุบาลวัดปริวาสก	ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าโรงเรียน ค.
โรงเรียนวัดชนะสงคราม	ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าโรงเรียน ง.
วิทยาลัยพิบูลประชาสรรค์	ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าโรงเรียน จ.
ประเภทโรงเรียนราษฎร์	
โรงเรียนดวงถวิล	ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าโรงเรียน ฉ.
โรงเรียนกิตติคุณวิทยา	ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าโรงเรียน ช.
โรงเรียนสนูรณปัญญา	ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าโรงเรียน ซ.

<u>ประเภทโรงเรียนราษฎร์</u> (ต่อ)

โรงเรียนพิเศษศึกษา ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าโรงเรียน ฆ.

โรงเรียนสตรีจุฬนาค ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าโรงเรียน ฏ.

จำนวนเด็กในแต่ละประเภทโรงเรียน ปรากฏในตาราง ๑ ข้างล่าง

ตาราง ๑. จำนวนเด็กใน ๑๐ โรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง แจกแจงออกเป็นชายและหญิง

โรงเรียน	ประเภทโรงเรียน	จำนวนนักเรียน		
		ชาย	หญิง	รวม
ก	รัฐบาล	๓๑	๓๙	๗๐
ข	รัฐบาล	๓๔	๓๙	๗๓
ค	รัฐบาล	๒๖	๓๗	๖๓
ง	รัฐบาล	๓๓	๓๘	๗๑
จ	รัฐบาล	๒๖	๒๙	๕๕
รวม	รัฐบาล	๑๕๐	๑๙๒	๓๓๒
ฉ	ราษฎร์	๒๑	๑๕	๓๖
ช	ราษฎร์	๔๓	๓๗	๘๐
ซ	ราษฎร์	๑๑	๖๓	๗๔
ฌ	ราษฎร์	๔๑	๔๖	๘๗
ญ	ราษฎร์	๒๖	๖๒	๘๘
รวม	ราษฎร์	๑๔๖	๒๓๓	๓๖๕
รวมทั้งสิ้น		๒๙๖	๔๐๕	๖๙๑

การพิจารณาฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่าง พิจารณาจากอาชีพและรายได้ของพ่อแม่เป็นหลัก โดยแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ๖ ประเภท ดังต่อไปนี้ :-

๑. นักธุรกิจใหญ่ ๆ และเจ้าของทรัพย์สินมาก ๆ เช่น ผู้จัดการบริษัท ผู้รับประมูลก่อสร้าง เจ้าของทรัพย์สินที่ดิน ฯลฯ

๒. อาชีพและข้าราชการชั้นสูง เช่น นายแพทย์ ศาสตราจารย์ พนายความ ข้าราชการตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป ฯลฯ

๓. อาชีพและข้าราชการชั้นกลาง เช่น ครู นางพยาบาล เสมียน ข้าราชการตั้งแต่ชั้นจัตวาหรือเทียบเท่าลงมา ฯลฯ

๔. ผู้ประกอบการค้าส่วนตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น เจ้าของร้านค้าของชำ ร้านตัดผม ร้านขายรองเท้า ฯลฯ

ตาราง ๒. จำนวนเด็กแยกแจงตามอาชีพและรายได้ของครอบครัว

เขตที่	ประเภทอาชีพ	จำนวนเด็ก		
		ชาย	หญิง	รวม
๑	นักธุรกิจใหญ่ ๆ และเจ้าของทรัพย์สินมาก ๆ	๑๐	๑๔	๒๔
๒	อาชีพและข้าราชการชั้นสูง	๔๐	๖๓	๑๐๓
๓	อาชีพและข้าราชการชั้นกลาง	๗๖	๘๓	๑๕๙
๔	ผู้ประกอบการค้าส่วนตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ	๘๔	๘๐	๑๓๔
๕	อาชีพรับจ้างที่ต้องอาศัยทักษะและความสามารถ	๕๐	๗๖	๑๒๖
๖	อาชีพรับจ้างที่ไม่ต้องอาศัยทักษะและความสามารถ	๗๒	๗๙	๑๕๑
	รวม	๒๙๒	๔๐๕	๖๙๗

๕. อาชีพรับจ้างที่ต้องอาศัยทักษะและความสามารถ เช่น ช่างทำรองเท้า ช่างเงิน ช่างทอง ช่างซ่อมวิทยุ – โทรทัศน์ ฯลฯ

๖. อาชีพรับจ้างที่ไม่ต้องอาศัยทักษะและความสามารถมากนัก เช่น กุลี คนขับรถแท็กซี่ ชาวสวน ชาวนา คนใช้ ฯลฯ

กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับเลือกมาเพื่อศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แยกออกตามอาชีพต่าง ๆ ที่กล่าวแล้ว ดังปรากฏในตาราง ๒.

ระดับอายุเด็กที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการค้นคว้าเรื่องนี้ ปรากฏในตาราง ๓.

ตาราง ๓. ระดับอายุเด็กแจกแจงออกเป็นชายและหญิง

อายุ	ชาย	หญิง	รวม
๗/๖ – ๘/๕	๑๓	๑๐	๒๓
๘/๖ – ๙/๕	๗๕	๙๕	๑๗๐
๙/๖ – ๑๐/๕	๑๐๓	๑๔๐	๒๔๓
๑๐/๖ – ๑๑/๕	๖๖	๙๙	๑๖๕
๑๑/๖ – ๑๒/๕	๑๙	๓๙	๕๓
๑๒/๖ – ๑๓/๕	๑๒	๒๑	๓๓
๑๓/๖ – ๑๔/๕	๔	๖	๑๐
รวม	๒๗๒	๔๐๕	๖๗๗
อายุเฉลี่ย	๙/๔	๙/๓	๙/๔

อุปกรณ์ที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๑. แบบทดสอบ ก. ใช้สำหรับรวบรวมข้อมูลเพื่อต้องการทราบทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในสถานการณ์ต่าง ๆ แบบทดสอบประกอบด้วย ๑๖ ข้อกระทง ในแต่ละข้อกระทงประกอบด้วยข้อกระทงย่อยอีก ๕ ข้อ ข้อกระทงย่อยเหล่านี้แสดงทัศนคติต่าง ๆ เป็น ๕ ระดับ เรียงจากการปฏิบัติที่มีลักษณะเป็นเชิงนิยามสุดถึงเชิงนิเสธสุด (ดูภาคผนวก ข ๑. หน้า ๘๕)

๒. แบบทดสอบ ข. รวบรวมข้อมูลเพื่อต้องการทราบการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวในสถานการณ์อย่างเดียวกันกับที่ใช้ในแบบทดสอบ ก. (ดูภาคผนวก ข ๒. หน้า ๘๗)

๓. แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวเด็ก ถามเกี่ยวกับอายุ รายได้ เครื่องใช้ ฯลฯ เพื่อนำมาพิจารณาว่าเด็กอยู่ในฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับใด (ดูภาคผนวก ก. หน้า ๘๓)

การทดลองใช้อุปกรณ์ก่อนดำเนินการจริง

เพื่อจะดูผลว่าแบบทดสอบที่ใช้เป็นอุปกรณ์ในการรวบรวมข้อมูล มีข้อบกพร่องอะไรบ้าง จึงดำเนินการทดลองเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้ :-

๑. เลือกเด็กนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๔ จากโรงเรียนหนึ่ง จำนวน ๖๐ คน แล้วจัดแบ่งเด็กออกเป็น ๒ พวก โดยวิธีจับฉลาก ในที่นี้เรียกว่าพวก ๑ และ พวก ๒ ให้มีจำนวนพวกละ ๓๐ คน โดยให้มีจำนวนเด็กชายและหญิงปาน ๆ กัน

๒. การใช้แบบทดสอบเพื่อทดลองนี้ กำหนดไว้เป็น ๒ ครั้ง ครั้งแรกใช้แบบทดสอบ ก. (หรือแบบทดสอบ ข. สำหรับพวก ๒) และครั้งที่ ๒ ใช้แบบทดสอบ ข. (หรือแบบทดสอบ ก. สำหรับพวก ๑) ทั้งนี้ไม่ใช้แบบทดสอบสำหรับทดสอบเด็กแต่ละพวกพร้อม ๆ กันทั้ง ๒ แบบนั้น เพราะข้อกระทงย่อยในแบบทดสอบแต่ละแบบเหมือนกัน หากใช้ทดสอบพร้อมกันทั้ง ๒ แบบแล้ว เด็กจะจำข้อความที่เด็กตอบในตอนแรกได้ (ดูภาคผนวก ก. หน้า ๘๓)

๓. ระยะเวลาและวิธีให้แบบทดสอบ การใช้แบบทดสอบทั้งแบบ ก. และ ข. เพื่อทดสอบเด็กพวกที่ ๑ และ ๒ นั้น เว้นระยะเวลาและวิธีใช้แบบทดสอบแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้ :-

พวกที่ ๑. ทดสอบด้วยแบบ ก. ก่อน แล้วทิ้งระยะเวลาให้ห่างกัน ๑๕ วัน จึงทดสอบด้วยแบบ ข. และในการให้เด็กตอบแบบทดสอบแต่ละข้อกระทงนั้น ผู้ทดสอบอ่านให้ฟังก่อน ๑ จบ ให้เด็กคิดและดูตามแล้วจึงลงมือตอบ ปฏิบัติเช่นนี้จนหมดทุกข้อกระทง

พวกที่ ๒. ทดสอบด้วยแบบ ข. ก่อน แล้วทิ้งระยะเวลาให้ห่างกัน ๓๐ วัน จึงทดสอบด้วยแบบ ก. ในการให้เด็กตอบแบบทดสอบแต่ละข้อกระทงนั้น ให้เด็กอ่านเองเพียงแต่ผู้ทำการทดสอบอธิบายตัวอย่างให้เด็กเข้าใจให้ดีในตอนแรกก่อนเท่านั้น

<u>ผลจากการทดลองใช้แบบทดสอบ</u>

๑. เด็กทั้ง ๒ พวก เข้าใจและทำข้อทดสอบได้ดี แต่ยังมีข้อบกพร่องเล็กน้อยในเรื่องภาษาที่ใช้ในข้อทดสอบ จึงได้แก้ไขดีขึ้น

๒. การอ่านให้เด็กตอบในแบบทดสอบทีละข้อ ๆ อย่างพวกที่ ๑. นั้น เด็กแสดงอาการเบื่อไม่สนใจ อุบกัน ไม่อยากตอบ เพราะเด็กมากต้องรอคนอื่นให้ตอบให้เสร็จก่อน ส่วนการให้เด็กตอบแบบทดสอบอย่างพวกที่ ๒. นั้น ปรากฏว่าเด็กตั้งใจดี ต่างคนต่างทำ เมื่อเด็กคนใดเสร็จก่อนก็ให้ออกจากห้องไปเพื่อไม่ให้รบกวนคนอื่น ดังนั้นในการทดสอบจริงจึงใช้วิธีอย่างที่ใช้กับพวกที่ ๒.

๓. ระยะเวลาในการใช้แบบทดสอบ สังเกตเห็นว่าถ้าใช้แบบทดสอบแบบ ก. และ ข. ห่างกันเพียง ๑๕ วัน มีเด็กบางคนจำได้ แต่ถ้าห่างกัน ๓๐ วัน ปรากฏว่าไม่มีใครจำได้ หรือถ้าหากจะมีบ้างก็น้อยมาก จึงเป็นอันสรุปว่าในการค้นคว้าจริง ๆ จะต้องใช้แบบทดสอบให้ห่างกันอย่างน้อย ๓๐ วัน

<u>การรวบรวมข้อมูล</u>

๑. <u>วิธีใช้แบบทดสอบ</u> เมื่อแก้ไขแบบทดสอบให้สมบูรณ์จากข้อบกพร่องบางอย่างที่พบแล้ว จึงดำเนินการรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบแบบ ก. และ ข. (ดูรายละเอียดการใช้แบบทดสอบจากภาคผนวก ข ๑. ข ๒. หน้า ๘๗ และ ๘๕ ตามลำดับ) ส่วนแบบสอบถามที่เกี่ยวกับตัวเด็กนั้น ให้เด็กแต่ละคนกรอกรายการต่าง ๆ ลงในแบบสอบถามตรงช่องว่าง ซึ่งเว้นไว้ให้ทำเมื่อทดสอบครั้งแรกเสร็จแล้ว (รายละเอียดแบบสอบถามดูจากภาคผนวก ก. หน้า ๑๐๓)

๒. <u>กำหนดการทดสอบ</u> การใช้แบบทดสอบเพื่อรวบรวมข้อมูลของแต่ละโรงเรียน กำหนดตาม ตาราง ๔.

ตาราง ๔. กำหนดเวลาทดสอบเด็ก

โรงเรียน	แบบทดสอบ แบบ ข.	แบบทดสอบ แบบ ก.
ก.	๘ ตุลาคม ๒๕๐๘	๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๐๘
ข.	๘ ตุลาคม ๒๕๐๘	๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๐๘
ค.	๑๐ ตุลาคม ๒๕๐๘	๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๐๘
ง.	๑๐ ตุลาคม ๒๕๐๘	๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๐๘
จ.	๑๑ ตุลาคม ๒๕๐๘	๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๘
ฉ.	๑๑ ตุลาคม ๒๕๐๘	๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๘
ช.	๑๒ ตุลาคม ๒๕๐๘	๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๘
ฌ.	๑๒ ตุลาคม ๒๕๐๘	๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๘
ซ.	๑๓ ตุลาคม ๒๕๐๘	๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๐๘
ฎ.	๑๓ ตุลาคม ๒๕๐๘	๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๐๘

การใช้แบบทดสอบเพื่อรวบรวมข้อมูล ผู้เขียนทดสอบด้วยตนเองโดยตลอด ทั้งนี้เพื่อป้องกันข้อ บกพร่องต่าง ๆ ที่อาจมีขึ้น

การจัดกระทำกับข้อมูล

๑. การนับจำนวนข้อมูล เมื่อรวบรวมข้อมูลมาเรียบร้อยแล้ว ข้อมูลทุกรายการและทุกข้อกระทง จะได้รับการตรวจสอบก่อนว่าเป็นคำตอบที่สมบูรณ์หรือไม่ ถ้าอันใดไม่สมบูรณ์ก็จะคัดทิ้ง จากการตรวจสอบโดยถี่ถ้วนแล้วจึงได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๖๙๗ คน จากนั้นก็จัดแยกคำตอบออกเป็นหมวดหมู่ แบ่งออกเป็นโรงเรียน แต่ละโรงเรียนก็แบ่งออกเป็นรายหญิง ทั้งนี้เพื่อสะดวกในการตรวจสอบ เสร็จแล้วนำคำตอบของรายหญิง ของแต่ละโรงเรียนมารวมกัน

ภายหลังที่จัดแบ่งคำตอบออกเป็นหมวดหมู่และเป็นประเภทแล้ว จึงหาความถี่ของคำตอบซึ่งแสดงทัศนคติระดับต่าง ๆ แต่ละระดับในแต่ละข้อกระทง โดยแยกเป็น เพศชาย เพศหญิง ตามแบบทดสอบทั้ง ๒ แบบ (แบบ ก. และ แบบ ข.)

๒. การวิเคราะห์ข้อมูล การศึกษาเรื่องนี้ได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยมีลำดับขั้นในการคิดคำนวณดังต่อไปนี้ :-

ก. การให้คะแนน คำชี้แจงได้ชี้แจงเด็กแต่ละคนมีสิทธิที่จะเลือกตอบข้อกระทงย่อยข้อใดข้อหนึ่งแต่เพียงข้อเดียวเท่านั้น ดังนั้นแต่ละข้อกระทงจึงมีรอยคะแนนที่เด็กตอบเพียงอันเดียว และรอยคะแนนนี้จะปรากฏอยู่ที่ข้อกระทงย่อยข้อใดข้อหนึ่ง และการให้คะแนนให้ถือว่าข้อกระทงย่อยข้อนั้นได้คะแนนดิบ ๑ คะแนน

ข. หาอัตราส่วนร้อยของคะแนนดิบในแต่ละข้อกระทงย่อย โดยจำแนกเป็นเพศชาย เพศหญิง และเพศชายเพศหญิงรวมกัน เพื่อเป็นการแสดงลักษณะคะแนนประจำกลุ่ม

ค. การทดสอบนัยสำคัญของอัตราส่วนร้อยเหล่านี้ จะทดสอบได้ด้วยค่า t ที่เบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % * ถ้าค่าใดเบี่ยงเบนไป ๒.๕ ถือว่าค่านั้นอยู่ห่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๑ แห่งระดับความมั่นใจ

---

* Peatman, John Gray, Descriptive and Sampling Statistics, pp. 273 - 274

ง. ในการดูความเกี่ยวข้องของการถอนแสดงทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในกรอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในกรอบครัวต่อเด็กนั้น ได้หาค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ แกน Mean square contingency (C) และค่า ไค – สแควร์ ตามแบบของ แกร์เรทท์[๒]

จ. ระดับแห่งความไว้ใจได้สำหรับการศึกษาเรื่องนี้ใช้ ๙๙ % หรือมากกว่า

---

[๒] Garrett, Henry E. and Woodworth, R.S., Statistics in Psychology and Education, pp. 393 - 394.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทที่ ๓

ผลการค้นคว้า

<u>การแปลผลทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว</u>

ผลการค้นคว้าตอนนี้เป็นรายการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อต้องการทราบว่า ทัศนคติของเด็กแต่ละกลุ่มต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อกระทงต่าง ๆ ที่เด็กพึงพอใจที่สุดนั้นเป็นอย่างไร โดยพิจารณาเป็น ๓ กลุ่ม

ก. กลุ่มเด็กชายมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติแบบใด

ข. กลุ่มเด็กหญิงมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติแบบใด

ค. ทั้งกลุ่มเด็กชายและเด็กหญิงมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติแบบใด

ได้เสนอผลการค้นคว้าทั้ง ๓ รายการ ของแต่ละข้อกระทงตามลำดับดังต่อไปนี้ :-

๑. <u>ตามข้อกระทงที่</u> ๑ ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "เธอทำของตกลงมาแตกโดยมิได้เจตนา เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อยปรากฏในตาราง ๕.

ตาราง ๕. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๕๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย + หญิง (๖๕๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๑๕.๗๕		๑๖.๓๐		๑๖.๐๗	
๒	๕๔.๖๖*	๒.๖	๖๕.๖๔*	๕.๙	๖๒.๗๐*	๖.๒
๓	๑.๗๑		๐.๔๙		๑.๐๑	
๔	๒๐.๕๕		๑๖.๗๙		๑๘.๓๖	
๕	๓.๔๒		๐.๗๕		๑.๘๗	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กตอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่าข้อกระทงย่อยที่ ๒ (ให้อภัยที่เขอไม่ได้เทนา) เด็กชอบมากที่สุด คือ มีจำนวน ๕๙.๕๖ % ของเด็กชาย และ ๖๕.๖๙ % ของเด็กหญิง โดยมีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๒.๖ และ ๔.๙ ตามลำดับ ค่า T นี้มากกว่า ค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ (๒.๕) แสดงว่าค่า ๕๙.๕๖ % และ ๖๕.๖๙ % มีความแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญและเป็นค่าที่มากที่สุด ทั้งนี้หมายความว่า เด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจต่อการปฏิบัติของบุคคลในกรอบครัวตามนัยข้อกระทงย่อยที่ ๒ มากที่สุด

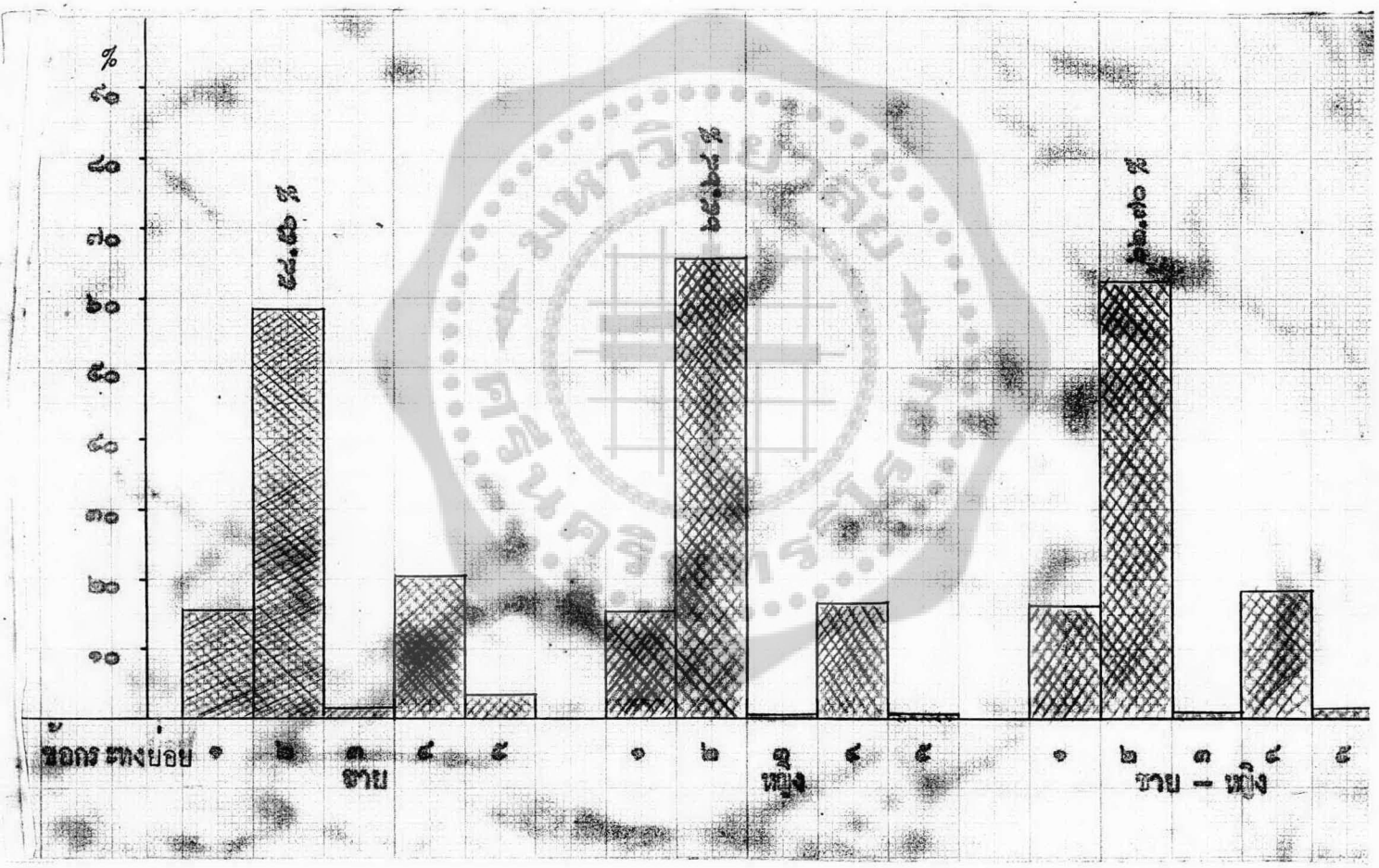

ภาพประกอบ ๑. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๑

จากตารางเดียวกันนี้ หากพิจารณาโดยนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันและคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ก็ปรากฏว่ายังเป็นคำที่สูงที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ เหมือนกัน คือ มีจำนวน ๖๒.๙๐ % ของเด็กทั้งหมด โดยมีค่า T เบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๖.๒ และมากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ แสดงว่าค่า ๖๒.๙๐ % มีความแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญ และเป็นคำที่มากที่สุดด้วย ทั้งนี้หมายความว่าหากพิจารณารวม ๆ แล้ว เด็กส่วนมากยังมีทัศนคติที่จำแนกได้ชัดเจนมากที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวตามข้อกระทงที่ ๒ (ให้อภัยที่เธอไม่ได้เจตนา) เหมือนกัน

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้จะเห็นได้ชัดจากตารางประกอบ ๑.

๒. ตามข้อกระทงที่ ๒ ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "เวลาผู้ปกครองทุ่มเถียงกันต่อหน้าเธอ เธอเข้าไปห้ามและร่วมด่าด้วย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อย ปรากฏในตาราง ๖.

ตาราง ๖. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๒ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทง	ชาย (๒๖๖)		หญิง (๔๐๔)		ชาย – หญิง (๖๗๐)	
ย่อย	%	T	%	T	%	T
๑	๒๖.๓๗ (๒๑.๐๔ – ๓๓.๗๐)	– ๘.๕	๒๗.๖๕ (๒๓.๔๕ – ๓๒.๔๕)	– ๖.๔	๒๗.๑๒ (๒๒.๓๔ – ๓๑.๔๕)	– ๑๒.๖
๒	๓๘.๓๖** (๓๑.๐๓ – ๔๕.๖๔)	– ๔.๓	๓๘.๕๒** (๓๒.๓๒ – ๔๔.๗๖)	– ๕.๐	๓๘.๔๕* (๓๓.๗๒ – ๔๓.๑๔)	– ๖.๖
๓	๕.๘๒		๔.๔๔		๕.๐๑	
๔	๒๕.๐๐		๒๖.๔๑		๒๖.๑๙	
๕	๔.๔๕		๑.๔๘		๑.๐๙	
$SE_{\%}$	± ๓.๐๓		± ๒.๖๐		± ๔.๗๓	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กตอบมากที่สุด และมีนัยสำคัญ ** คำตอบที่เด็กตอบมากที่สุดแต่ไม่มีนัยสำคัญ

$SE_{\%}$ ความเคลื่อนคลาดมาตรฐานของอัตราส่วนร้อย (Standard error of a percentage

จากตารางที่แสดงไว้จะเห็นได้ว่า เด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ (ยอมให้เธอเข้าฝึงและสนทนาด้วย) คือ มีจำนวน ๓๙.๓๖ % ของเด็กชายและ ๓๙.๕๒ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อยก็ปรากฏว่า เด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ เหมือนกัน คือ มีจำนวน ๓๙.๔๕ % ของเด็กทั้งหมด

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ – ๔.๓, – ๕.๐, และ – ๖.๖ ตามลำดับ ค่า T นี้มีค่าแตกต่างจากค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่า ๓๙.๓๖ %, ๓๙.๕๒ % และ ๓๙.๔๕ % มีค่าแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญด้วยแต่เป็นค่าที่ต่ำกว่า ๕๐ % ดังนั้นจะถือว่าเป็นค่าที่มากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญไม่ได้ จะเป็นค่าที่มากที่สุดได้ต่อเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับอัตราส่วนร้อยที่สูงรองลงมาในข้อกระทงย่อยอื่น ๆ ในกลุ่มเดียวกันเสียก่อน

ในที่นี้อัตราส่วนร้อยที่สูงรองลงมาในข้อกระทงย่อยได้แก่ข้อ ๑. (พอใจที่เธอเข้าร่วมสนทนาและฟังความคิดเห็นต่าง ๆ จากเธอ) ซึ่งมีจำนวน ๒๖.๓๗ % ของเด็กชาย ๒๗.๖๕ % ของเด็กหญิง และ ๒๗.๑๒ % ของเด็กทั้งหมด ถ้าหากว่าค่าอัตราส่วนร้อยในข้อกระทงย่อยที่ ๒ แตกต่างจากข้อกระทงย่อยที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญแล้ว ย่อมมีค่าแตกต่างจากข้อกระทงย่อยอื่น ๆ ที่น้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญด้วย และถือเป็นค่าที่มากที่สุดได้

โดยการหาค่าความเคลื่อนมาตรฐานของอัตราส่วนร้อย (Standard error of a percentage) ของกลุ่มคะแนนทั้ง ๓ กลุ่ม

จากสูตร :- $\sigma_z = 100\sqrt{\frac{pq}{N_s}}$ *

ได้ค่าความเคลื่อนมาตรฐานของอัตราส่วนร้อย เป็น $\pm$ ๓.๓๓ %, $\pm$ ๖.๖๖ %, และ $\pm$ ๔.๓๒ % ของเด็กชาย เด็กหญิง และของเด็กทั้งหมดตามลำดับ ดังแสดงไว้ในตาราง ๖. แล้วนั้น จะเห็นว่าค่าอัตราส่วนร้อยที่เบี่ยงเบนไปทางปลายต่ำสุดของข้อกระทงที่ ๒ ของเด็กชายและเด็กหญิงเคลื่อมล้ำค่าอัตราส่วนร้อยที่เบี่ยงเบนไปทางปลายสูงสุดของข้อกระทงย่อยที่ ๑ ทั้งนี้หมายความว่าค่า ๓๙.๓๖ % และ ๓๙.๕๒ %

---

* Peatman, John Gray, Descriptive and Sampling Statistics, p. 370.

E 0 1 2

มีความแตกต่างกัน ๒๒.๗๗ % และ ๒๗.๖๕ % ตามลำดับแต่ไม่มีนัยสำคัญ ดังนั้นค่า ๑๔.๗๖ % และ ๑๔.๒๕ % จึงไม่เป็นค่าที่มากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตามหากพิจารณารวม ๆ โดยนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกัน และคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ในที่นี้ได้ ๓๔.๔๕ % แล้ว จะเห็นได้ว่าค่าความเคลื่อนคลาดมาตรฐานของ ๓๔.๔๕ % ที่เบี่ยงเบนมาทางปลายต่ำสุด (๓๓.๗๒ %) ไม่เหลื่อมล้ำค่าความเคลื่อนคลาดมาตรฐานของ ๒๗.๑๒ % ที่เบี่ยงเบนไปทางปลายสูงสุด (๓๑.๙๕ %) ทั้งนี้หมายความว่าถ้าคิดรวม ๆ แล้ว ค่าอัตราส่วนร้อยของข้อกระทงย่อยที่มีค่ามากที่สุด (ข้อ ๒) จะแตกต่างจากค่าอัตราส่วนร้อยของข้อกระทงย่อยที่มีค่าสูงรองลงมา (ข้อ ๑) อย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือค่า ๓๔.๔๕ % เป็นค่าที่มากที่สุดโดยแท้จริง

จากผลที่แสดงนี้หมายความว่าเด็กส่วนมากมีทัศนคติที่ดีต่อการปฏิบัติของบุคคลในกรอบครัวตามข้อกระทงย่อยที่ ๒ คือ "ยอมให้เธอเข้าฟังและสนทนาด้วย" อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้เห็นได้ชัดจากภาพประกอบ ๒.

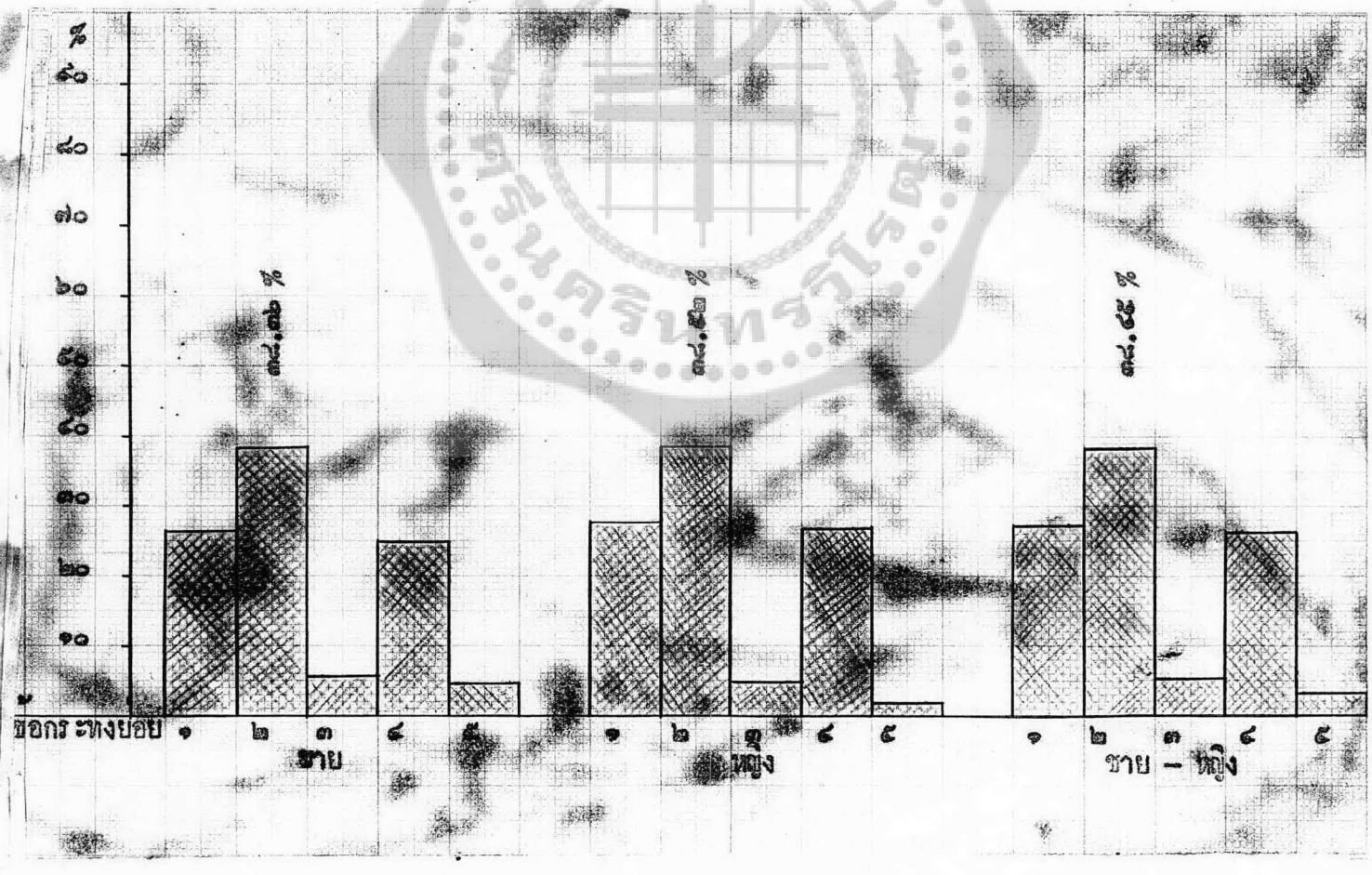

ภาพประกอบ ๒. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๒

๓. ภาษาของกระทงที่ ๓ ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "ในขณะที่เธอกินและอยากรับประทานอาหาร เธอคิดว่าอยากจะให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงปรากฏในตาราง ๗.

ตาราง ๗. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๓ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทง ย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๕๗.๘๘* (๕๐.๕๕ – ๖๕.๒๑)	๒.๔	๖๕.๔๓ *	๕.๔	๖๖.๒๗ #	๖.๐
๒	๒๓.๖๓ (๑๖.๓๐ – ๓๐.๑๖)	– ๔.๓	๑๔.๗๗		๒๐.๔๐	
๓	๑๐.๒๗		๗.๔๐		๘.๖๑	
๔	๗.๑๔		๗.๔๑		๗.๗๒	
๕	๑.๐๓		๐.๔๔		๑.๐๐	
SE %	± ๓.๗๓		± ๒.๒๐		± ๔.๗๓	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กตอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่า เด็กตอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๑ (คอยเอาใจใส่ดูแลและหาอาหารให้เธอได้รับประทานอิ่ม) คือ มีจำนวน ๕๗.๘๘ % ของเด็กชาย และ ๖๕.๔๓ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ก็ปรากฏว่าเด็กตอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๑ เหมือนกัน คือ มีจำนวนถึง ๖๒.๒๗ % ของเด็กทั้งหมด

อัตราส่วนร้อยของกำทอของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความแตกต่างจาก ๕๐ % เท่ากับ ๖.๕, ๕.๔, และ ๖.๐ ตามลำดับ ค่า T นี้มีค่ามากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความเชื่อมั่นใจ (๒.๕) เฉพาะค่า T ของ ๖๕.๔๓ % และ ๖๒.๒๗ % เท่านั้น ดังนั้นจำนวน ๖๕.๔๓ % และ ๖๒.๒๗ % จึงมีความแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญ และเป็นค่าที่มากที่สุด แต่ค่า ๕๗.๔๘ % ยังไม่มีความแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญ และจะถือว่าเป็นค่าที่มากที่สุดยังไม่ได้ดวย จะต้องเปรียบเทียบกับอัตราส่วนร้อยที่สูงรองลงมาในช่องกระทงย่อยอื่น ๆ ก่อน ในที่นี้อัตราส่วนร้อยที่สูงรองลงมา ได้แก่ช่องกระทงย่อยที่ ๒ (จัดหาอาหารให้เธอรับประทานแล้วปล่อยตัวไปที่อื่น) คือมีจำนวน ๒๓.๖๓ % ของเด็กชาย ถ้า ๕๗.๔๘ % กับ ๒๓.๖๓ % มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ย่อมถือได้ว่าเป็นค่าที่มากที่สุด เพราะช่องกระทงย่อยอื่นมีค่าน้อยกว่า ๒๓.๖๓ % ทั้งนั้น

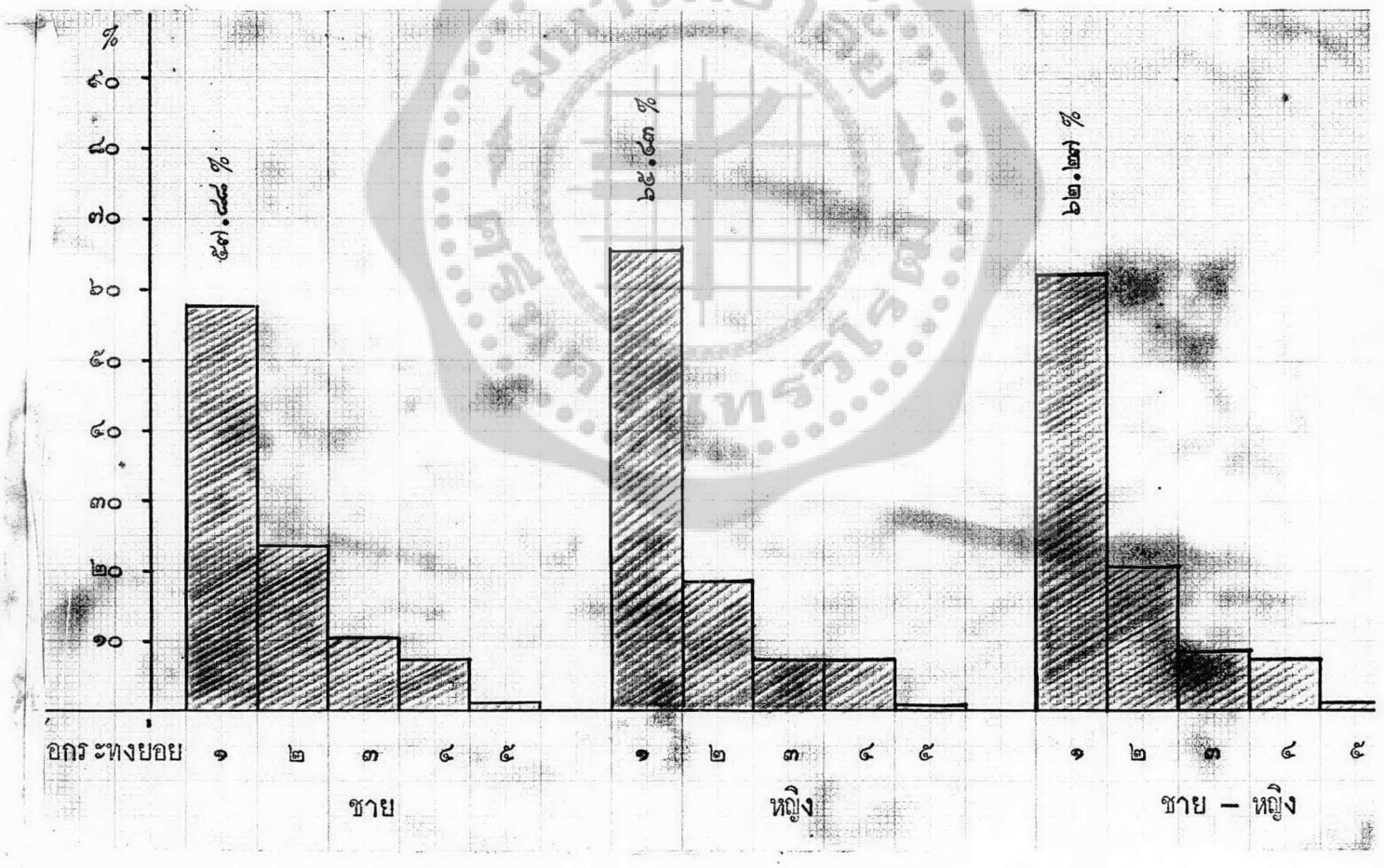

ภาพประกอบ ๓. เปรียบเทียบกำทอระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในช่องกระทงที่ ๓

จากค่าความเคลื่อนคลาดมาตรฐานของอัตราส่วนร้อยของเด็กชาย คือ $\pm$ ๗.๓๓ % ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ จะเห็นว่าความเคลื่อนคลาดมาตรฐานของอัตราส่วนร้อยของข้อกระทงย่อยที่ ๑ กับที่ ๒ คือ จำนวน ๕๗.๔๔ % กับ ๒๓.๖๓ % ไม่เหลื่อมล้ำกัน เมื่อเป็นดังนี้ก็หมายความว่า ๕๗.๔๔ % และ ๒๓.๖๓ % แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และเป็นค่าที่มากที่สุด ซึ่งถือว่าเด็กส่วนมากมีทัศนคติที่จงใจต่อข้อกระทงย่อยที่ ๑ (คอยเอาใจใส่ดูแลและหาอาหารให้เธอได้รับประทานจนอิ่ม) อัตราส่วนร้อยของทั้ง ๗ กลุ่มนี้ จะเขียนไว้รักจากกราฟประกอบ ๓.

๔. ตามข้อกระทงที่ ๔ ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "ของเล่นของเธอแต่ละอย่างแบ่งไปเธอไม่ยอมให้และแย่งกลับคืน เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ซึ่งทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อยปรากฏในตาราง ๘.

ตาราง ๘. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๔ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทง ย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๑๙.๕๒ (๑๒.๑๙ – ๒๖.๘๕)	– ๑๐.๗	๑๗.๗๕		๑๙.๖๖	
๒	๑๘.๘๙ *		๑๖.๗๔		๑๗.๕๐	
๓	๕.๑๔		๒.๒๒		๓.๔๔	
๔	๕๖.๔๐ * (๔๕.๐๗ – ๕๘.๗๓)	๐.๕	๕๔.๐๒ *	๒.๔	๕๕.๖๗ *	๒.๕
๕	๔.๔๕		๐.๒๑		๓.๗๓	
SE %	$\pm$ ๗.๓๓		$\pm$ ๖.๒๓		$\pm$ ๔.๗๓	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กระบุมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่า เด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๔ (ไม่ให้เธอแย่งของกลับคืนแล้วยังบอกให้คืนของเล่นแก่น้องไป) คือ มีจำนวน ๕๒.๔๐ % ของเด็กชายและ ๕๘.๐๒ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกัน แล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ก็ปรากฏว่า เด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๔ เหมือนกัน คือ มีจำนวน ๕๕.๖๗ % ของเด็กทั้งหมด

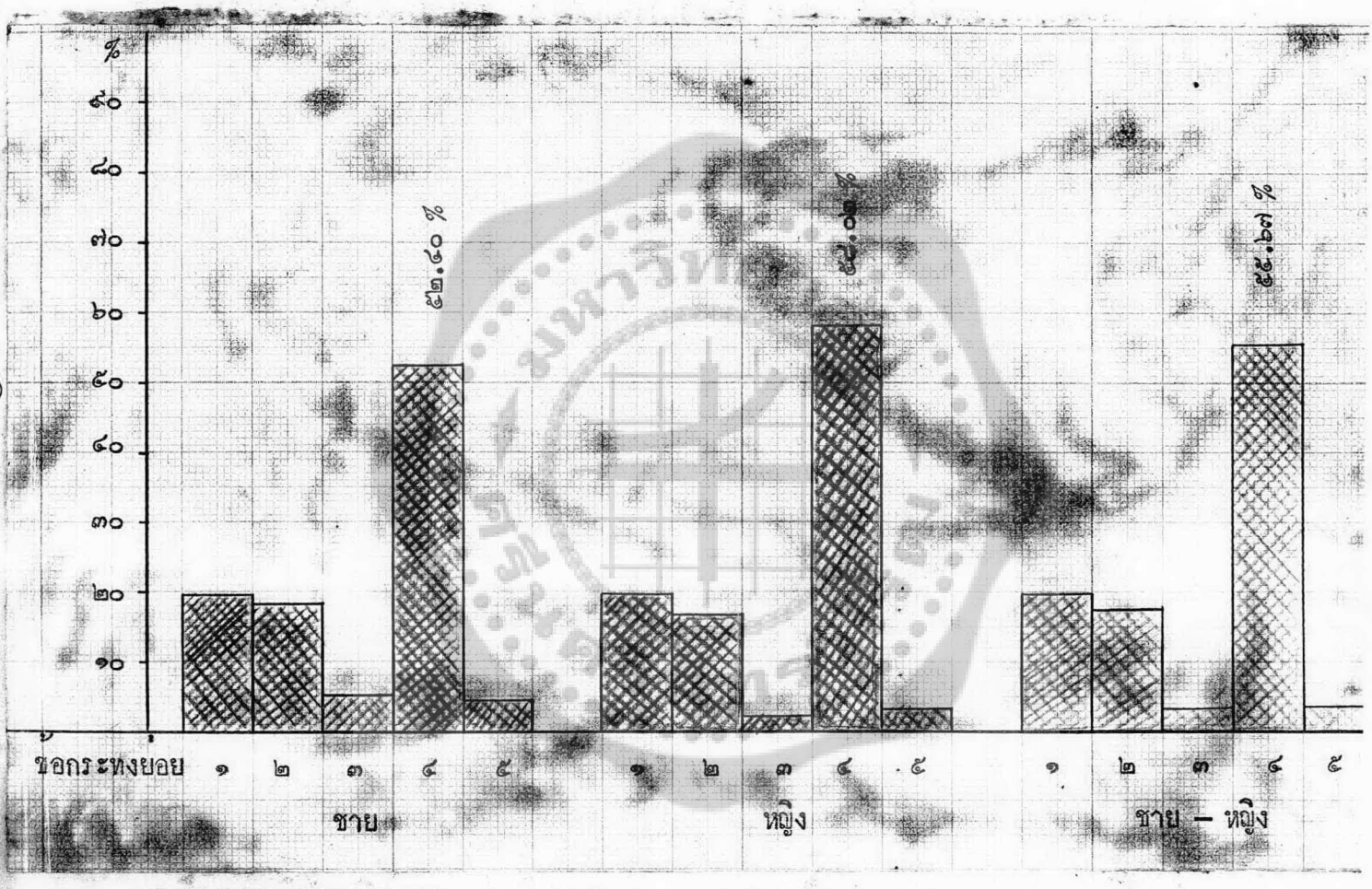

ภาพประกอบ ๔. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๔

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๐.๕, ๒.๘ และ ๒.๕ ตามลำดับ ค่า T นี้มีค่ามากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ (๒.๕) เฉพาะค่าของ ๕๘.๐๒ % และ ๕๕.๖๗ % ดังนั้น ค่า ๕๘.๐๒ % และ ๕๕.๖๗ % จึงมีความแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญและเป็นค่าที่มากที่สุดแต่สำหรับค่า ๕๒.๔๐ % นั้น ไม่มีความแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญ จะถือว่าเป็นค่าที่มากที่สุดยังไม่ได้ จะต้องนำไปเปรียบเทียบกับอัตราส่วนร้อยที่สูงรองลงมาในข้อกระทงย่อยอื่น ๆ ในกลุ่มเดียวกันก่อน ในที่นี้ค่าที่สูงรองลงมาได้แก่ข้อกระทงย่อยที่ ๑ (พอใจที่เธอแย่งของกลับคืนแล้วเตือนไม่ให้มาแย่งเธออีก) คือ มีจำนวน ๑๙.๕๒ % ของเด็กชาย ถ้า ๑๙.๕๒ % แตกต่างจาก ๕๒.๔๐ % อย่างมีนัยสำคัญแล้ว ย่อมถือว่า ๕๒.๔๐ % เป็นค่าที่มากที่สุด

ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญนี้ ดูได้จากค่าความเคลื่อนคลาดมาตรฐานของอัตราส่วนร้อย ซึ่งในที่นี้ของเด็กชายเท่ากับ $\pm$ ๗.๓๓ % ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ

จากตาราง ๔. จะเห็นได้ว่าค่าของ ๑๙.๕๒ % ที่เบี่ยงเบนไปทางปลายสูงสุด (๒๖.๘๕ %) ไม่เหลื่อมล้ำกับค่าของ ๕๒.๔๐ % ที่เบี่ยงเบนมาทางต่ำสุด (๔๕.๐๗ %) นี่แสดงว่าค่า ๑๙.๕๒ % กับ ๕๒.๔๐ % มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญและจะมีความแตกต่างจากข้อกระทงย่อยอื่นในกลุ่มเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญด้วย ดังนั้น ๕๒.๔๐ % จึงเป็นค่าที่สูงสุดของเด็กชาย ทั้งนี้หมายความว่าเด็กชายมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อข้อกระทงย่อยที่ ๔ อย่างมีนัยสำคัญ อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ จะเห็นได้ชัดจากตารางประกอบ ๔.

๕. ตามข้อกระทงที่ ๕ ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "เมื่อเธอได้รับการร้องเรียนจากครู แต่เธอทำไม่ได้ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อย ปรากฏในตาราง ๕.

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่า เด็กชอบมากที่สุดในข้อกระทงย่อยที่ ๒ (ช่วยเธอคิดเธอโดยเธอมีส่วนร่วมในการคิดด้วย) คือ มีจำนวน ๗๑.๒๓ % ของเด็กชาย และ ๗๐.๖๒ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ก็ปรากฏว่าเด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ เหมือนกัน คือมีจำนวน ๗๐.๘๘ % ของเด็กทั้งหมด

ตาราง ๙. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๙ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๓,๔๒		๕,๔๓		๔,๔๘	
๒	๗๐,๒๓ *	๖.๙	๗๐,๖๒ *	๗.๙	๗๐,๔๘ *	๑๐.๕
๓	๓,๗๓		๑,๔๘		๒,๔๙	
๔	๑๙,๑๔		๑๙,๗๕		๑๙,๕๑	
๕	๒,๔๐		๒,๒๒		๒,๓๐	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กรอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๖.๙, ๗.๙ และ ๑๐.๕ ตามลำดับ ค่า T นี้มากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ แสดงว่าค่า ๗๐.๒๓ %, ๗๐.๖๒ % และ ๗๐.๔๘ % มีความแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญ และเป็นค่าที่มากที่สุด ทั้งนี้หมายความว่าทั้งเด็กชายและเด็กหญิงมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดอย่างมีนัยสำคัญต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว ตามในข้อกระทงย่อยที่ ๒ (ช่วยเขาคิดเลขโดยเขามีส่วนร่วมในการคิดด้วย) อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้จะเห็นได้ชัดจากภาพประกอบ ๙.

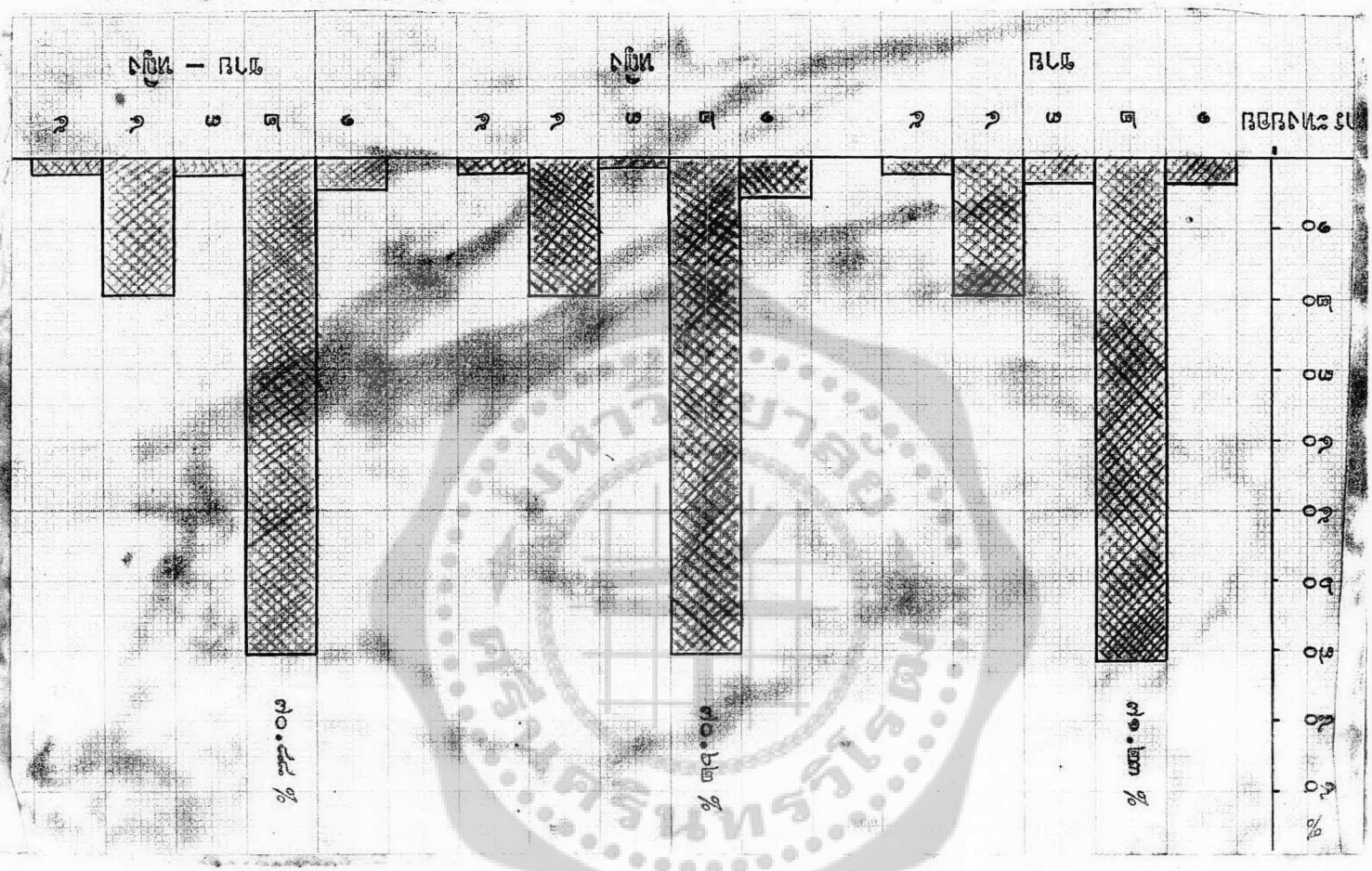

ภาพประกอบ ๕. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๕

๖. <u>ตามข้อกระทงที่ ๖</u> ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "เวลาเธอได้รับความรู้ใหม่ ๆ จากครู เธอนำมาเล่าให้ผู้ปกครองฟัง เธออยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อย ปรากฏในตาราง ๑๐.

ตาราง ๑๐. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย
ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๖ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๒๖)		หญิง (๔๐๔)		ชาย – หญิง (๖๔๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๕๔.๔๐ *	๒.๗	๖๓.๒๑ *	๔.๔	๖๑.๔๑ *	๕.๕
๒	๓๖.๔๐		๓๕.๐๖		๓๖.๕๔	
๓	๓.๖๒		๐.๔๔		๒.๐๑	
๔	๐.๖๔		๐.๔๔		๐.๕๗	
๕	๐.๖๔		๐.๒๕		๐.๔๓	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กชอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่า เด็กชอบมากที่สุดในข้อกระทงย่อยที่ ๑ (แสดงความสนใจและชูใจให้กำลังใจว่า "ดีแล้วพยายามหาความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น) คือ มีจำนวน ๕๔.๔๐ % ของเด็กชาย และ ๖๓.๒๑ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ก็ปรากฏว่าเด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๑ เหมือนกัน คือ มีจำนวนถึง ๖๑.๔๑ % ของเด็กทั้งหมด

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๒.๗, ๔.๔ และ ๕.๕ ตามลำดับ ค่า T นี้มากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ แสดงว่าค่า ๕๔.๔๐ %, ๖๓.๒๑ % และ ๖๑.๔๑ % มีความแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญ และเป็นค่าที่มากที่สุด ทั้งนี้หมายความว่าเด็กมีทัศนคติที่พอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวตามนัยข้อกระทงย่อยที่ ๑ (แสดงความสนใจและชูใจให้กำลังใจว่า "ดีแล้วพยายามหาความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น") อย่างมีนัยสำคัญ อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้จะเห็นได้ชัดจากกราฟแท่งที่ ๖.

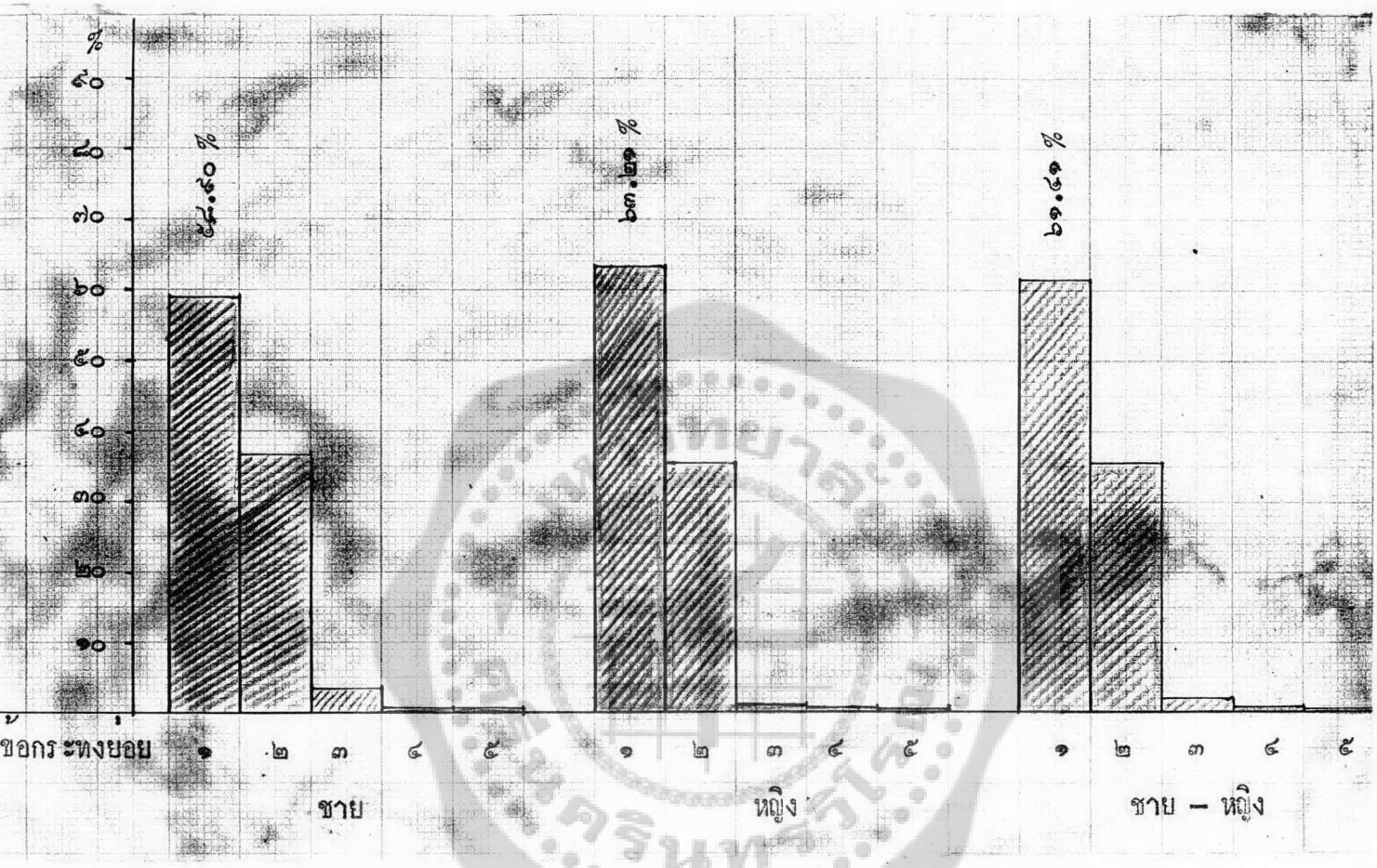

ภาพประกอบ ๖. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๖

๗. <u>ตามข้อกระทงที่ ๗</u> ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "เธอนั่งทำการบ้านใกล้ ๆ ผู้ปกครอง เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อย ปรากฏในตาราง ๑๑.

ตาราง ๑๑. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย
ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๗ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๓๑.๑๖		๒๖.๔๑		๒๘.๖๔	
๒	๖๒.๖๗ *	๙.๐๐	๖๙.๑๔ *	๗.๓	๖๖.๔๓ *	๘.๒
๓	๔.๑๑		๒.๖๓		๓.๐๑	
๔	๑.๓๗		๐.๔๔		๑.๑๕	
๕	๐.๖๔		๐.๗๕		๐.๗๒	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กรอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่าเด็กรอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ (มีความสนใจและช่วยเหลือบ้างเป็นบางครั้ง) คือ มีจำนวน ๖๒.๖๗ % ของเด็กชาย และ ๖๙.๑๔ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ปรากฏว่าเด็กยังรอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ เช่นกัน คือ มีจำนวนถึง ๖๖.๔๓ % ของเด็กทั้งหมด

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๙.๐๐, ๗.๓ และ ๘.๒ ตามลำดับ ค่า T นี้มากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ แสดงว่าค่า ๖๒.๖๗ %, ๖๙.๑๔ % และ ๖๖.๔๓ % แตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญและเป็นค่าที่มากที่สุด ทั้งนี้หมายความว่าเด็กมีทัศนคติที่พึงพอใจที่สุด ต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวตามข้อกระทงย่อยที่ ๒ (มีความสนใจและช่วยเหลือบ้างเป็นบางครั้ง) อย่างมีนัยสำคัญ อัตราส่วนร้อยของคำตอบทั้ง ๓ กลุ่มนี้จะเห็นได้จากภาพประกอบ ๗.

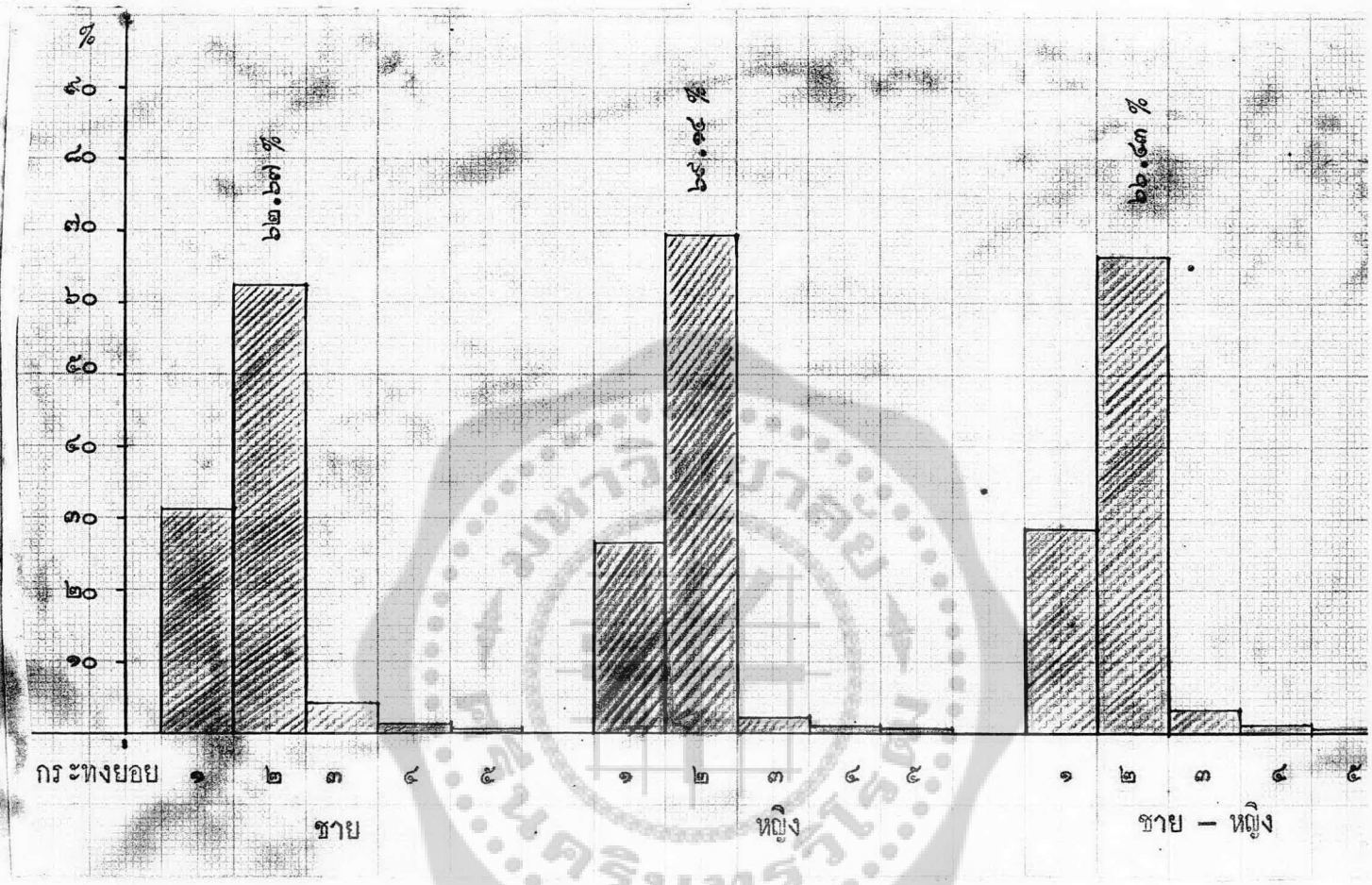

ภาพประกอบ ๗. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๗

๘. <u>ข้อกระทงที่</u> ๘ ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "เวลาโรงเรียนมีงานและเธอมีโอกาสร่วมด้วย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อยปรากฏในตาราง ๑๒.

ตาราง ๑๒. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๔ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๓๒.๑๙		๒๒.๒๓		๒๖.๔๐	
๒	๖๐.๙๖ *	๓.๔	๗๕.๗๒ *	๔.๔	๖๔.๗๒ *	๔.๔
๓	๓.๗๗		๑.๔๔		๒.๗๓	
๔	๑.๗๑		๐.๗๕		๑.๑๕	
๕	๑.๗๐		๐.๗๕		๑.๐๐	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กชอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่า เด็กถึงพอใจที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ (ยินดีที่เขามีโอกาสร่วมด้วย) คือ มีจำนวน ๖๐.๙๖ % ของเด็กชาย และ ๗๕.๗๒ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ปรากฏว่าเด็กยังชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ เช่นกัน คือ มีจำนวน ๖๔.๗๒ % ของเด็กทั้งหมด

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๓.๔, ๔.๔ และ ๔.๔ ตามลำดับ ค่า T นี้มากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ แสดงว่าค่า ๖๐.๙๖ %, ๗๕.๗๒ % และ ๖๔.๗๒ % มีค่าแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญ และเป็นค่ามากที่สุด ทั้งนี้หมายความว่าเด็กมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวตามข้อกระทงย่อยที่ ๒ (ยินดีที่เขามีโอกาสร่วมด้วย) อย่างมีนัยสำคัญ อัตราส่วนร้อยของคำตอบทั้ง ๓ กลุ่มนี้ จะเห็นได้ชัดจากภาพประกอบ ๘.

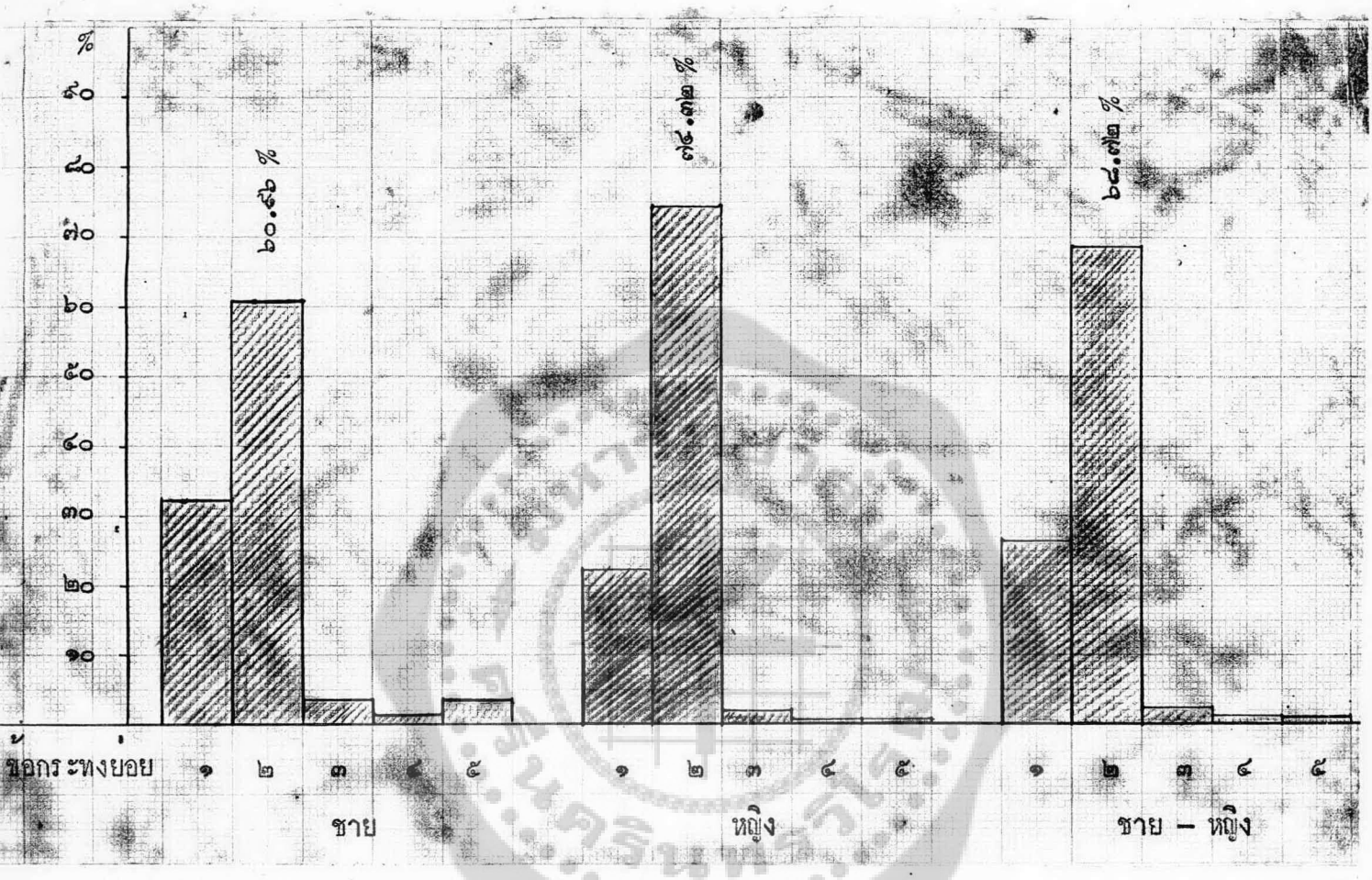

ภาพประกอบ ๔. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๔

๔. <u>ตามข้อกระทงที่ ๔</u> ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "เวลาเพื่อน ๆ มาเยี่ยมที่บ้าน เธอคิดว่าอยากให้พูบกรองปฏิบัติต่อเพื่อนของเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อยปรากฏในตาราง ๑๓.

ตาราง ๑๓. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๔ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๕๑.๙๑ ** (๔๘.๓๔ – ๕๔.๓๕)	๐.๒๕	๖๒.๔๗ *	๔.๖	๕๗.๖๖ *	๓.๗
๒	๔๐.๗๕ (๓๓.๔๒ – ๔๘.๐๔)	– ๓.๕	๓๓.๔๓		๓๖.๗๓	
๓	๓.๗๗		๑.๔๔		๒.๗๓	
๔	๑.๙๑		๐.๗๕		๑.๑๕	
๕	๒.๐๕		๐.๔๔		๑.๘๗	
SE%	± ๗.๓๓		± ๖.๒๐		± ๔.๓๓	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กชอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

** คำตอบที่เด็กชอบมากที่สุดแต่ไม่มีนัยสำคัญ

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่าเด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๑ (แสดงความพอใจและร่วมเชยต้อนรับตลอดเวลา) คือ มีจำนวน ๕๑.๙๑ % ของเด็กชาย และ ๖๒.๔๗ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ปรากฏว่าเด็กยังชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๑ เช่นกัน คือ มีจำนวนถึง ๕๗.๖๖ % ของเด็กทั้งหมด

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๐.๒๕, ๔.๖ และ ๓.๗ ตามลำดับ ค่า T นี้มากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ เฉพาะค่าของ ๖๒.๔๗ % และ ๕๗.๖๖ % เท่านั้น คือหมายความว่า ๖๒.๔๗ % และ ๕๗.๖๖ % มีความ

แตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญ และเป็นค่าที่มากที่สุดด้วย แต่ค่า ๕๑.๓๑ % นั้น ไม่มีความแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญและจะถือว่าเป็นค่าที่มากที่สุดไม่ได้ จะต้องเปรียบเทียบกับอัตราส่วนร้อยที่สูงรองลงมาในข้อกระทงย่อยอื่น ๆ ในกลุ่มเดียวกันก่อน ในที่นี้ค่าสูงรองลงมาได้แก่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ (พอใจและพบปะสนทนากับเพื่อนของเขาตามมารยาทแล้วจากไป) คือ มีจำนวน ๔๐.๗๕ % ของเด็กชาย ถ้าหาก ๕๑.๓๑ % กับ ๔๐.๗๕ % แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแล้ว ย่อมถือได้ว่า ๕๑.๓๑ % เป็นค่าที่มากที่สุด .

ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญนี้ ดูได้จากค่าความเคลื่อนคลาดมาตรฐานของอัตราส่วนร้อย ซึ่งในที่นี้ของเด็กชายเท่ากับ $\pm$ ๓.๓๓ % ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ

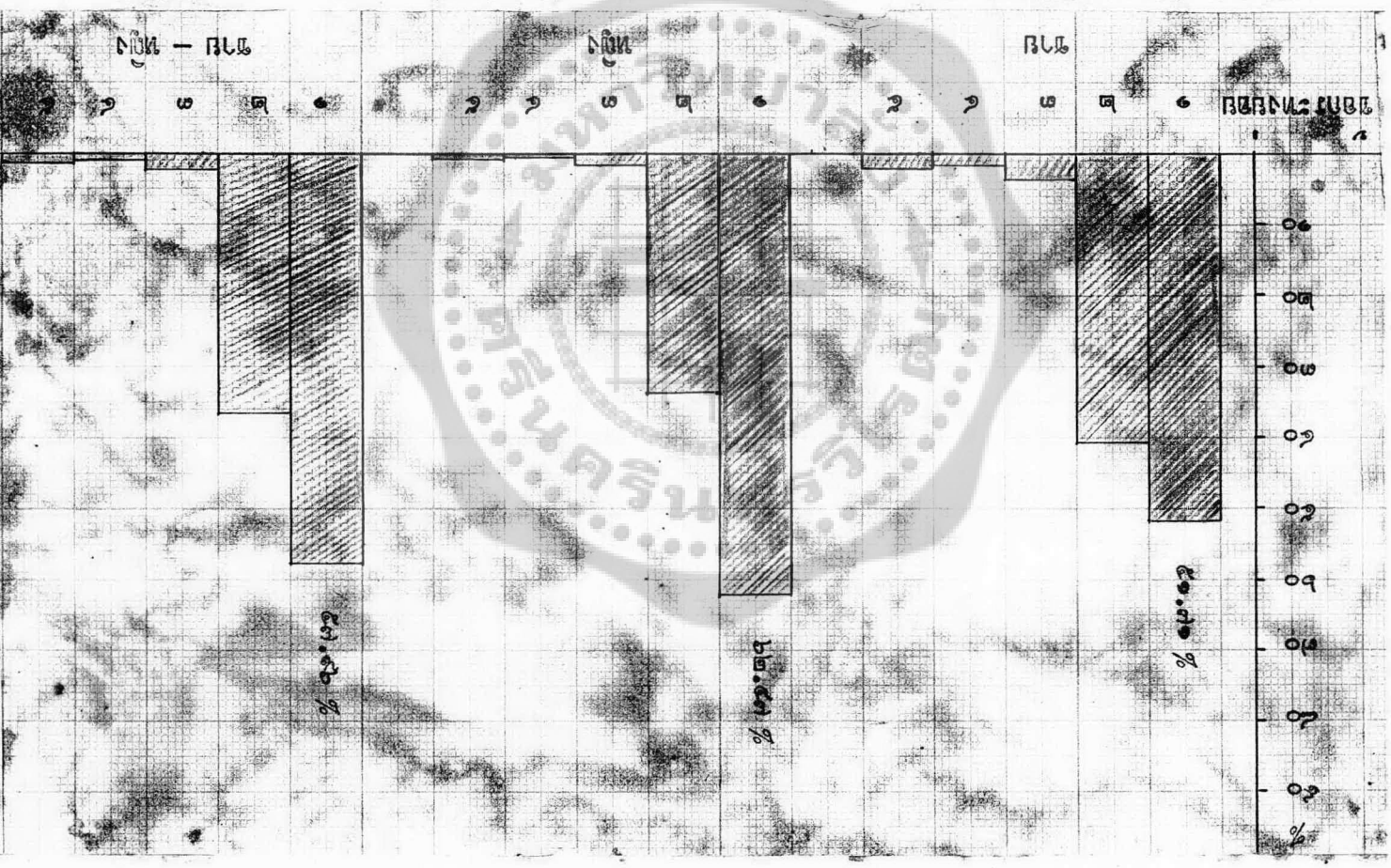

ภาพประกอบ ๔. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๘

จากตาราง ๑๓. จะเห็นได้ว่าค่า ๔๐.๗๕ % ที่เบี่ยงเบนไปทางปลายคะแนนสูงสุด (๔๘.๐๔ %) เหลื่อมล้ำกันอยู่ กับค่าของ ๕๑.๑๗ % ที่เบี่ยงเบนมาทางปลายคะแนนต่ำสุด (๔๔.๓๘ %) เพราะเหตุที่คะแนนยังเหลื่อมล้ำกันอยู่ จึงเชื่อไม่ได้ว่าค่าของ ๕๑.๑๗ % กับ ๔๐.๗๕ % แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ฉะนั้นค่า ๕๑.๑๗ % จึงไม่ใช่เป็นค่าที่มากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ

ทั้งนี้หมายความว่าเด็กชายมีทัศนคติพึงพอใจต่อการปฏิบัติของครอบครัวอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่ก็มีความโน้มเอียงว่าพึงพอใจข้อกระทงย่อยข้อ ๑ (แสดงความพอใจและช่วยเธอต้อนรับตลอดเวลา) มากที่สุด ค่าอัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้จะเห็นได้ชัดจากภาพประกอบ ๔.

๑๐. <u>ตามข้อกระทงที่</u> ๑๐ ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "เวลาเพื่อน ๆ ของเธอมาชวนเธอไปเที่ยว เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อยปรากฏในตาราง ๑๔.

ตาราง ๑๔. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๐ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		
	%	T	%	T	
๑	๑๐.๙๖		๖.๔๐		๔.๖๐
๒	๗๐.๕๕*	๖.๗	๗๕.๐๖*	๔.๗	๗๓.๐๗*
๓	๒.๔๐		๐.๔๔		๑.๕๔
๔	๑๓.๗๖		๑๔.๐๗		๑๓.๗๗
๕	๒.๗๔		๒.๔๖		๒.๔๗

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กชอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่า เด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ (ตามใจให้ไปแต่ก่อนไปก็ถามก่อนว่า "จะไปที่ไหน") คือ มีจำนวน ๗๐.๕๕ % ของเด็กชาย และ ๗๕.๐๖ ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ปรากฏว่าเด็กยังชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ เช่นกัน คือ มีจำนวน ๗๒.๑๗ % ของเด็กทั้งหมด

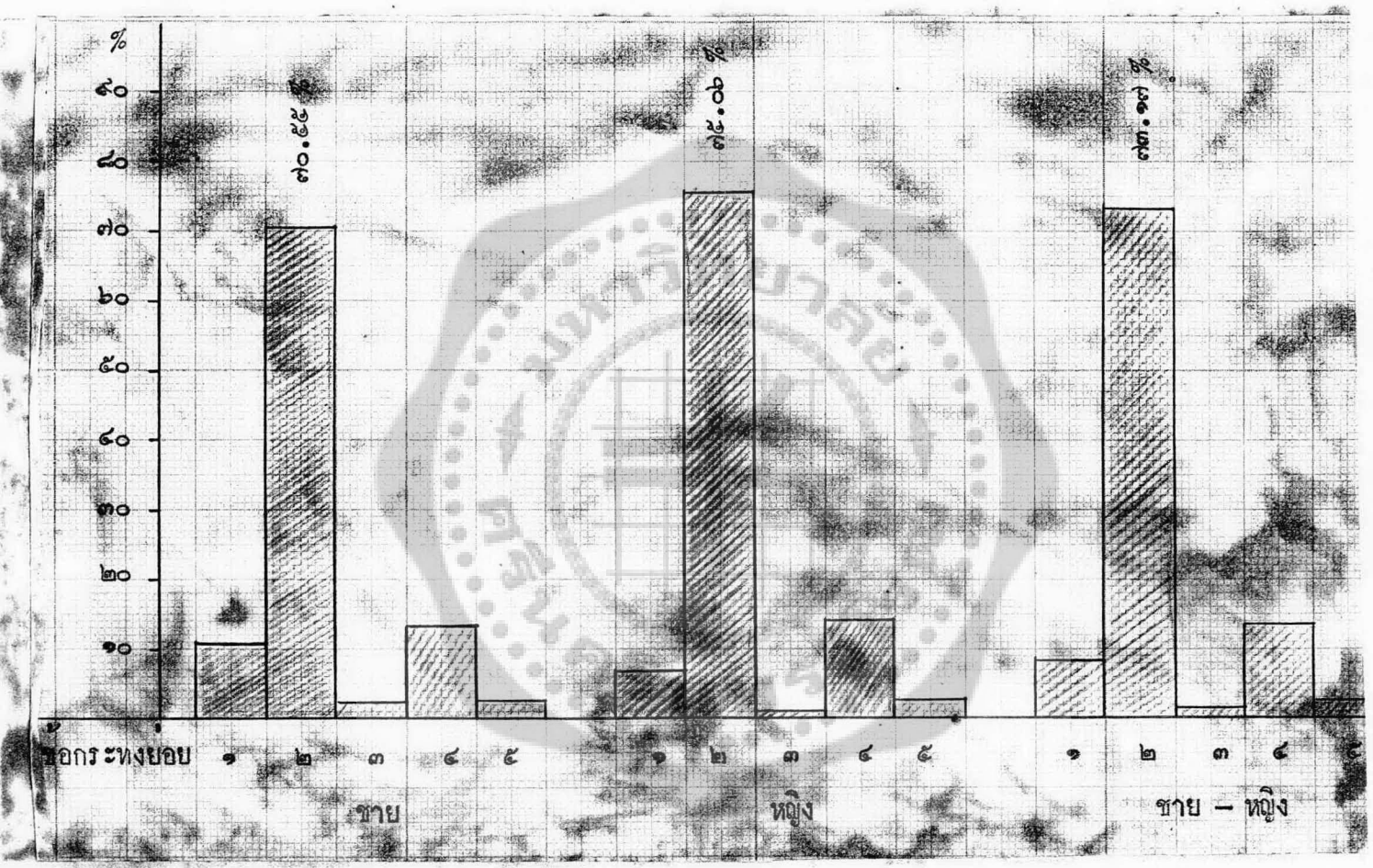

ภาพประกอบ ๑๐. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๑๐

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๖.๗, ๙.๗ และ ๑๑.๗ ตามลำดับ ค่า T นี้มากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ แสดงว่าค่า ๘๐.๕๕ %, ๗๕.๐๖ % และ ๗๓.๑๗ % มีค่าแตกต่างจาก ๕๑ % อย่างมีนัยสำคัญ และเป็นค่ามากที่สุด ทั้งนี้หมายความว่าเด็กมีทัศนคติพึงพอใจต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวตามข้อกระทงย่อยที่ ๒ (ตามใจให้ไปแต่ก่อนไปก็ถามก่อนว่า "จะไปที่ไหน") อย่างมีนัยสำคัญ อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ จะเห็นได้ชัดจากตารางประกอบ ๑๐.

๑๑. ตามข้อกระทงที่ ๑๑ ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "ไปเล่นกับเพื่อนแล้วมีเรื่องทะเลาะกันจนถูกเพื่อนตีร้องไห้กลับมา เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อย ปรากฏในตาราง ๑๕.

ตาราง ๑๕. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อยตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๑ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๑๙.๕๒		๒๐.๖๕		๑๙.๙๔	
๒	๕๐.๓๙ * (๔๓.๐๑ – ๕๑.๖๗)	– .๒๓	๔๙.๓๔ * (๔๓.๙๔ – ๕๔.๕๒)	– .๑๗	๔๙.๗๔ * (๔๕.๐๕ – ๕๔.๕๑)	– .๑๗
๓	๓.๐๔		๒.๗๒		๒.๘๗	
๔	๒๒.๖๖ (๑๔.๔๖ – ๓๓.๕๔)	–๔.๔๐	๒๒.๔๑ (๒๐.๙๐ – ๒๓.๑๑)	– ๔.๗๑	๒๕.๙๖ (๒๐.๒๓ – ๒๙.๖๙)	–๑๓.๗๔
๕	๔.๗๕		๐.๗๕		๒.๔๔	
SE%	± ๗.๓๓		± ๖.๒๐		± ๔.๗๓	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กชอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่าเด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ (ปลอบใจและให้กำลังใจตามสมควร) คือมีจำนวน ๕๐.๓๔ % ของเด็กชาย และ ๔๙.๓๔ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ปรากฏว่าเด็กยังชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ เช่นกัน คือ มีจำนวน ๔๙.๗๘ % ของเด็กทั้งหมด

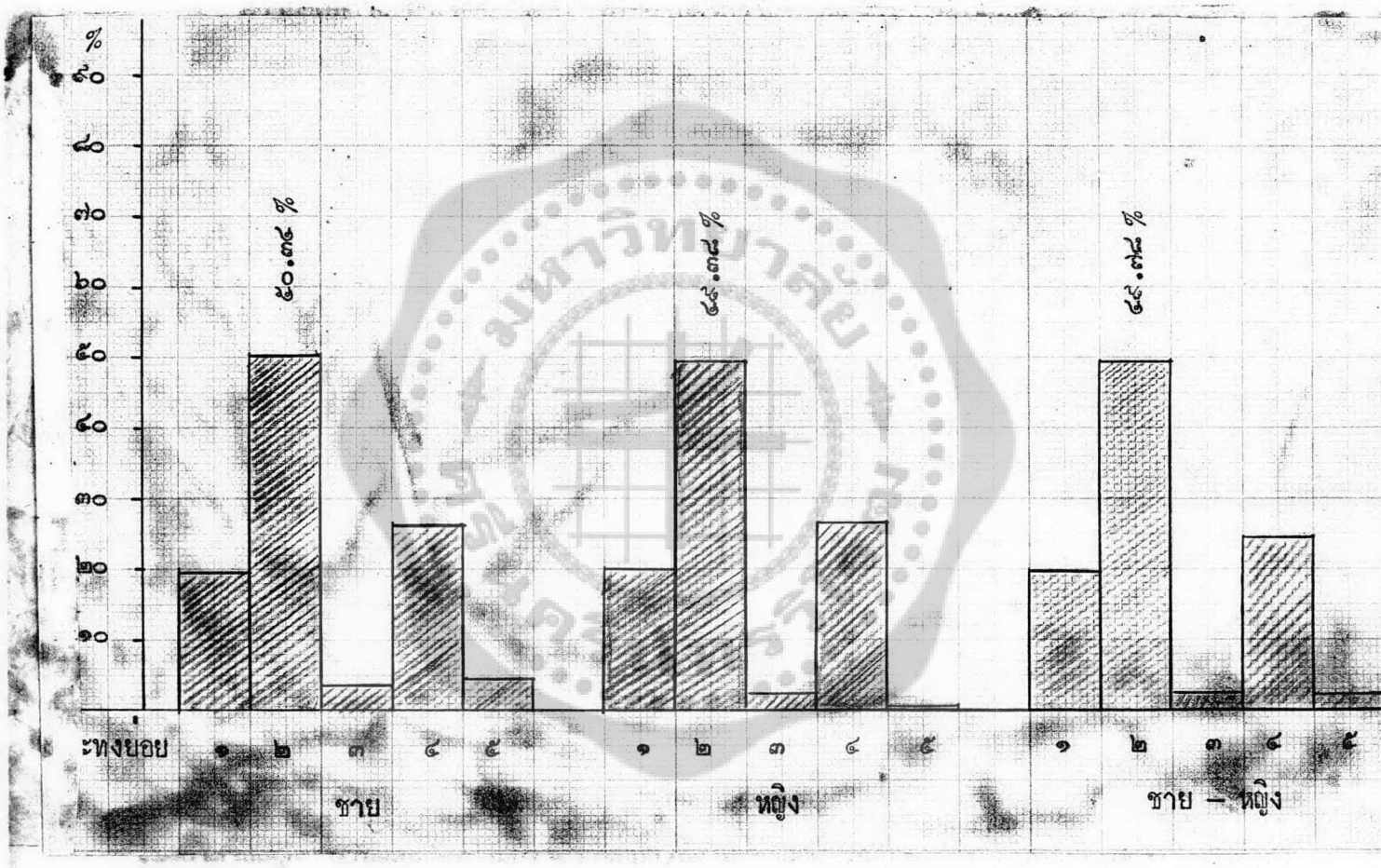

ภาพประกอบ ๑๑. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๑๑

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๑ % เท่ากับ .๒๓, .๗ และ .๗ ตามลำดับ ค่า T นี้ไม่แตกต่างจากค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่าค่า ๕๐.๓๔ %, ๔๙.๓๔ % และ ๔๙.๗๘ % ไม่แตกต่างจากค่า ๕๑ % อย่างมีนัยสำคัญ

ฉะนั้นจะถือว่าเป็นค่าที่สูงที่สุดยังไม่ได้ จะต้องเปรียบเทียบกับอัตราส่วนร้อยที่สูงรองลงมาในข้อกระทงย่อยอื่น ๆ ในกลุ่มเดียวกันก่อน ในที่นี้ค่าสูงรองลงมาได้แก่ข้อกระทงย่อยที่ ๔ (คุณละเลยเรียกว่า "อย่าไปทะเลาะกับเพื่อนอีก") คือ มีจำนวน ๒๖.๒๒ % ของเด็กชาย ๒๖.๔๑ % ของเด็กหญิง และ ๒๔.๑๖ % ของเด็กทั้งหมด ถ้าหากว่าอัตราส่วนร้อยเหล่านี้แตกต่างจาก ๕๐.๓๔ %, ๔๙.๓๔ % และ ๔๙.๗๔ % ตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญแล้ว ย่อมถือได้ว่า ๕๐.๓๔ %, ๔๙.๓๔ % และ ๔๙.๗๔ % เป็นค่าที่มากที่สุดของแต่ละกลุ่ม

ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญนี้ ดูได้จากค่าความเคลื่อนคลาดมาตรฐานของอัตราส่วนร้อยซึ่งในที่นี้ของเด็กชายเท่ากับ $\pm$ ๗.๓๓ % เด็กหญิง $\pm$ ๖.๒๐ % และของเด็กทั้งหมดเท่ากับ $\pm$ ๔.๗๒ % ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ และจากตาราง ๑๕. จะเห็นได้ว่า

ก. สำหรับค่าที่มากที่สุดของเด็กชาย คือ ๕๐.๓๔ % ที่เบี่ยงเบนมาทางปลายต่ำสุด (๔๓.๐๐ %) นั้นไม่เหลื่อมล้ำถึงค่า ๒๖.๒๒ % ที่เบี่ยงเบนไปทางปลายสูงสุด (๓๓.๕๔ %)

ข. สำหรับค่าที่มากที่สุดของเด็กหญิง คือ ๔๙.๓๔ % ที่เบี่ยงเบนมาทางปลายต่ำสุด (๔๓.๑๔ %) ก็ไม่เหลื่อมล้ำถึงค่า ๒๖.๔๐ % ที่เบี่ยงเบนมาทางปลายสูงสุด (๓๓.๑๐ %) เหมือนกัน

ก. ในทำนองเดียวกัน ค่าที่มากที่สุดของเด็กทั้งหมด (ชาย – หญิง) คือ ๔๙.๗๔ % ที่เบี่ยงเบนมาทางปลายต่ำสุด (๔๕.๐๔ %) ก็ไม่เหลื่อมล้ำถึงค่า ๒๔.๑๖ % ซึ่งเบี่ยงเบนไปทางปลายสูงสุด (๒๙.๖๙ %) เช่นเดียวกัน

เพราะฉะนั้น ค่า ๒๖.๒๒ %, ๒๖.๔๐ % และ ๒๔.๑๖ % แตกต่างจากค่า ๕๐.๓๔ %, ๔๙.๓๔ % และ ๔๙.๗๔ % ตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญ นั่นหมายความว่า ค่า ๕๐.๓๔ %, ๔๙.๓๔ % และ ๔๙.๗๔ % เป็นค่ามากที่สุด จากผลอันนี้หมายความว่าเด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวตามข้อกระทงย่อยที่ ๒ (ปลอบใจและให้กำลังใจตามสมควร) อย่างมีนัยสำคัญ อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้เห็นได้ชัดจากภาพประกอบ ๑๑.

๑๒. <u>ตามข้อกระทงที่</u> ๑๒ ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "ในขณะที่เธอกำลังเล่นกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน ผู้ปกครองไปตามให้กลับบ้าน แต่เธอยังไม่อยากกลับ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อย ปรากฏในตาราง ๑๖.

ตาราง ๑๖. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๒ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๕๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๔.๔๓		๖.๔๑		๔.๙๕	
๒	๗๖.๓๗ *	๘.๗	๘๓.๖๑ *	๑๓.๐	๘๐.๓๔ *	๑๕.๕
๓	๒.๗๔		๑.๓๓		๒.๑๕	
๔	๔.๕๔		๓.๙๐		๔.๖๑	
๕	๑.๗๗		๐.๒๕		๐.๗๒	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กชอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่า เด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ (อนุญาตให้เล่นต่อไปตามสมควรแล้วสั่งให้รีบกลับบ้าน) คือ มีจำนวน ๗๖.๓๗ % ของเด็กชาย และ ๘๓.๖๑ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกัน แล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ปรากฏว่าเด็กยังชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ เช่นกัน คือมีจำนวน ๘๐.๓๔ % ของเด็กทั้งหมด

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๘.๗, ๑๓.๐ และ ๑๕.๕ ตามลำดับ ค่า T นี้มากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ แสดงว่าค่า ๗๖.๓๗ %, ๘๓.๖๑ % และ ๘๐.๓๔ % มีค่าแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญ และเป็นค่ามากที่สุด ทั้งนี้หมายความว่าเด็กมีทัศนคติพึงพอใจต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวตามข้อกระทงที่ ๒ (อนุญาตให้เล่นต่อไปตามสมควรแล้วสั่งให้รีบกลับบ้าน) อย่างมีนัยสำคัญ ค่าอัตราส่วนร้อยของทั้ง ๓ กลุ่มนี้

จะเห็นได้ชัดจากภาพประกอบ ๑๒.

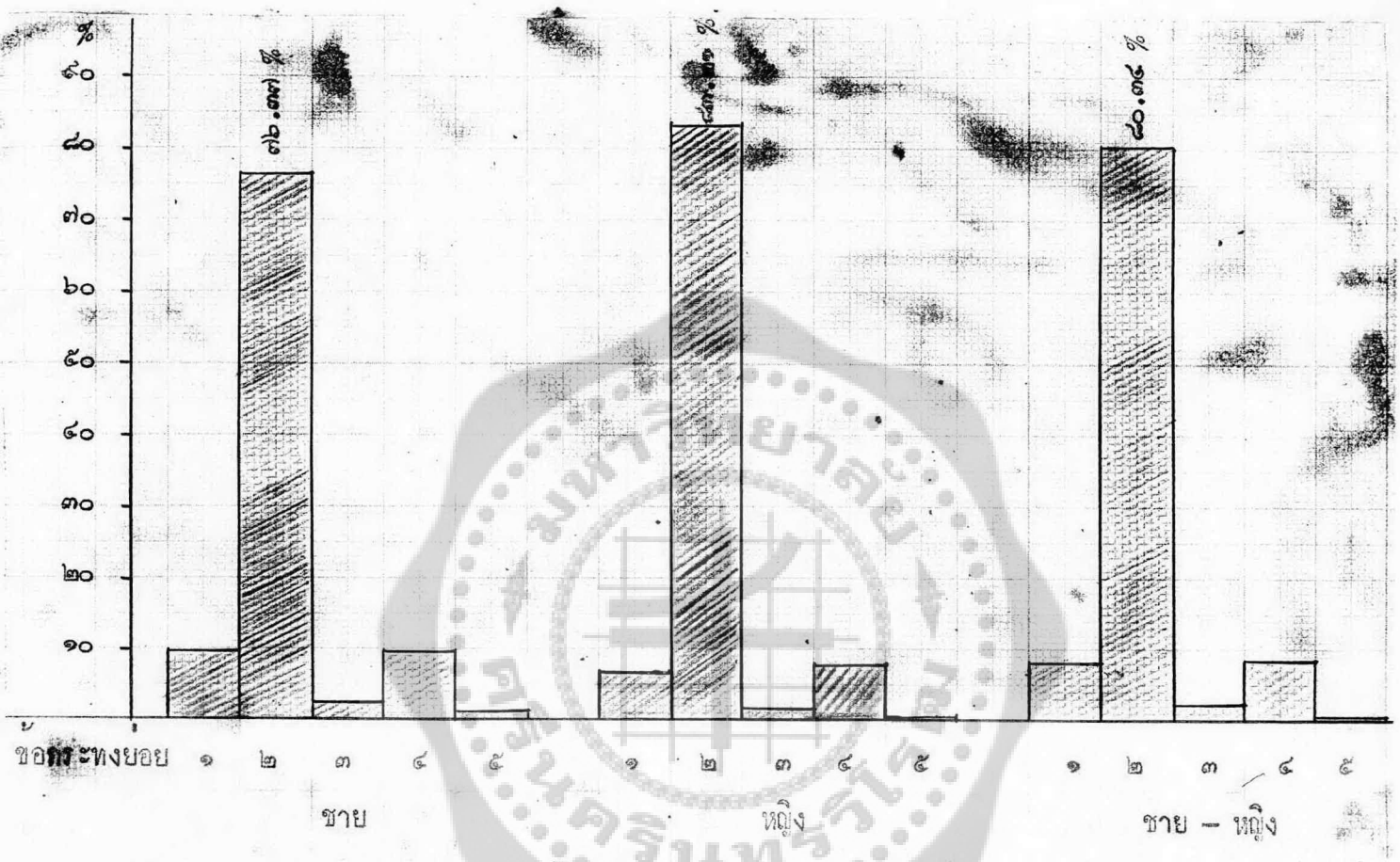

ภาพประกอบ ๑๒. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๑๒

๑๓. <u>ตามข้อกระทงที่ ๑๓</u> ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "เวลาเธอป่วดศีรษะเป็นไข้และไม่สบาย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อยปรากฏในตาราง ๑๗.

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่าเด็กตอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๑ (เข้ามาดูและคอยเอาใจใส่เธอตลอดเวลา) คือ มีจำนวน ๖๙.๔๙ % ของเด็กชายและ ๗๒.๕๔ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วก็จะเป็นดังตารางต่อไปนี้ ปรากฏว่าเด็กยังตอบมากที่สุดที่กระทงย่อยที่ ๑ เช่นกัน

คือมีจำนวน ๗๐.๕๙ % ของเด็กทั้งหมด

ตาราง ๑๗. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๓ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๖๘.๔๔ *	๖.๑	๗๓.๕๘ *	๙.๑	๗๑.๕๘ *	๑๐.๙
๒	๒๖.๗๑		๒๔.๒๐		๒๕.๒๕	
๓	๑.๗๑		๐.๔๙		๑.๒๙	
๔	๑.๓๗		๐.๗๕		๑.๐๐	
๕	๑.๗๗		๐.๔๙		๐.๘๖	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กชอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๖.๑, ๙.๑ และ ๑๐.๙ ตามลำดับ ค่า T นี้มากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แสดงว่า ๖๘.๔๔ %, ๗๓.๕๘ % และ ๗๑.๕๘ % มีค่าแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญ และเป็นค่ามากที่สุด นั่นหมายความว่าเด็กมีทัศนคติที่จะหวังให้การปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวตามข้อกระทงย่อยที่ ๑ (พยาบาลและคอยเอาใจใส่เขาตลอดเวลา) อย่างมีนัยสำคัญ ค่าอัตราส่วนร้อยของทั้ง ๓ กลุ่มนี้จะเห็นได้ชัดจากภาพประกอบ ๑๓.

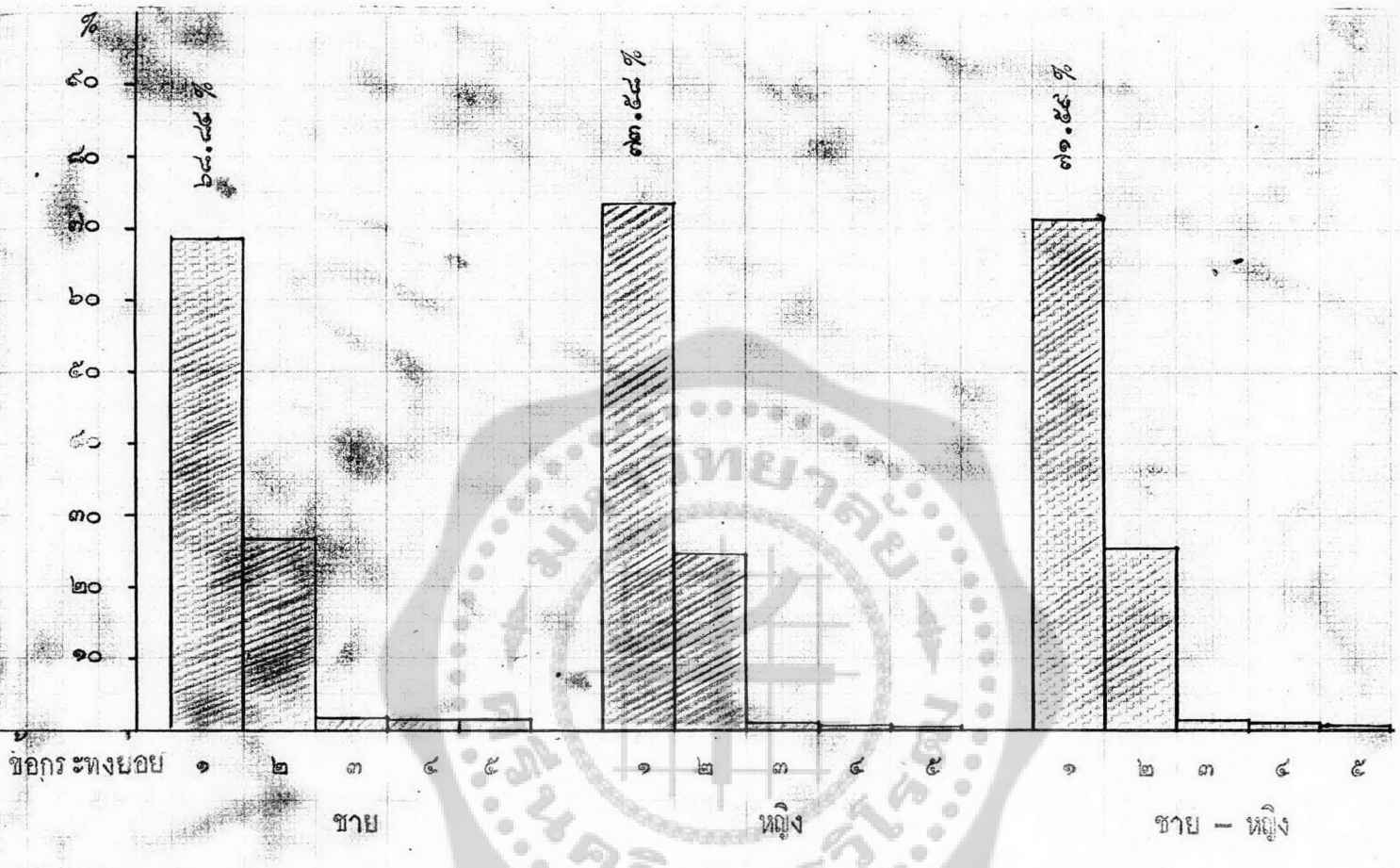

ภาพประกอบ ๑๓. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๑๓

๑๔. <u>ตามข้อกระทงที่ ๑๔</u> ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "เวลาเธอโมโหหรือโกรธในขณะที่เธอไม่สบาย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อยปรากฏในตาราง ๑๔.

ตาราง ๑๘. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๘ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๘๖)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๑)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๓๑.๑๖ (๒๓.๘๓ – ๓๘.๔๙)	– ๖.๗	๓๒.๕๙ (๒๖.๓๔ – ๓๘.๗๔)	– ๗.๔	๓๑.๔๔ (๒๗.๒๖ – ๓๖.๗๒)	– ๑๐.๑
๒	๔๒.๔๗ ** (๓๕.๑๔ – ๔๙.๘๐	– ๒.๔	๔๑.๒๓ ** (๓๕.๐๓ – ๔๗.๔๓)	– ๓.๔	๔๑.๗๕ * (๓๗.๐๒ – ๔๖.๔๔)	– ๕.๐
๓	๔.๔๕		๐.๔๘		๒.๔๔	
๔	๒๐.๘๘		๒๔.๖๙		๒๓.๑๐	
๕	๑.๐๓		๐.๔๔		๐.๗๒	
SE%	± ๗.๓๓		± ๖.๒๐		± ๔.๗๓	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กชอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

** คำตอบที่เด็กชอบมากที่สุดแต่ไม่มีนัยสำคัญ

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่าเด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ (ปลอบใจและให้กำลังใจเขาบ้าง) คือ มีจำนวน ๔๒.๔๗ % ของเด็กชาย และ ๔๑.๒๓ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ปรากฏว่าเด็กยังชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๒ เช่นกัน คือ มีจำนวน ๔๑.๗๕ % ของเด็กทั้งหมด

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แสดงความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ – ๖.๗, – ๗.๔ และ – ๕.๐ ตามลำดับ ค่า T นี้เป็นค่าที่แตกต่างจากค่า T ที่ระดับ .๐๑ แห่งความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญ ฉะนั้น ค่า ๔๑.๔๗ %, ๔๑.๒๓ % และ ๔๑.๗๕ % ย่อมแตกต่างจาก ๕๐ %

อย่างมีนัยสำคัญด้วย แต่จะถือเป็นค่าที่มากที่สุดยังไม่ได้ เพราะมีค่าน้อยกว่า ๕๑ % จะต้องเปรียบเทียบกับอัตราส่วนร้อยที่สูงรองลงมาในข้อกระทงอื่น ๆ ในกลุ่มเดียวกันก่อน ในที่นี้ค่าที่สูงรองลงมาได้แก่ ข้อกระทงย่อยที่ ๑ (พูดปลอบใจและเอาใจเธอทุกอย่าง) คือ มีจำนวน ๓๑.๑๖ % ของเด็กชาย ๓๒.๕๙ % ของเด็กหญิง และ ๓๑.๘๘ % ของเด็กทั้งหมด ถ้าพิสูจน์ได้ว่าอัตราส่วนร้อยเหล่านี้แตกต่างจาก ๔๒.๔๗ %, ๔๑.๒๓ % และ ๔๑.๗๕ % ตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญแล้ว ข้อกระทงย่อยอื่น ๆ ที่มีค่าน้อยกว่าย่อมแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญด้วย และค่า ๔๒.๔๗ %, ๔๑.๒๓ % และ ๔๑.๗๕ % ก็จะเป็นค่าที่มากที่สุด

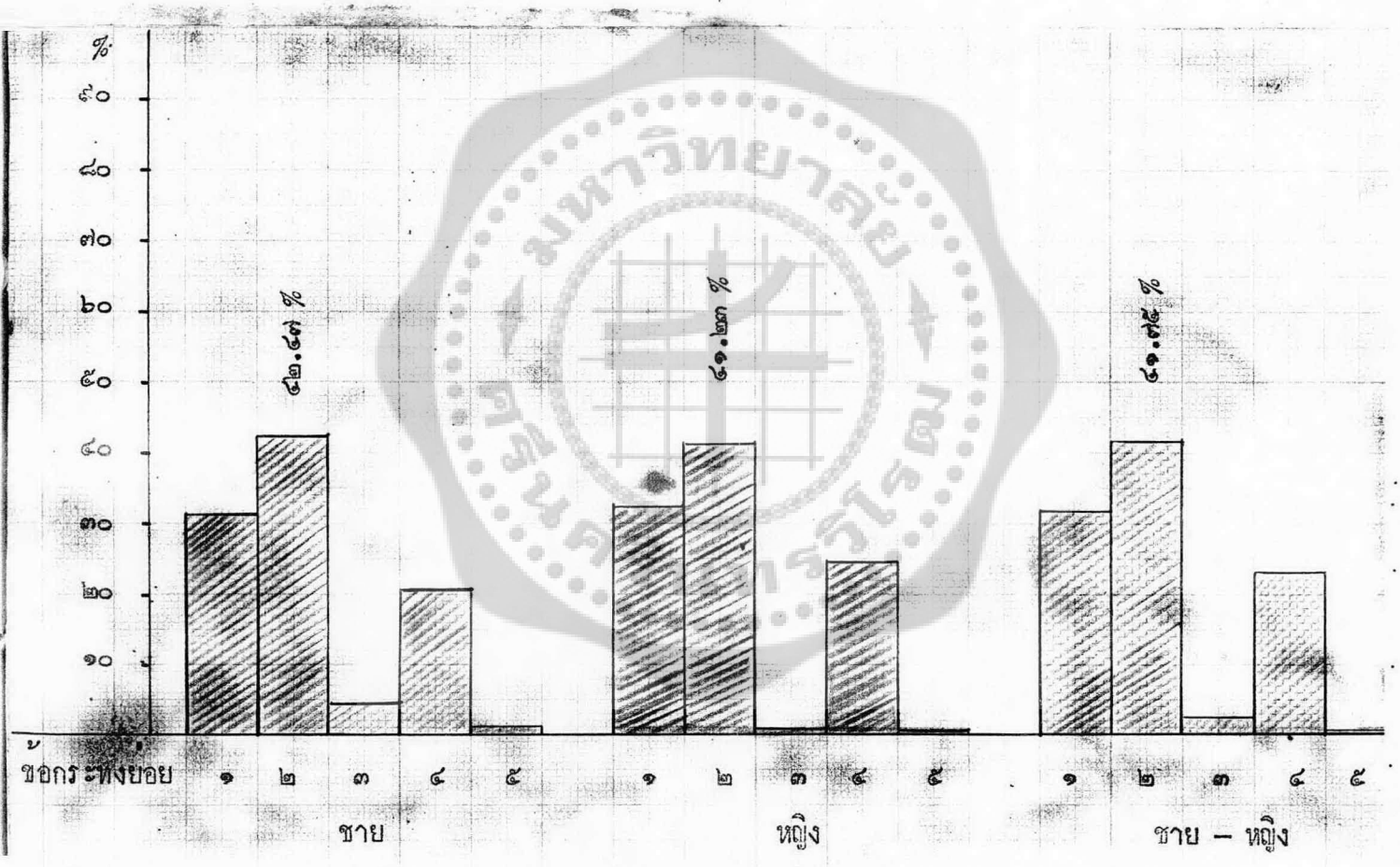

ภาพประกอบ ๑๔. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๑๔

ค่าที่แตกต่างกันนี้ดูได้จากค่าความเคลื่อนคลาดมาตรฐานของอัตราส่วนร้อย และจากที่แสดงไว้ในตาราง ๑๔. จะเห็นว่า

ก. สำหรับค่าที่มากที่สุดของเด็กชาย คือ ๔๑.๔๗ % ซึ่งเบี่ยงเบนมาทางปลายต่ำสุด (๓๕.๑๔ %) นั้นเหลื่อมล้ำถึงค่า ๓๑.๑๖ % ซึ่งเบี่ยงเบนไปทางปลายสูงสุด (๓๘.๔๔ %)

ข. ค่าที่มากที่สุดของเด็กหญิง คือ ๔๑.๒๓ % ซึ่งเบี่ยงเบนมาทางปลายต่ำสุด (๓๕.๐๓ %) เหลื่อมล้ำถึงค่า ๓๒.๕๔ % ที่เบี่ยงเบนไปทางปลายสูงสุด (๓๘.๙๔ %) เหมือนกัน

ค. แต่สำหรับค่าที่มากที่สุดของจำนวนเด็กทั้งหมด คือ ๔๑.๗๕ % ซึ่งเบี่ยงเบนมาทางปลายต่ำสุด (๓๗.๐๒ %) ไม่เหลื่อมล้ำถึงค่า ๓๑.๔๔ % ที่เบี่ยงเบนไปทางปลายสูงสุด (๓๖.๗๒ %)

จากที่แสดงมานี้จะเห็นว่า ๓๑.๑๖ % และ ๓๒.๕๔ % แตกต่างจาก ๔๒.๔๗ % และ ๔๑.๒๓ % ตามลำดับอย่างไม่มีนัยสำคัญ นั่นหมายความว่า ๔๒.๔๗ % กับ ๔๑.๒๓ % ไม่ใช่เป็นค่าที่มากที่สุด แต่สำหรับ ๓๑.๔๔ % แตกต่างจาก ๔๑.๗๕ % อย่างมีนัยสำคัญ ฉะนั้น ๔๑.๗๕ % เป็นค่าที่มากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ อัตราส่วนร้อยของคำตอบทั้ง ๓ กลุ่มนี้จะเห็นได้ชัดจากภาพประกอบ ๑๔.

๑๕. <u>ตามข้อกระทงที่</u> ๑๕ ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "เวลาพลัดตกหกล้มมีบาดแผลสาหัส และต้องไปเย็บแผลที่โรงพยาบาล ในขณะที่หมอทำแผลอยู่นั้น เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อย ปรากฏในตาราง ๑๕.

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่าเด็กตอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๑ (เข้าไปนั่งอยู่ข้าง ๆ และปลอบใจเธอจนหมอทำแผลเสร็จ) คือ มีจำนวน ๗๑.๔๒ % ของเด็กชาย และ ๗๐.๓๖ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ปรากฏว่าเด็กตอบมากที่สุดที่กระทงย่อยที่ ๑ เหมือนกัน คือมีจำนวนถึง ๗๑.๕๙ % ของเด็กทั้งหมด

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T แตกต่างความเบี่ยงเบนไปจาก ๕๐ % เท่ากับ ๗.๑, ๙.๒ และ ๑๓.๙ ตามลำดับ ค่า T นี้มากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ

ตาราง ๑๙. คำตอบที่เด็กอยากให้ครอบครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๕ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๗๑.๙๒ *	๗.๑	๗๑.๗๖ *	๘.๒	๗๑.๕๙ *	๑๐.๙
๒	๑๗.๙๗		๒๐.๐๐		๑๘.๙๔	
๓	๗.๘๘		๖.๑๖		๖.๘๙	
๔	๒.๐๕		๑.๔๘		๑.๗๒	
๕	๐.๖๘		๐.๔๙		๐.๘๖	

หมายเหตุ * คำตอบที่เด็กรอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

แสดงว่า ๗๑.๙๒ %, ๗๑.๗๖ % และ ๗๑.๕๙ % มีค่าแตกต่างจาก ๕๐ % อย่างมีนัยสำคัญ และเป็นค่ามากที่สุด นั่นหมายความว่าเด็กมีทัศนคติพึงพอใจต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวตามนัยข้อกระทงย่อยที่ ๑ (เข้าไปนั่งอยู่ข้าง ๆ และปลอบใจเธอขณะที่เธอทำแผลเสร็จ) อย่างมีนัยสำคัญ อัตราส่วนร้อยของทั้ง ๕ กลุ่มนี้ จะเห็นได้ชัดจากภาพประกอบ ๑๕.

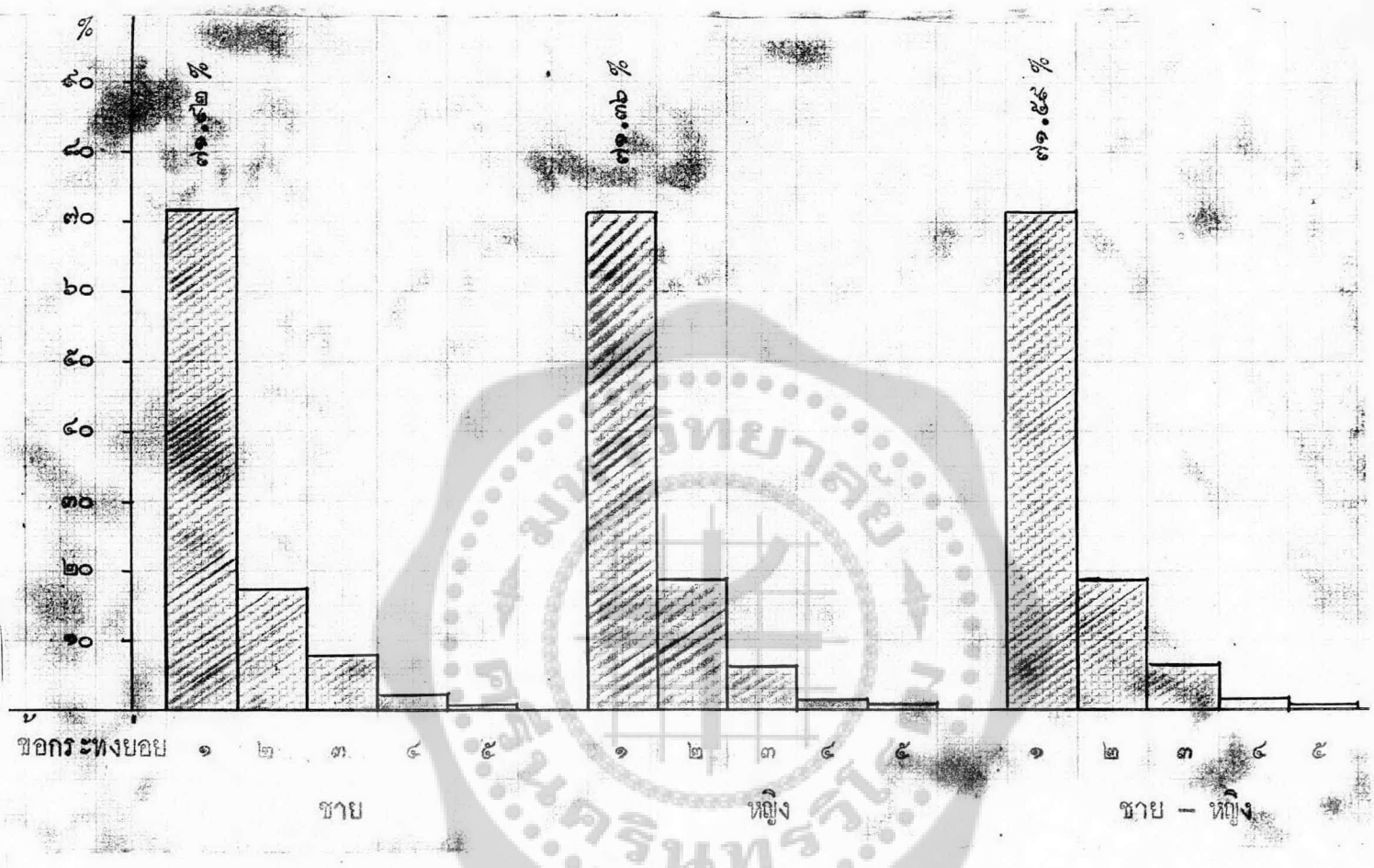

ภาพประกอบ ๑๕. เปรียบเทียบคำตอบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในข้อกระทงที่ ๑๕

๑๖. <u>ตามข้อกระทงที่</u> ๑๖ ในข้อทดสอบแบบ ก. กล่าวว่า "ถ้าเธอวิ่งขึ้นบันไดบ้านและพลัดตกลงมาได้รับบาดเจ็บ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ทัศนคติของเด็กที่ตอบในข้อกระทงย่อย ปรากฏในตาราง ๒๐.

จากตารางที่แสดงไว้นี้จะเห็นได้ว่าเด็กชอบมากที่สุดที่ข้อกระทงย่อยที่ ๑ (ช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้นแล้วปลอบใจและนำหยูกยาทาให้) คือ มีจำนวน ๕๔.๔๕ % ของเด็กชาย และ ๕๑.๗๔ % ของเด็กหญิง เมื่อนำคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงมารวมกันแล้วคิดเป็นอัตราส่วนร้อย ปรากฏว่าเด็กยังชอบมากที่สุดที่กระทงย่อยที่ ๑ เช่นกัน คือ มีจำนวน ๕๖.๑๘ % ของเด็กทั้งหมด

ตาราง ๒๐. คำตอบที่เด็กอยากให้เพื่อนครัวปฏิบัติต่อเขาในข้อกระทงย่อย
ตามสถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๖ แจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทง ย่อย	ชาย (๒๙๖)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	%	T	%	T	%	T
๑	๕๔.๔๕ * (๔๗.๑๖ – ๖๑.๗๔)	๑.๖	๕๗.๗๔ *	๒.๗	๕๖.๓๘ *	๒.๙
๒	๓๔.๕๔ (๒๗.๒๖ – ๔๑.๗๖)	– ๕.๖	๓๔.๒๗	– ๕.๑	๓๖.๗๓	– ๗.๖
๓	๒.๗๔		๑.๒๓		๑.๘๗	
๔	๒.๑๔		๑.๔๔		๒.๑๑	
๕	๕.๔๘		๑.๒๓		๓.๑๑	
SE%	± ๗.๓๓		± ๖.๒๑		± ๔.๗๓	

ไวยเสริม * ข้อตอบที่เด็กตอบมากที่สุดและมีนัยสำคัญ

อัตราส่วนร้อยของคำตอบของทั้ง ๓ กลุ่มนี้ มีค่า T เปรียบเทียบไปจาก ๕๑ % เท่ากับ ๑.๖, ๕.๙ และ ๒.๔ ตามลำดับ ค่า T นี้มีค่ามากกว่าค่า T ที่กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจอย่างมีนัยสำคัญ เฉพาะค่าของ ๕๗.๗๔ % และ ๕๖.๓๘ % เท่านั้น หมายความว่าค่า ๕๗.๗๔ % และ ๕๖.๓๘ % มีความแตกต่างจาก ๕๑ % อย่างมีนัยสำคัญและเป็นค่าที่มากที่สุดด้วย แต่ค่า ๕๔.๔๕ % นั้นไม่มีความแตกต่างจาก ๕๑ % อย่างมีนัยสำคัญและจะถือเป็นค่าที่มากที่สุดยังไม่ได้ ต้องเปรียบเทียบกับอัตราส่วนร้อยที่สูงรองลงมาในข้อกระทงย่อยอื่น ๆ ในกลุ่มเดียวกันก่อน ในที่นี้ค่าที่สูงรองลงมาได้แก่ข้อกระทงย่อยที่ ๖ (ยอมให้เขาลุกขึ้นและปลอบใจว่า "ไม่เป็นไร") คือ มีจำนวน ๔๔.๔๔ % ของเด็กชาย ถ้าค่ามากกว่า ๔๔.๔๕ % แตกต่างจาก ๔๔.๔๔ % อย่างมีนัยสำคัญแล้วว่า ๕๔.๔๕ % ก็จะเป็นค่าที่มากที่สุด

ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญนี้ ดูได้จากค่าความเคลื่อนคลาดมาตรฐานของอัตราส่วนร้อย ในที่นี้ ของเด็กหายเท่ากับ ± ๑.๓๓ ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ

จากที่แสดงไว้ในตาราง ๒๐. จะเห็นว่าค่าของ ๕๔.๔๕ % ที่เบี่ยงเบนลงมาทางปลายต่ำสุด (๔๗.๑๖ %) นั้น ไม่เหลื่อมล้ำถึงค่าของ ๓๔.๕๔ % ที่เบี่ยงเบนขึ้นไปทางปลายสูงสุด (๔๑.๕๖ %) แต่อย่างใด ทั้งนี้หมายความว่า ๓๔.๕๔ % กับ ๕๔.๔๕ % นี้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือว่า ๕๔.๔๕ % เป็นค่าที่มากที่สุด ทั้งนี้หมายความว่าเด็กส่วนมากมีทัศนคติที่จริงใจต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว ตามนัยข้อกระจ่างง่ายที่ ๑ (ช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้นแล้วปลอบใจและขายยกยาให้) อย่างมีนัยสำคัญ อัตราส่วนร้อยของสำนวนทั้ง ๓ กลุ่มนี้จะเห็นได้ชัดจากภาพประกอบ ๑๖.

มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ

ภาพประกอบ ๑๖. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในตารางที่ ๑๖

<u>การแปลผลระหว่างทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก</u>

ผลการค้นคว้าตอนนี้เป็นรายการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อต้องการทราบว่า ระหว่างทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กนั้นมีความสอดคล้องกันหรือไม่ จำแนกเป็น

ก. การปฏิบัติต่อเด็กชาย

ข. การปฏิบัติต่อเด็กหญิง

ค. การปฏิบัติต่อทั้งเด็กชายและเด็กหญิง

ทั้งนี้โดยการหาสหสัมพันธ์แบบ "Mean square contingency (C)" จากสูตร :-

$$C = \sqrt{\frac{S - N}{S}}$$

โดยการทดสอบนัยสำคัญของ C จากสูตร :-

$$C = \sqrt{\frac{X^2}{N + X^2}}$$

ถ้าหาก ไค – สแควร์ (X^2) ของตะแนนกลุ่มใดมีค่าตั้งแต่ ๒๒.๐๐ ขึ้นไป ที่ Degree of freedom เท่ากับ ๑๖ แล้ว ถือว่าค่า C นั้น มีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความเชื่อมั่นใจ การค้นคว้าของแต่ละข้อกระทงปรากฏผลดังต่อไปนี้

๑. <u>ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๑</u> ระหว่างข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. (ดูรายละเอียดของข้อทดสอบในภาคผนวก ข ๑. และ ข ๒. หน้า ๔๗) ปรากฏผลดังแสดงในตาราง ๒๑.

---

[๒] Garrett, Henry E. and Woodworth R.S., <u>Statistics in Psychology and Education</u>, p. 394.

[๓] <u>Ibid</u>.

ตาราง ๒๑ อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๑ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๗๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๗๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๑๕.๗๕	๑๐.๖๖	๑๖.๓๐	๑๖.๓๐	๑๖.๐๗	๑๓.๙๒
๒	๕๘.๕๒	๘๓.๘๘	๖๕.๖๘	๘๘.๓๙	๖๒.๗๐	๘๖.๙๘
๓	๑.๗๑	๑.๓๗	๐.๕๕	๐.๖๕	๑.๐๐	๐.๗๒
๔	๒๐.๕๕	๓๕.๕๙	๑๖.๓๙	๒๙.๑๔	๑๘.๓๖	๓๑.๕๒
๕	๓.๔๒	๔.๕๙	๐.๗๕	๕.๔๓	๑.๘๗	๗.๔๖
C	.๔๔		.๔๗		.๔๒	
X^2	๓๐.๑		๑๑๕.๘๓		๑๘๗.๕๗	
df	๐๖		๐๖		๐๖	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

จากผลในตาราง ๒๑ ค่า C ของคะแนนทุกกลุ่ม คือกลุ่มเด็กชาย เด็กหญิง กับกลุ่มรวมทั้งเด็กชายและเด็กหญิงมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความเชื่อมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เด็กชำของตกแตกโดยมิได้เจตนานั้น มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือเด็กปรารถนาที่จะได้รับการอภัย และบุคคลในครอบครัวก็ให้อภัยแก่เด็กด้วย แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ก็ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๒. ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๒ ระหว่างข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏดังตาราง ๒๒.

ตาราง ๒๒. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๒ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๖)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๒๖.๓๗	๒๓.๖๕	๒๗.๖๕	๒๖.๙๖	๒๗.๑๖	๒๓.๑๐
๒	๓๔.๓๖	๒๗.๐๕	๓๔.๕๖	๒๙.๔๔	๓๔.๔๕	๒๘.๖๙
๓	๕.๔๒	๑๑.๓๐	๔.๙๕	๖.๖๗	๕.๓๑	๘.๖๑
๔	๒๕.๐๐	๓๑.๑๖	๒๖.๙๑	๓๔.๐๗	๒๖.๑๑	๓๒.๔๖
๕	๔.๕๕	๘.๑๔	๑.๔๔	๖.๔๒	๓.๐๓	๖.๓๕
C	.๔๔		.๕๓		.๖๐	
χ^2	๔๖.๖๖		๑๕๔.๖		๓๘๕.๔๔	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

จากผลในตาราง ๒๒. ค่า C ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่าทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เกี่ยวกับเด็กเข้าไปสังและร่วมสนทนาด้วยในระหว่างที่ผู้ปกครองคุยกันอย่างสนุกสนานนั้น มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะเข้าไปสังและร่วมสนทนา บุคคลในครอบครัว

ก็ยอมให้เข้าฟังและร่วมสนทนาด้วย แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ก็ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโฉลกอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๓. ค่าสหสัมพันธ์ในช่องกระทงที่ ๓ ระหว่างข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏดังตาราง ๒๓.

ตาราง ๒๓. อัตราร้อยละของคำตอบต่อช่องกระทง ๓ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ช่องกระทงย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๕๗.๕๔	๖๐.๓๐	๖๕.๖๗	๖๖.๔๒	๖๒.๒๗	๖๔.๒๔
๒	๒๓.๖๓	๑๗.๑๒	๑๔.๗๗	๑๓.๓๓	๒๐.๔๐	๑๔.๙๒
๓	๑๐.๒๗	๑๑.๓๐	๗.๔๑	๔.๓๔	๔.๖๒	๑๐.๑๔
๔	๗.๑๔	๔.๕๖	๗.๔๐	๔.๑๔	๗.๓๒	๔.๔๐
๕	๑.๐๓	๑.๗๑	๑.๔๔	๑.๔๓	๑.๐๐	๑.๗๒
C	.๕๖		.๖๐		.๖๑	
X^2	๑๐๕.๒๖		๒๔๗.๔		๓๑๔.๔๕	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

จากผลในตาราง ๒๓. ค่า C ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เกี่ยวกับเด็กหิวและอยากรับประทานอาหารนั้นมีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือเด็ก

ปรารถนาที่จะได้รับการเอาใจใส่ดูแลหาอาหารให้รับประทานและบุคคลในครอบครัวก็เอาใจใส่ดูแลหาอาหารให้เด็กได้รับประทานจนอิ่มด้วย แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ ก็มีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๔. ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๔ ระหว่างข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏผลดังตาราง ๒๔.

ตาราง ๒๔. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๔ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๖)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๑๙.๕๖	๑๖.๓๓	๑๙.๐๕	๑๓.๐๙	๑๙.๒๒	๑๖.๗๗
๒	๑๘.๔๙	๑๓.๐๑	๑๖.๗๕	๕.๐๔	๑๗.๕๐	๑๐.๔๐
๓	๕.๑๔	๔.๑๑	๒.๒๓	๒.๔๖	๓.๔๔	๓.๔๔
๔	๕๖.๔๐	๖๑.๔๔	๕๘.๐๓	๖๕.๖๘	๕๕.๕๖	๖๔.๐๓
๕	๔.๔๕	๔.๕๖	๓.๒๑	๔.๔๔	๓.๑๓	๔.๗๕
C	.๔๘		.๕๖		.๕๔	
χ^2	๔๗.๔๖		๑๕๐		๒๓๖.๔	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

จากผลในตาราง ๒๔. ค่า C ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัว

ต่อเด็กในเรื่องที่เด็กแย่งของเล่นของเขากลับคืนมาจากน้องนั้น มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะได้รับการบอกไม่ให้แย่งของเล่นจากน้อง และบุคคลในครอบครัวก็ไม่ยอมให้แย่งด้วย แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้มีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๕. ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๕ ระหว่างข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏดังแสดงในตาราง ๒๕.

ตาราง ๒๕. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๕ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๕๖)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๓.๔๖	๖.๑๖	๕.๔๓	๖.๒๖	๔.๘๘	๓.๘๗
๒	๗๑.๒๓	๖๖.๕๐	๗๐.๖๒	๖๑.๒๓	๗๐.๘๘	๕๔.๒๕
๓	๓.๗๗	๓.๐๔	๑.๖๔	๒.๗๖	๒.๖๔	๒.๔๗
๔	๑๔.๑๔	๒๔.๐๔	๑๔.๗๕	๒๔.๖๔	๑๔.๕๑	๒๔.๔๑
๕	๒.๔๐	๖.๑๖	๒.๒๒	๕.๑๔	๒.๓๐	๔.๖๐
C	.๖๖		.๔๔		.๕๖	
X^2	๖๑.๑๗		๙๗.๒๓		๒๕๘.๗๖	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	> .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

จากผลในตาราง ๒๕. ค่า c ของคะแนนกลุ่มเด็กหญิงกับคะแนนรวมทั้งเด็กชายและเด็กหญิง มีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ แต่สำหรับค่า c ของคะแนนกลุ่มเด็กชายไม่มีนัยสำคัญ เพราะค่า ไค – สแควร์ เพียง ๒๑.๑๗ คือ น้อยกว่า ไค – สแควร์ ที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่าเฉพาะทัศนคติของกลุ่มเด็กหญิงและทัศนคติรวม ๆ (ชาย – หญิง) ต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เด็กได้รับการบ้านเธอจากครูและทำไม่ได้นั้นมีความสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือเด็กปรารถนาที่จะได้รับการช่วยเหลือและบุคคลในครอบครัวก็ช่วยเหลือเด็กด้วย แต่โอกาสในเรื่องนี้มีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อย สำหรับกลุ่มเด็กชายนั้นถึงแม้จะสอดคล้องกันอย่างไม่มีนัยสำคัญก็ตาม แต่มีความโน้มเอียงที่จะสอดคล้องอย่างมีนัยสำคัญเหมือนกัน

๖. <u>ค่าสหสัมพันธ์ในกระทงที่</u> ๖ ระหว่างข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏดังตาราง ๒๖.

จากผลในตาราง ๒๖. ค่า c ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่าทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่ได้ความรู้ใหม่จากครูแล้วนำมาเล่าให้ผู้ปกครองฟังนั้น มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะได้รับความสนใจและกำลังใจ ช่วยบุคคลในครอบครัวก็ให้ความสนใจและกำลังใจแก่เด็กด้วย แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

ตาราง ๒๖. อัตราร้อยละของคำตอบของข้อกระทง ๖ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ราย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ราย – หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๕๔.๙๐	๕๔.๕๖	๖๓.๒๗	๖๙.๖๙	๖๐.๔๑	๖๖.๑๒
๒	๓๖.๘๐	๓๗.๖๗	๓๕.๐๖	๓๒.๔๕	๓๕.๕๔	๓๔.๘๖
๓	๑๙.๕๒	๒.๙๐	๐.๖๙	๑.๒๓	๒.๐๑	๑.๗๒
๔	๐.๖๔	๑.๓๗	๐.๔๕	๐.๙๙	๐.๕๗	๑.๑๕
๕	๐.๖๔	๐.๐๐	๐.๒๕	๐.๒๕	๐.๔๓	๑.๑๙
C	.๕๖		.๔๔		.๔๘	
X^2	๑๓๓.๙๑		๑๒๑.๖๕		๒๓๔.๖๗	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

๗. ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๗ ระหว่างข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏดังในตาราง ๒๗.

จากผลในตาราง ๒๗. ค่า C ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความเชื่อมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เด็กนั่งทำการบ้านใกล้ผู้ปกครองนั้น ปรากฏว่า มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะได้รับความสนใจและช่วยเหลือ ส่วนผู้ปกครองก็ให้ความสนใจและช่วยเหลือด้วย แต่

ตาราง ๒๗. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๗ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๗๖)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๓๑.๑๖	๒๗.๐๕	๒๖.๔๑	๒๗.๔๑	๒๔.๖๔	๒๗.๒๖
๒	๖๒.๖๗	๖๔.๗๓	๖๔.๑๔	๖๗.๑๖	๖๖.๔๓	๖๖.๑๔
๓	๔.๑๑	๔.๔๕	๒.๒๓	๒.๒๓	๓.๐๙	๓.๑๖
๔	๑.๓๗	๒.๐๕	๐.๔๕	๒.๔๗	๑,๑๕	๒.๓๐
๕	๐.๖๔	๑.๓๑	๐.๗๕	๐.๗๕	๐.๗๒	๑.๔๕
C	.๔๕		.๑๖		.๕๓	
X^2	๑๒๖.๖๔		๑๔๕		๒๗๒.๒๗	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๔. ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๔ ระหว่างข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏดังในตาราง ๒๔.

จากผลในตาราง ๒๔. ค่า C ของกระแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงถึงระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็ก ในเรื่องที่เกี่ยวกับเด็กมีโอกาสเข้าร่วมงานของโรงเรียนนั้น มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน

ตาราง ๒๘. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๔ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงจุดย่อย	ชาย (๒๙๖)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๙๒.๙๔	๒๔.๘๖	๒๓.๒๓	๒๕.๒๐	๒๒.๔๐	๒๕.๙๑
๒	๖๐.๙๖	๖๕.๘๕	๙๕.๓๒	๙๐.๓๗	๖๔.๘๖	๖๔.๔๕
๓	๓.๙๗	๒.๙๕	๑.๙๔	๒.๒๒	๒.๙๒	๒.๘๕
๔	๑.๙๑	๐.๒๔	๐.๙๕	๐.๙๕	๑.๑๕	๐.๙๒
๕	๓.๙๐	๒.๙๐	๐.๙๕	๒.๙๗	๑.๐๐	๒.๙๕
C	.๕๓		.๕๖		.๕๗	
X^2	๖๖.๒๕		๑๐๔.๙		๑๑๐.๕๕	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	<.๐๑		<.๐๑		<.๐๑	

กล่าวคือ เด็กปราจนาที่จะได้รับการแสดงความยินดีและบุคคลในครอบครัวก็แสดงความยินดีด้วย แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ก็ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๔. ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๔ ของข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏดังในตาราง ๒๙.

ตาราง ๒๙. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๙ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๖)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๕๑.๗๑	๕๑.๐๓	๖๒.๔๗	๖๖.๔๒	๕๗.๗๒	๕๔.๔๗
๒	๔๐.๗๕	๔๐.๔๑	๓๓.๘๒	๒๕.๘๕	๓๖.๗๓	๓๓.๗๒
๓	๓.๗๗	๔.๗๔	๑.๙๕	๒.๗๒	๒.๗๓	๓.๕๕
๔	๑.๗๑	๑.๗๑	๐.๗๕	๐.๗๕	๑.๑๕	๑.๑๕
๕	๒.๐๕	๒.๐๕	๐.๙๕	๑.๒๓	๑.๕๓	๑.๕๔
C	.๔๗		.๕๗		.๕๑	
χ^2	๘๒.๗๔		๐๔๔.๔		๒๕๕.๐๒	
df	๐๖		๐๖		๐๖	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

จากผลที่แสดงในตาราง ๒๙. ค่า C ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เกี่ยวกับเด็กมาเยี่ยมที่บ้านนั้น มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะให้ช่วยต้อนรับและแสดงความสนใจต่อเด็กตลอดเวลา และบุคคลในครอบครัวก็แสดงความสนใจและช่วยต้อนรับตลอดเวลาด้วย แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ก็ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๑๐. ค่าสหสัมพันธ์ในช่องกระทงที่ ๑๐ ของข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏดังในตาราง ๓๐.

ตาราง ๓๐. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๑๐ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๐๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๐๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๑๐.๐๖	๔.๒๕	๖.๔๑	๓.๑๖	๘.๖๑	๔.๐๓
๒	๘๐.๖๕	๖๑.๓๐	๗๕.๐๖	๖๔.๒๓	๗๓.๑๗	๖๒.๔๘
๓	๒.๔๐	๒.๔๐	๐.๖๔	๐.๗๔	๑.๕๘	๑.๖๓
๔	๗๓.๘๖	๖๒.๖๖	๙๔.๐๗	๒๑.๔๘	๑๓.๗๗	๒๑.๘๑
๕	๒.๗๔	๔.๗๔	๒.๔๖	๖.๔๒	๒.๔๗	๕.๗๔
C	.๔๐		.๔๔		.๔๓	
X^2	๕๕.๖๖		๑๒๗.๔๖		๑๕๘.๑๑	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

จากผลที่แสดงในตาราง ๓๐. จะเห็นว่าค่า C ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เกี่ยวกับเพื่อนของเขามาชวนไปเที่ยวนั้น มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะได้รับการตามใจให้ไปและก่อนไปก็อยากให้ถามก่อนว่าเขาจะไปที่ไหน ส่วนบุคคลในครอบครัวก็ตามใจให้ไปและถามให้รู้ว่าเด็กจะไปที่ไหนด้วยเช่นกัน แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็ก

กับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ก็ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโฉลกอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๑๐. ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๑๑ ของข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏดังในตาราง ๓๑.

ตาราง ๓๑. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๑๑ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๖)		หญิง (๔๐๕)		ชาย — หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๑๙.๕๒	๑๖.๑๐	๒๐.๒๕	๑๙.๘๐	๑๙.๙๕	๑๕.๓๕
๒	๕๐.๓๔	๓๖.๘๐	๔๔.๓๘	๔๐.๔๔	๔๔.๗๘	๓๔.๐๒
๓	๓.๐๔	๓.๔๗	๒.๗๒	๑.๔๘	๒.๘๗	๒.๔๕
๔	๒๖.๒๖	๔๐.๐๗	๒๖.๔๑	๓๔.๒๖	๒๔.๔๖	๓๔.๖๐
๕	๔.๗๔	๓.๗๗	๐.๗๔	๓.๔๖	๒.๔๔	๓.๕๔
C	.๗๒		.๔๖		.๔๔	
X^2	๓๑๔.๓๑		๑๓๘.๗		๒๖๑.๒๒	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

จากผลในตาราง ๓๑. ค่า C ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็ก ในเรื่องที่เด็กไปเล่นกับเพื่อนแล้วมีเรื่องทะเลาะกันจนถูกเพื่อนตีร้องไห้กลับมานั้น มีลักษณะสอดคล้อง

กันแน่นอน กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะได้รับการปลอบใจและให้กำลังใจตามสมควร ส่วนบุคคลในครอบครัวก็ปลอบใจและให้กำลังใจตามสมควรด้วย แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ ก็ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๑๒. ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๑๒ ของข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏผลดังในตาราง ๓๒.

ตาราง ๓๒. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๑๒ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๕๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๔๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๔.๔๓	๖.๔๕	๖.๔๑	๔.๒๐	๔.๐๔	๕.๓๑
๒	๗๖.๓๗	๗๐.๕๕	๘๓.๒๑	๗๔.๕๒	๘๐.๓๔	๗๕.๑๔
๓	๒.๗๔	๑.๐๓	๐.๗๓	๑.๗๓	๒.๑๕	๑.๘๓
๔	๔.๕๔	๑๗.๘๑	๗.๔๐	๑๒.๓๕	๔.๖๑	๑๔.๖๓
๕	๑.๓๗	๓.๗๗	๐.๖๕	๓.๖๑	๐.๗๖	๓.๘๔
C	.๔๗		.๓๖		.๓๕	
X^2	๔๒.๗๔		๖๐.๓		๔๗.๓	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	> .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

จากผลที่แสดงในตาราง ๓๒. ค่า C ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เกี่ยวกับผู้ปกครองตามให้เด็กกลับบ้านแต่เด็กไม่ยอมกลับเพราะกำลังเล่นสนุกสนานนั้น มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะได้รับอนุญาตให้เล่นต่อไปตามสมควรแล้วจึงค่อยสั่งให้กลับบ้าน และบุคคลในครอบครัวก็อนุญาตให้เล่นต่อไปตามสมควรแล้วจึงสั่งให้กลับบ้านด้วยเช่นกัน แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๑๓. <u>ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๑๓</u> ของข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏผลดังในตาราง ๓๓.

จากผลในตาราง ๓๓. ค่า C ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เด็กป่วยศีรษะเป็นไข้และไม่สบายนั้น มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะได้รับการรักษาพยาบาลและคอยเอาใจใส่ตลอดเวลา ส่วนบุคคลในครอบครัวก็รักษาพยาบาลและคอยเอาใจใส่ตลอดเวลาด้วย แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ก็ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

ตาราง ๓๓. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๑๓ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๖๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๔๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๖๔.๔๕	๗๗.๐๕	๗๓.๕๔	๗๖.๗๕	๗๑.๕๔	๗๖.๔๐
๒	๒๖.๗๑	๒๑.๕๔	๒๔.๒๐	๒๑.๗๓	๒๕.๒๕	๒๑.๖๖
๓	๑.๗๑	๐.๐๐	๐.๔๔	๐.๒๕	๑.๒๕	๐.๑๔
๔	๑.๓๗	๑.๐๓	๐.๗๕	๐.๐๐	๑.๐๐	๐.๔๓
๕	๑.๓๗	๐.๓๔	๐.๔๔	๑.๒๓	๐.๔๖	๐.๔๖
C	.๔๔		.๔๔		.๔๓	
X^2	๗๐.๑		๔๗.๒๓		๑๕๔.๑๑	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	< .๐๑		< .๐๐		< .๐๑	

๑๔. ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๑๔ ของข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏดังในตาราง ๓๔.

จากผลในตาราง ๓๔. ค่า C ของคะแนนกลุ่มมีนัยสำคัญยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่าทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เกี่ยวกับเด็กโมโหหรือโกรธในขณะที่เด็กเป็นไข้นั้น มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน

ตาราง ๓๔. อัตราร้อยละของคำตอบที่ออกระหว่าง ๑๔ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๖)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๓๑.๑๖	๒๕.๐๐	๓๒.๕๔	๒๔.๒๐	๓๑.๔๔	๒๔.๕๓
๒	๔๒.๔๗	๓๔.๒๕	๔๑.๒๓	๓๔.๐๗	๔๑.๘๕	๓๔.๑๕
๓	๔.๔๕	๓.๐๔	๐.๔๘	๑.๒๓	๒.๔๔	๒.๐๑
๔	๒๐.๔๙	๓๕.๙๖	๒๔.๒๙	๓๙.๕๑	๒๓.๑๐	๓๘.๐๒
๕	๐.๐๓	๑.๓๑	๐.๔๔	๐.๙๔	๐.๓๒	๑.๒๙
C	.๔๗		.๕๒		.๔๕	
X^2	๔๒.๗๙		๑๕๐		๑๗๒.๔๘	
df	๑๒		๑๒		๑๒	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะได้รับการปลอบใจและให้กำลังใจบ้าง ส่วนบุคคลในครอบครัวก็ปลอบใจและให้กำลังใจบ้างด้วยเหมือนกัน แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กต้องการปฏิกิริยาของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ ก็ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโฉลกอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๑๕. ค่าสหสัมพันธ์ในข้อกระทงที่ ๑๕ ของข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏผลดังแสดงในตาราง ๓๕.

ตาราง ๓๕. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๑๕ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ตัวกระทงย่อย	ชาย (๒๙๖)		หญิง (๕๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๓๑.๙๒	๖๐.๙๖	๓๑.๓๔	๓๕.๐๖	๓๑.๕๕	๖๙.๑๕
๒	๑๗.๘๗	๑๖.๗๕	๒๐.๐๐	๑๒.๓๕	๑๘.๙๘	๑๔.๒๐
๓	๗.๘๕	๑๖.๔๘	๖.๑๗	๘.๘๕	๖.๘๕	๑๒.๐๕
๔	๒.๐๕	๑.๗๑	๑.๘๘	๒.๑๒	๑.๗๖	๒.๓๐
๕	๐.๖๘	๔.๐๑	๐.๘๕	๐.๘๕	๐.๘๖	๒.๓๐
C	.๔๖		.๕๒		.๔๖	
X^2	๖๖.๕๔		๑๕๐		๑๘๗.๓๗	
df	๑๖		๑๖		๑๖	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

จากผลในตาราง ๓๕. ค่า C ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของครอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เกี่ยวกับเด็กพลัดตกหกล้มมีบาดแผลสาหัสและต้องไปเย็บแผลที่โรงพยาบาลนั้น มีลักษณะ

สอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะให้เข้าไปนั่งอยู่ข้าง ๆ และปลอบใจจนหมอทำแผลเสร็จ ส่วนบุคคลในครอบครัวก็เข้าไปนั่งอยู่ข้าง ๆ และปลอบใจจนหมอทำแผลเสร็จด้วยเหมือนกัน แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ ก็ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

๑๖. ค่าสถิติทดสอบไคสแควร์ ของข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. ปรากฏผลในตาราง ๑๖.

ตาราง ๑๖. อัตราร้อยละของคำตอบต่อข้อกระทง ๑๖ ในข้อทดสอบแบบ ก. และ ข. และค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบทั้งสอง

ข้อกระทงย่อย	ชาย (๒๙๒)		หญิง (๔๐๕)		ชาย – หญิง (๖๙๗)	
	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %	ก. %	ข. %
๑	๕๔.๔๕	๕๓.๙๒	๕๗.๗๔	๖๐.๒๕	๕๖.๓๔	๕๗.๓๙
๒	๓๔.๕๙	๓๕.๒๗	๓๔.๒๗	๓๓.๕๔	๓๖.๑๓	๓๔.๒๕
๓	๒.๑๕	๐.๗๑	๐.๒๓	๐.๒๓	๐.๔๗	๐.๔๓
๔	๒.๗๕	๓.๗๗	๑.๔๔	๑.๒๓	๒.๐๑	๒.๓๐
๕	๕.๔๔	๕.๔๒	๑.๒๓	๓.๗๐	๓.๐๑	๔.๕๔
C	.๕๔		.๕๔		.๕๑	
X^2	๑๒๐.๒		๑๒๒.๗๑		๒๔๕.๐๒	
df	๑๒		๑๒		๑๒	
P	< .๐๑		< .๐๑		< .๐๑	

จากผลที่แสดงไว้ในตาราง ๗๖. ค่า c ของคะแนนทุกกลุ่มมีนัยสำคัญสูงยิ่งที่ระดับ .๐๑ แห่งความมั่นใจ ทั้งนี้หมายความว่า ทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในกรอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของกรอบครัวต่อเด็กในเรื่องที่เกี่ยวกับเด็กวิ่งขึ้นบันไดบ้านและลดลงมาได้รับบาดเจ็บนั้น มีลักษณะสอดคล้องกันแน่นอน กล่าวคือ เด็กปรารถนาที่จะให้ช่วยพยุงให้ลุกขึ้น ปลอบใจ และรักษาพยาบาลให้ ส่วนบุคคลในกรอบครัวก็ช่วยพยุงให้ลุกขึ้น ปลอบใจ และรักษาพยาบาลให้ด้วยเหมือนกัน แต่โอกาสที่ทัศนคติของเด็กกับการปฏิบัติของบุคคลในกรอบครัวต่อเด็กในเรื่องนี้ก็ยังมีไม่มากนัก ยังต้องอาศัยโอกาสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน.

บทที่ ๕

บทย่อและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบว่าบุคคลในครอบครัวมีปฏิกิริยาต่อเด็กอย่างไร จึงจะทำให้เด็กมีทัศนคติดีต่อใจ เกิดความอบอุ่น และรู้สึกปลอดภัยในชีวิต นอกจากนี้ก็เพื่อต้องการทราบว่า ระหว่างทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กนั้น มีลักษณะสอดคล้องกันหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อจะได้นำความรู้ที่ได้รับจากการค้นคว้าไปเป็นประโยชน์สำหรับการแนะแนว ผู้ปกครอง ครู นักการศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กในโอกาสต่อไป

กลุ่มตัวอย่าง ๒๘๗ คน (ชาย ๒๖๒ คน หญิง ๔๐๕ คน) ที่ใช้ในการค้นคว้าครั้งนี้ ได้มาจากการเลือกจากนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๔ ใน ๑๐ โรงเรียน (โรงเรียนราษฎร์ ๕ โรง โรงเรียนรัฐบาล ๕ โรง) ในจังหวัดพระนคร เป็นเด็กที่มาจากฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับต่าง ๆ กัน ทั้งนี้โดยพิจารณาจากอาชีพและรายได้ของครอบครัวเป็นหลักใหญ่ อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ๙ ปี ๔ เดือน

การรวบรวมข้อมูลนี้ใช้ข้อทดสอบ ๒ แบบ คือ แบบ ก. และแบบ ข. แต่ละแบบประกอบด้วย ๑๖ ข้อกระทง ข้อกระทงแต่ละข้อในแบบทดสอบ ก. ประกอบด้วยลักษณะการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวที่แสดงทัศนคติเป็น ๕ ระดับ เรียงจากลักษณะที่เป็นเชิงนิมานมากที่สุดจนถึงเชิงนิเสธมากที่สุด ให้เด็กเลือกตอบการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวที่เด็กตอบมากที่สุดเพียงข้อเดียวเท่านั้น แล้วนำมาคำนวณหาอัตราส่วนร้อยเพื่อดูว่าเด็กตอบข้อใดมากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ โดยนำมาเสนอในตารางและกราฟ ส่วนแบบทดสอบ ข. นั้น แต่ละข้อมีการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวเป็น ๕ ระดับเช่นเดียวกันแบบทดสอบ ก. ให้เด็กเลือกตอบว่าผู้ปกครองของเด็กส่วนมากปฏิบัติในสถานการณ์นั้น ๆ เหมือนข้อใดมากที่สุดแต่เพียงข้อเดียว แล้วนำผลที่ได้มาหาสหสัมพันธ์กันแบบทดสอบ ก. เพื่อดูว่าการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวจริง ๆ ที่บ้านกับทัศนคติของเด็กนั้น สอดคล้องกันหรือไม่ อย่างไร โดยนำผลมาเสนอในตารางให้เห็นโดยเด่นชัด

สรุปผลการค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าปรากฏผลดังต่อไปนี้ :-

๑. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑ ที่ว่า "เธอทำของคนอื่นมาแตกโดยมิได้เจตนา เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ปรากฏว่าทั้งเด็กชายและเด็กหญิงส่วนมาก มีทัศนคติที่จะยอมให้ที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "ให้อภัยที่เธอไม่ได้เจตนา" และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริงของบุคคลในครอบครัวแล้วก็ปรากฏว่า สอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๒. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๒ ที่ว่า "เวลาผู้ปกครองคุยกันสนุกสนาน เธอเข้าไปฟังและร่วมสนทนาด้วย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากทั้งเด็กชายและหญิงมีทัศนคติที่จะยอมให้ที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "ยอมให้เธอเข้าฟังและสนทนาด้วย" เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริง ๆ ของบุคคลในครอบครัวแล้ว มีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๓. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๓ ที่ว่า "ในขณะที่เธอหิวและอยากรับประทานอาหาร เธอคิดว่าอยากจะให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากทั้งชายและหญิงมีทัศนคติที่จะยอมให้ที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว ในข้อที่ว่า "คอยเอาใจใส่ดูแลและหาอาหารให้เธอได้รับประทานจนอิ่ม" และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริง ๆ ของบุคคลในครอบครัวแล้ว ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๔. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๔ ที่ว่า "ของเล่นของเธอแก่น้องแล้วไป เธอไม่ยอมให้และแย่งกลับคืน เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากทั้งชายและหญิงมีทัศนคติที่จะยอมให้ที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "ไม่ให้เธอแย่งของกลับคืนแล้วยังบอกให้คืนของเล่นแก่น้องไป" เมื่อเปรียบเทียบกันกับการปฏิบัติจริง ๆ ของบุคคลในครอบครัวแล้ว ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๕. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๕ ที่ว่า "เมื่อเธอได้รับการบ้านเลขจากครู แต่เธอทำไม่ได้ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากมีทัศนคติที่จะยอมให้ที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "ช่วยเธอคิดเลขโดยเธอมีส่วนร่วมในการคิดด้วย" และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริง ๆ ของบุคคลในครอบครัวแล้ว ปรากฏว่ามีความสอดคล้องหรือโน้มเอียงที่จะสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๖. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๖ ที่ว่า "เวลาเธอได้รับความรู้ใหม่ ๆ จากครู เธอนำมาเล่าให้ผู้ปกครองฟัง เธออยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากมีทัศนคติที่พึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว ในข้อที่ว่า "แสดงความสนใจและชมเชยกำลังใจว่า ดีแล้วพยายามหาความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น" หากเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริง ๆ ของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กแล้ว ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๗. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๗ ที่ว่า "เธอนั่งทำการบ้านใกล้ ๆ ผู้ปกครอง เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากมีทัศนคติที่พึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "มีความสนใจและช่วยเธอบ้างเป็นบางครั้ง" และถ้าเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริง ๆ ของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กแล้ว จะมีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๘. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๘ ที่ว่า "เวลาโรงเรียนมีงานและเธอมีโอกาสร่วมด้วย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ปรากฏว่าเด็กส่วนมากมีทัศนคติที่พึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "มีเมื่อที่เธอมีโอกาสร่วมด้วย" เมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวที่มีต่อเด็ก ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๙. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๙ ที่ว่า "เวลาเพื่อน ๆ มาเยี่ยมที่บ้าน เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเพื่อนของเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากมีทัศนคติที่พึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "แสดงความพอใจและช่วยเธอต้อนรับตลอดเวลา" เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๐. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๐ ที่ว่า "เวลาเพื่อน ๆ ของเธอมาชวนเธอไปเที่ยว เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากมีทัศนคติที่พึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "ขานใจให้ไปแต่ต้องไปถามก่อนว่า จะไปที่ไหน" เมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ก็ปรากฏว่า มีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๑. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๑ ที่ว่า "ไปเล่นกับเพื่อนแล้วมีเรื่องทะเลาะกันจนถูกเพื่อนตีร้องไห้กลับมา เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากมีทัศนคติที่พึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "ปลอบใจและให้กำลังใจตามสมควร" เมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ก็ปรากฏว่า มีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๒. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๒ ที่ว่า "ในขณะที่เธอกำลังเล่นกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน ผู้ปกครองไปตามให้กลับบ้าน แต่เธอยังไม่ยอมกลับ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ปรากฏว่าเด็กส่วนมากมีทัศนคติที่ตรงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว ในข้อที่ว่า "อนุญาตให้เล่นต่อไปตามสมควรแล้วสั่งให้รีบกลับบ้าน" และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๓. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๓ ที่ว่า "เวลาเธอปวดศีรษะเป็นไข้และไม่สบาย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากมีทัศนคติที่ตรงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "รักษาและคอยเอาใจใส่เธอตลอดเวลา" เมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ปรากฏว่า มีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๔. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๔ ที่ว่า "เวลาเธอโมโหหรือโกรธในขณะที่เธอไม่สบาย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากมีทัศนคติที่ตรงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "ปลอบใจและให้กำลังใจเธอบ้าง" และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๕. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๕ ที่ว่า "เวลาที่อีกสองวันจะมีงานแสดงสำคัญ และต้องไปเย็บแผลที่โรงพยาบาล ในขณะที่หมอกำลังเย็บแผลอยู่นั้น เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" ปรากฏว่าเด็กส่วนมากมีทัศนคติที่ตรงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "เข้าไปนั่งอยู่ข้าง ๆ และปลอบใจเธอจนหมอทำแผลเสร็จ" และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ก็ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๖. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๖ ที่ว่า "ถ้าเธอวิ่งขึ้นมันได้บ้างและหัวเข่าถลอกมาได้รับบาดเจ็บ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด" เด็กส่วนมากมีทัศนคติที่ตรงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า "ช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้นแล้วปลอบใจและหายาทาให้" และถ้าเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ก็ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

ตามที่สรุปมาทั้ง ๑๖ ข้อ นี้ หากกล่าวโดยรวม ๆ แล้ว เด็กส่วนมากมีทัศนคติที่ตรงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในลักษณะที่เป็นเชิงนิมาน คือ การปฏิบัติที่เต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ ไม่รุนแรง ฯลฯ เป็นต้น มีอยู่ข้อเดียวที่เด็กรอบลักษณะการปฏิบัติที่เป็นเชิงนิเสธ ได้แก่สถานการณ์ใน

ข้อกระทงที่ ๔ (ไม่ให้เธอแย่งของกลับคืนแล้วยังบอกให้คืนของเล่นแก่น้องไป) ดังกล่าวมาแล้ว ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะวัฒนธรรมของไทย โดยเฉพาะในครอบครัวของไทยที่อบรมสั่งสอนไม่ให้เด็กโต้รังแกเด็กเล็ก ถึงแม้การปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวจะเป็นเชิงนิเสธก็ตาม แต่เด็กก็ยอมรับและพึงพอใจที่จะได้รับการปฏิบัติเช่นนั้น เพราะเป็นการปฏิบัติในเชิงนิเสธที่ไม่รุนแรงนัก

สำหรับทัศนคติของเด็กนั้น พอจะสรุปและถือเป็นหลักทั่ว ๆ ไปได้ว่า เด็กมีทัศนคติพึงพอใจต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวสอดคล้องกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวที่มีต่อเด็ก การที่เป็นเช่นนี้ เพราะทัศนคติทั้งหลายเกิดขึ้นหรือเรียนรู้มาจากสิ่งแวดล้อมของเด็ก ครอบครัวเป็นสิ่งแวดล้อมและเป็นรากฐานอันสำคัญยิ่งในการสร้างทัศนคติให้แก่เด็ก หากครอบครัวปฏิบัติต่อเด็กในสถานการณ์หนึ่งสถานการณ์ใด เช่นไร เด็กก็มักมีทัศนคติต่อสถานการณ์นั้น ๆ คล้ายกันด้วย

ข้อเสนอแนะ

ทัศนคติไม่ใช่เป็นสิ่งที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยตัวของมันเองโดยตรง แต่เป็นภาวะความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า ด้วยเหตุนี้การวัดทัศนคติจึงทำได้โดยทางอ้อมทางเดียว ฉะนั้นผลที่ได้จึงอาจไม่สมบูรณ์นัก อย่างไรก็ตามจากผลของการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้ :-

๑. การศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ ศึกษาจากเด็ก ๑๐ โรงเรียน และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง ๖๔๗ คน ผลที่ได้จึงยังถือเป็นมาตรฐานทั่วไปไม่ได้ แต่ก็พอทำให้ทราบได้ว่าเด็กมีความโน้มเอียงที่จะชอบสิ่งใดบ้าง หากจะมีการศึกษาค้นคว้าต่อไป ก็น่าจะได้เลือกกลุ่มตัวอย่างให้มากกว่านี้ และพยายามให้ได้จำนวนเด็กชายและเด็กหญิงในปริมาณที่ปาน ๆ กัน ก็จะดียิ่งขึ้น

๒. วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างสำหรับการค้นคว้าในคราวต่อ ๆ ไป ควรจะได้ใช้วิธีเลือกอย่างสุ่ม ๆ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนประชากรทั่วไปโดยแท้จริง

๓. การรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามนี้ เหมาะสำหรับเด็กที่อ่านหนังสือได้เข้าใจและรู้เรื่องเท่านั้น หากจะใช้แบบสอบถามในการค้นคว้าคราวต่อไปจึงควรใช้ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ ๔ ขึ้นไป

๔. ในการรวบรวมข้อมูลนั้น ควรจะได้ใช้วิธีอื่นประกอบด้วย เช่น สัมภาษณ์โดยตรงจากเด็ก จากพ่อแม่ ฯลฯ จะทำให้ผลการค้นคว้ามีความเชื่อถือและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผลการค้นคว้าครานี้ พอจะยุติได้ว่า การปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กนั้น หากจะให้ได้ผลดีแล้ว ควรปฏิบัติต่อเด็กในลักษณะที่เป็นเชิงนิมาน คือ การปฏิบัติในลักษณะที่มีความเห็นอกเห็นใจ ไม่รุนแรง เต็มไปด้วยความอบอุ่น และช่วยเหลือเด็กตามโอกาสอันควร.

บรรณานุกรม

ตุ้ย ชุมสาย, ม.ล. จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน บรรณกรรมครั้งที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๙ หน้า ๔๘.
วิสามัญศึกษา กรม กระทรวงศึกษาธิการ ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภา
๒๕๔๔ หน้า ๑๖.

Bonner, Hubert, Social Psychology, American Book Company, New York, 1953, pp. 183 - 184.

Cruse, Wendell W., Educational Psychology, The Ronald Press Company, New York, 1947, p. 187.

Garrett, Henry E. and Woodworth, R.S., Statistics in Psychology and Education, Longmans, Green and Co., New York, 1958, pp. 393 - 394.

Lasswell, H.D., Psychopathology and Politics, University of Chicago Press, Chicago, 1930.

Lindzey, Gardner, Handbook of Social Psychology, Addison - Wesley Publishing Company, Inc., Mass., 1954, pp. 43 - 45, 335.

Newcomb, Theodore M., Social Psychology, The Dryden Press, Inc., New York, 1950, pp. 127 - 130, 221 - 223.

Peatman, John Gray, Descriptive and Sampling Statistics, Harper and Brothers Publishers, New York, 1947, pp. 273 - 274.

Remmers, H.H. and Weltman, Naomi, "Attitude Intra - Relationship of Youth, Their Parents and Their Teacher," in The Journal of Social Psychology, 1947, Vol. 26, 61 - 68.

Stepan, Margaret, "The Scope and Aims of Family and Child Development Studies," in The Social Sciences and Thailand, Published Under the Auspices of the Education Society of Thailand, Cornell Research Centre, Bangkok, 1956, p. 52.

Stagner, R., "Studies of Aggressive Social Attitudes. III. Role of Personal and Family Scores," Journal of Social Psychology, 1944, Vol. 20, 129 - 140.

Warren, Howard C., Dictionary of Psychology, Houghton Miffin Company, 1934 p. 34.

คะแนนดิบที่เด็กตอบในแบบทดสอบ ก.

ตาราง ๓๗. คะแนนดิบที่เด็กตอบในแบบทดสอบ ก. ของแต่ละข้อกระทงแจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงที่	เพศ	ตอบถูกของกระทงย่อยที่					
		๑	๒	๓	๔	๕	รวม
๑	ชาย	๔๖	๑๗๒	๕	๖๐	๑๐	๒๙๒
	หญิง	๖๖	๒๖๖	๒	๖๔	๓	๔๐๕
	รวม	๑๑๒	๔๓๘	๗	๑๒๔	๑๓	๖๙๗
๒	ชาย	๔๗	๑๗๒	๑๗	๓๐	๑๓	๒๙๒
	หญิง	๑๑๒	๑๕๖	๒๐	๑๐๙	๔	๔๐๕
	รวม	๑๔๔	๒๖๔	๓๗	๑๔๒	๒๑	๖๙๗
๓	ชาย	๑๖๕	๖๔	๓๐	๒๑	๓	๒๙๒
	หญิง	๒๖๕	๓๖	๓๐	๓๐	๔	๔๐๕
	รวม	๔๓๕	๑๔๕	๖๐	๕๑	๗	๖๙๗
๔	ชาย	๕๗	๕๔	๑๕	๑๕๓	๑๓	๒๙๒
	หญิง	๔๐	๖๔	๔	๒๓๕	๑๓	๔๐๕
	รวม	๑๓๗	๑๖๒	๒๕	๓๗๔	๒๖	๖๙๗
๕	ชาย	๑๐	๒๐๔	๑๑	๕๖	๗	๒๙๒
	หญิง	๒๔	๒๓๖	๖	๔๐	๔	๔๐๕
	รวม	๓๔	๔๔๔	๑๗	๑๑๖	๑๖	๖๙๗

ตาราง ๓๗. (ต่อ)

ข้อกระทงที่	เพศ	คะแนนข้อกระทงย่อยที่					
		๑	๒	๓	๔	๕	รวม
๖	ชาย	๑๗๒	๑๐๖	๑๐	๒	๒	๒๙๒
	หญิง	๒๕๖	๑๔๒	๔	๒	๑	๔๐๕
	รวม	๔๒๘	๒๔๘	๑๔	๔	๓	๖๙๗
๗	ชาย	๙๑	๑๔๓	๑๒	๔	๒	๒๙๒
	หญิง	๑๐๔	๒๔๐	๔	๔	๓	๔๐๕
	รวม	๒๐๑	๔๒๓	๒๑	๘	๕	๖๙๗
๘	ชาย	๙๔	๑๗๔	๑๑	๕	๔	๒๙๒
	หญิง	๙๑	๓๐๑	๘	๓	๓	๔๐๕
	รวม	๑๘๕	๔๗๕	๑๙	๘	๗	๖๙๗
๙	ชาย	๑๕๑	๑๐๔	๑๑	๕	๖	๒๙๒
	หญิง	๒๕๓	๑๓๗	๘	๓	๔	๔๐๕
	รวม	๔๐๔	๒๕๖	๑๙	๘	๑๑	๖๙๗
๑๐	ชาย	๓๒	๒๐๖	๗	๓๙	๔	๒๙๒
	หญิง	๒๔	๓๐๕	๔	๕๗	๑๒	๔๐๕
	รวม	๖๑	๕๒๑	๑๒	๙๖	๒๑	๖๙๗
๑๑	ชาย	๕๗	๑๔๗	๔	๖๕	๑๔	๒๙๒
	หญิง	๘๓	๒๐๐	๑๑	๑๐๔	๓	๔๐๕
	รวม	๑๓๔	๓๔๗	๒๑	๑๗๔	๑๗	๖๙๗

ตาราง ๓๗. (ต่อ)

ข้อกระทงที่	เพศ	ตอบถูกข้อกระทงย่อยที่					
		๑	๒	๓	๔	๕	รวม
๑๒	ชาย	๒๙	๒๓๓	๔	๒๘	๔	๒๙๒
	หญิง	๒๘	๓๗๗	๓	๓๒	๑	๔๐๕
	รวม	๕๗	๕๖๐	๑๕	๖๐	๕	๖๙๗
๑๓	ชาย	๒๐๑	๓๔	๕	๔	๔	๒๙๒
	หญิง	๒๙๔	๔๔	๔	๓	๒	๔๐๕
	รวม	๔๙๕	๑๓๖	๙	๗	๖	๖๙๗
๑๔	ชาย	๔๑	๑๒๔	๑๓	๖๑	๓	๒๙๒
	หญิง	๑๓๒	๑๖๗	๔	๑๐๐	๒	๔๐๕
	รวม	๒๕๓	๒๙๑	๑๗	๑๖๑	๕	๖๙๗
๑๕	ชาย	๒๑๐	๕๑	๒๓	๖	๒	๒๙๒
	หญิง	๖๔๙	๔๐	๒๕	๖	๔	๔๐๕
	รวม	๔๙๔	๑๓๒	๔๘	๑๒	๖	๖๙๗
๑๖	ชาย	๑๕๔	๑๐๑	๔	๔	๑๖	๒๙๒
	หญิง	๒๓๔	๑๕๕	๕	๖	๔	๔๐๕
	รวม	๓๙๓	๒๕๖	๑๓	๑๔	๒๑	๖๙๗

ภาคผนวก ก ๒.

คะแนนดิบที่เด็กตอบในแบบทดสอบ ข.

ตาราง ๓๔. คะแนนดิบที่เด็กตอบในแบบทดสอบ ข. ของแต่ละข้อกระทงแจกแจงออกเป็น ชาย – หญิง

ข้อกระทงที่	เพศ	ตอบถูกข้อกระทงย่อยที่					
		๑	๒	๓	๔	๕	รวม
๑	ชาย	๓๑	๑๒๘	๔	๑๐๐	๒๔	๒๙๒
	หญิง	๒๖	๑๙๖	๑	๑๑๔	๒๕	๔๐๕
	รวม	๔๗	๓๒๔	๕	๒๑๔	๕๒	๖๙๗
๒	ชาย	๖๔	๑๕	๕๓	๔๑	๒๑	๒๙๒
	หญิง	๔๓	๑๖๑	๒๗	๑๓๔	๒๖	๔๐๕
	รวม	๑๖๑	๒๓๐	๖๐	๒๗๔	๔๗	๖๙๗
๓	ชาย	๑๗๕	๕๐	๕๓	๒๕	๕	๒๙๒
	หญิง	๒๒๔	๕๕	๓๔	๓๗	๗	๔๐๕
	รวม	๔๕๔	๑๐๕	๘๑	๖๒	๑๒	๖๙๗
๔	ชาย	๓๖	๓๔	๑๒	๑๔๑	๒๕	๒๙๒
	หญิง	๕๓	๓๔	๑๒	๒๖๖	๓๖	๔๐๕
	รวม	๘๕	๗๖	๒๕	๔๔๗	๖๑	๖๙๗
๕	ชาย	๑๔	๑๖๕	๔	๔๒	๑๔	๒๙๒
	หญิง	๔	๒๔๔	๑๑	๑๑๖	๒๑	๔๐๕
	รวม	๒๗	๔๑๓	๒๐	๑๕๔	๓๕	๖๙๗

ตาราง ๑๔. (ต่อ)

จังหวัดที่	เพศ	ตอนที่ออกสอบครั้งที่					
		๑	๒	๓	๔	๕	รวม
๖	ชาย	๑๗๑	๑๑๐	๗	๔	๐	๒๙๒
	หญิง	๒๒๒	๑๓๓	๕	๔	๑	๔๐๕
	รวม	๔๓๓	๒๔๓	๑๒	๘	๑	๖๔๗
๗	ชาย	๔๔	๑๔๔	๑๓	๖	๕	๒๙๒
	หญิง	๑๐๑	๒๙๒	๔	๑๐	๓	๔๐๕
	รวม	๑๔๐	๔๖๑	๒๒	๑๖	๘	๖๔๗
๘	ชาย	๔๓	๑๔๒	๔	๒	๗	๒๙๒
	หญิง	๔๔	๒๔๕	๔	๓	๑๐	๔๐๕
	รวม	๑๔๑	๔๗๗	๑๗	๕	๑๗	๖๔๗
๙	ชาย	๑๔๔	๑๑๔	๑๕	๕	๖	๒๙๒
	หญิง	๒๒๔	๑๑๗	๑๑	๓	๕	๔๐๕
	รวม	๔๑๔	๒๓๕	๒๕	๘	๑๑	๖๔๗
๑๐	ชาย	๒๗	๑๑๔	๗	๖๕	๑๕	๒๙๒
	หญิง	๒๕	๒๖๑	๓	๔๗	๒๖	๔๐๕
	รวม	๕๖	๔๓๔	๑๐	๑๕๒	๔๑	๖๔๗
๑๑	ชาย	๔๗	๑๐๖	๑๑	๑๑๗	๑๑	๒๙๒
	หญิง	๖๐	๑๖๖	๖	๑๕๔	๑๔	๔๐๕
	รวม	๑๐๗	๒๗๒	๑๗	๒๗๖	๒๕	๖๔๗

ตาราง ๓๔. (ต่อ)

ช่วงอายุที่	เพศ	ตอบคำถามถูกระดับต่างๆ					
		๑	๒	๓	๔	๕	รวม
๑๒	ชาย	๒๐	๒๐๖	๓	๕๓	๑๑	๒๙๒
	หญิง	๑๗	๓๑๔	๔	๕๐	๑๓	๔๐๕
	รวม	๓๗	๕๒๔	๑๐	๑๐๓	๒๔	๖๙๗
๑๓	ชาย	๒๒๕	๒๓	๐	๑	๑	๒๙๒
	หญิง	๓๑๐	๔๔	๑	๐	๕	๔๐๕
	รวม	๕๓๖	๑๕๑	๑	๑	๖	๖๙๗
๑๔	ชาย	๔๒	๑๐๐	๔	๑๐๕	๕	๒๙๒
	หญิง	๔๔	๑๓๔	๕	๑๖๐	๖	๔๐๕
	รวม	๑๗๑	๒๓๔	๑๕	๒๖๕	๙	๖๙๗
๑๕	ชาย	๑๗๔	๔๔	๔๔	๕	๑๖	๒๙๒
	หญิง	๓๐๔	๕๐	๓๖	๑๑	๘	๔๐๕
	รวม	๔๔๒	๔๔	๔๔	๑๖	๑๖	๖๙๗
๑๖	ชาย	๑๕๖	๑๐๓	๕	๑๑	๑๗	๒๙๒
	หญิง	๒๔๔	๑๓๖	๔	๔	๑๕	๔๐๕
	รวม	๔๐๐	๒๓๔	๑๐	๑๖	๓๒	๖๙๗

ภาคผนวก ข ๑.

ข้อสั่งชี้แจงและแบบทดสอบ ก.

ข้อสั่งชี้แจงแบบทดสอบ ก.

<u>เครื่องใช้</u> ๑. แบบทดสอบ ก.

๒. ดินสอดำ

<u>คำชี้แจง</u> (ถ้าใช้แบบทดสอบ ข. มาแล้ว)

วันนี้ครูจะให้นักเรียนคิดและทำอะไรเพิ่มเติมอีกครั้งหนึ่ง ครูจะแจกกระดาษคำสอบให้เขียน (แจกกระดาษคำสอบ) ให้นักเรียนเขียนชื่อโรงเรียน ชั้น เพศหญิงหรือชาย ชื่อของนักเรียนเอง อายุและวันที่ คือวันนี้เสียให้เรียบร้อยแล้วยังไม่ต้องเขียนอะไรต่อไป เมื่อเรียบร้อยแล้วก็ยกมือขึ้น

กระดาษที่ครูแจกให้เมื่อกี้นี้มีข้อความทั้งหมด ๑๖ ข้อ แต่เธอยังไม่ต้องดู แต่ละข้อมีข้อย่อยอีก ๕ ข้อ (เขียนตัวอย่างจากกระดาษสอบถามให้ดูบนกระดานดำ)

ตามธรรมดาคนเรามักจะมีเรื่องต่าง ๆ เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันเสมอ ข้อความที่ครูเขียนให้ดูบนกระดานดำและที่อยู่ในกระดาษสอบถามที่แจกให้นี้ ล้วนเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นระหว่างนักเรียนกับบุคคลในครอบครัวของเธอ คือ พ่อ แม่ ญาติที่เมืองและผู้ดูแลที่ใกล้ชิดบ่อย ๆ

ในข้อหนึ่ง ๆ นี้เป็นการปฏิบัติตามปกติของผู้ปกครองของเธอแตกต่างกัน (อ่านข้อย่อยที่เขียนบนกระดานดำให้ดู) ขอให้เธอเลือกการปฏิบัติของผู้ปกครองของเธอเพียงข้อเดียวที่เธอรอบมากที่สุด ทุกคนอาจรอบไม่เหมือนกัน เมื่อเธอรอบข้อไหนมากที่สุด ขอให้วงเครื่องหมาย ◯ ล้อมข้อย่อยในกระดาษคำถามที่เธอรอบนั้น (วงให้ดูเป็นตัวอย่างบนกระดานดำ) เข้าใจไหม ? ใครยังไม่เข้าใจบ้าง ? (ถ้ายังไม่เข้าใจก็อธิบายและยกตัวอย่างซ้ำจนทุกคนรับว่าเข้าใจ) ให้เธอวงเครื่องหมายจากตัวอย่าง ๑ ในกระดาษสอบถามที่แจกให้ได้ (ทุกคนทำ)

ให้นักเรียนดูตัวอย่าง ๒ (อ่านข้อความและอธิบายความหมายว่าหมายถึงอะไร) นักเรียนรู้สึกอย่างไร คือ รอบข้อไหนมากที่สุดก็ให้วงเครื่องหมาย ◯ ล้อมตัวเลขหน้าข้อความนั้น ลงมือทำตัวอย่างที่ ๒ ได้ (ทุกคนทำและเมื่อเห็นว่าเข้าใจดีแล้ว เริ่มทำการทดสอบได้)

เอาละ ตรานี้ให้ทุกคนพิจารณาดูข้อทดสอบทีละข้อได้ ให้จำไว้ว่านักเรียนมีอิสระอย่างเต็มที่ที่จะตัดสินตามความรู้สึกของนักเรียนเอง คำตอบนี้ไม่ถือว่าถูกผิด และจะไม่เปิดเผย ถ้านักเรียนวงผิดไปต้องการจะเปลี่ยนไปวงข้ออื่น ก็ให้ลบออกแล้ว วงในช่องข้อที่ต้องการนั้น นักเรียนจะต้องทำทุกข้ออย่าเว้นทิ้งไว้ เมื่อเข้าใจดีแล้วให้ทุกคนลงมือทำได้ ..... (ทุกคนทำจนเสร็จ)

แบบทดสอบ ก.

โรงเรียน ..... ชั้น ..... เพศ .....
ชื่อ ..... อายุ ..... ปี วันที่ .... เดือน ..... พ.ศ. .....

ต่อไปนี้เป็นเรื่องที่อาจจะเกิดขึ้นระหว่างนักเรียนกับบุคคลในครอบครัวของเธอ (พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง และผู้ดูแลที่ใกล้ชิด) แต่ละข้อมีการปฏิบัติของผู้ปกครองของเธอแตกต่างกันออกไป ถ้าเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นแก่เธอกับคนในครอบครัวของเธอจริง ๆ ครูอยากทราบว่าเธอต้องการให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไร ให้เลือกการปฏิบัติของผู้ปกครองของเธอเพียงข้อเดียวที่เธอชอบมากที่สุด แล้วใส่วงเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบข้อความนั้น

ตัวอย่าง ๑. เธอเล่นอยู่กับน้องเล็ก ๆ ของเธอในสนามหญ้า น้องเธอปีนต้นไม้ต้นหนึ่งที่ผู้ปกครองชอบมากและเตี้ยตาย เธอคิดอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. ให้อภัยเธอและไม่ว่ากล่าวตักเตือนอย่างใด
๒. ให้อภัยแล้วเตือนไว้ว่าระมัดระวังอย่าให้น้องไปเหยียบต้นไม้อีก
๓. ไม่สนใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
๔. ดุเธอว่าไม่ดูแลน้องและปล่อยให้เหยียบต้นไม้
๕. ดุด่าแล้วยังเฆี่ยนตีเธอเพราะไม่ดูแลน้อง

ตัวอย่าง ๒. ผู้ปกครองของเธอเห็นเธอมัวอ่านหนังสืออ่านเล่นทั้ง ๆ ที่วันรุ่งขึ้นจะเป็นวันสอบไล่ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองของเธอปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. พอใจให้เธออ่านหนังสืออ่านเล่นจนจบแล้วจึงอ่านหนังสือเตรียมสอบ
๒. เตือนเธอให้ดูหนังสือเพื่อเตรียมสอบและให้เอาหนังสืออ่านเล่นไปเก็บ
๓. ไม่สนใจว่าเธอจะดูหนังสือหรือไม่
๔. ดุไม่ให้เธออ่านหนังสืออ่านเล่นเลยทีเดียว
๕. ดุด่าและเฆี่ยนตีเธอที่มัวอ่านหนังสืออ่านเล่น

แบบทดสอบ

๑. เธอทำของตกลงมาแตกโดยมิได้เจตนา เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. ให้อภัยเธอ และรู้สึกปลอบใจไม่ให้เกิดความเสียใจ

๒. ให้อภัยที่เธอไม่ได้เจตนา

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าอะไรจะตกแตก

๔. ดุเธอว่า "ระมัดระวังหน่อยซิ"

๕. เรียกเธอมาเสียแล้วตำหนิว่า "จำไว้อย่าให้เกิดขึ้นอีก"

๒. เวลาผู้ปกครองคุยกันสนุกสนาน เธอเข้าไปฟังและร่วมสนทนาด้วย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. พอใจที่เธอเข้าร่วมสนทนาและฟังความคิดเห็นต่าง ๆ จากเธอ

๒. ยอมให้เธอเข้าฟังและสนทนาด้วย

๓. เฉย ๆ ไม่ใยดีว่าเธอร่วมวงสนทนาหรือไม่

๔. แสดงความไม่พอใจที่เธอเข้าร่วมฟังด้วย

๕. ดำและไล่ตะเพิดเธอไม่ยอมให้ร่วมฟังและคุยด้วย

๓. ในขณะที่เธอหิวและอยากรับประทานอาหาร เธอคิดว่าอยากจะให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. คอยเอาใจใส่ดูแล และหาอาหารให้เธอได้รับประทานจนอิ่ม

๒. จัดหาอาหารให้เธอรับประทานแล้วปล่อยตัวไปที่อื่น

๓. ไม่สนใจและปล่อยให้เธอหาอาหารรับประทานเองตามลำพัง

๔. ว่ากล่าวตักเตือนเรื่องขอบกพร่องต่าง ๆ ในขณะที่เธอกำลังหาอาหารรับประทานอยู่

๕. ดุด่าเธอถึงข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เธอเคยทำมาก่อนแล้ว

๔. ของเล่นของเธอแต่ละอย่างแย่งไป เธอไม่ยอมให้และแย่งกลับคืน เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. พอใจที่เธอแย่งของกลับคือแล้วเตือนไม่ให้น้องแย่งเธออีก

๒. ยอมให้เธอแย่งของกลับคืนแต่ไม่ว่ากล่าวน้องแต่อย่างใด

๓. ไม่สนใจและเมินเฉยไม่ว่ากล่าวใครแต่อย่างใด

๔. ไม่ให้เธอแบ่งของกลับคืนแล้วบังคับให้คืนของเล่นแก่น้องไป

๕. ดุด่าและบังคับให้เธอคืนของเล่นนั้นแก่น้องไป

๕. เมื่อเธอได้รับการบ้านเธอจากครู แต่เธอทำไม่ได้ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. ยอใจคิดเธอให้เธอและทำการบ้านให้จนเสร็จโดยที่เธอไม่ต้องทำอะไร

๒. ช่วยเธอคิดเธอโดยเธอมีส่วนร่วมในการคิดด้วย

๓. ไม่สนใจว่าเธอคิดได้หรือไม่

๔. บอกให้เธอคิดเองโดยไม่ช่วยอะไรเธอ

๕. บังคับให้เธอคิดเองโดยไม่ยอมช่วยอะไรแก่เธอทั้งสิ้น

๖. เวลาเธอได้รับความรู้ใหม่ ๆ จากครู เธอนำมาเล่าให้ผู้ปกครองฟัง เธออยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. แสดงความสนใจ และชมให้กำลังใจว่า "ดีแล้วที่พยายามหาความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น"

๒. ยอใจที่เธอได้รับความรู้ใหม่ ๆ

๓. เฉย ๆ ไม่ใยดีว่าเธอจะเล่าอะไรให้ฟัง

๔. ไม่สนใจและยังปฏิเสธเรื่องที่เธอนำมาเล่า

๕. ไม่สนใจแล้วยังพูดเยาะเย้ยจากทางอีกด้วยว่า "อย่ามากุยไม้อวดนักเลย"

๗. เธอนั่งทำการบ้านใกล้ ๆ ผู้ปกครอง เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. มีความสนใจและคอยช่วยเธอทุกครั้งที่เธอขอร้องให้ช่วย

๒. มีความสนใจและช่วยเธอบ้างเป็นบางครั้ง

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าเธอต้องการความช่วยเหลืออย่างไรหรือไม่

๔. แสดงอาการไม่สนใจกับเธอโดยบอกให้ไปทำที่อื่น

๕. ไม่สนใจและไล่ตะเพิดไม่ให้มาทำใกล้

๘. เวลาโรงเรียนมีงานและเธอมีโอกาสร่วมด้วย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. ชอบใจมากและสนับสนุนเธอเต็มที่

๒. ยินดีที่เธอมีโอกาสร่วมด้วย

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าเธอจะทำอะไร

๔. ไม่ชอบใจและไม่สนับสนุน

๕. ไม่ชอบใจอย่างมากและห้ามไม่ให้ร่วมงานด้วย

๙. เวลาเพื่อน ๆ มาเยี่ยมที่บ้าน เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเพื่อนของเธออย่างไรมากที่สุด

๑. แสดงความชอบใจและช่วยเธอต้อนรับตลอดเวลา

๒. ชอบใจและพบปะสนทนากับเพื่อนของเธอตามสมควรแล้วจากไป

๓. ทำเมินเฉยและไม่สนใจกับเพื่อนของเธอเลย

๔. แสดงความไม่ชอบใจแล้วออกจากบ้านไป

๕. แสดงอาการไม่ชอบใจโดยออกจากบ้านไปและเตือนว่า "อย่านำเพื่อนมาเที่ยวบ้านอีก"

๑๐. เวลาเพื่อน ๆ ของเธอมาชวนเธอไปเที่ยว เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. อนุญาตให้เธอไปได้ดี

๒. ตามใจให้ไป แต่ก่อนไปก็ถามก่อนว่า "จะไปที่ไหน"

๓. ไม่ใยดีว่าเธอจะไปที่ไหนกับใคร

๔. ไม่ให้ไป นอกจากมีเหตุผลอย่างให้ไปก็ได้

๕. ไม่ยอมให้ไปเด็ดขาด จึงแม้จะทราบว่าเธอจะไปเที่ยวที่ไหนก็ตาม

๑๑. ไปเล่นกับเพื่อนแล้วมีเรื่องทะเลาะกันจนถูกเพื่อนตีร้องไห้กลับมา เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. ปลอบใจให้กำลังใจเธอ และพร้อมที่จะช่วยเหลือเธอ

๒. ปลอบใจและให้กำลังใจตามสมควร

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าอะไรจะเกิดขึ้น

๔. ดุและเตือนเธอว่า "อย่าไปทะเลาะกับเพื่อนอีก"

๕. เรียกเธอมาเรียนและกล่าวว่า "แกกับไม่ดีชอบไปเที่ยวทะเลาะกับคนอื่น"

๑๒. ในขณะที่เธอกำลังเล่นกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน ผู้ปกครองไปตามให้กลับบ้าน แต่เธอยังไม่อยากกลับ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. อนุญาตให้เล่นต่อไปตามความพอใจของเธอ

๒. อนุญาตให้เล่นต่อไปตามสมควรแล้วสั่งให้รีบกลับบ้าน

๓. เฉย ๆ ไม่ว่าอะไร

๔. ดุเธอต่อหน้าเพื่อน ๆ ให้รีบกลับบ้าน

๕. ดุด่าและเฆี่ยนเธอต่อหน้าเพื่อน ๆ แล้วดึงตัวเธอกลับบ้าน

๑๓. เวลาเธอป่วยหรือเป็นไข้และไม่สบาย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. พยาบาลและคอยเอาใจใส่เธอตลอดเวลา

๒. พยาบาลเธอเป็นครั้งคราว

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าเธอเป็นอะไร

๔. ปล่อยให้เธอนอนป่วยอยู่ตามลำพัง

๕. ไม่สนใจมาก ซ้ำยังดุด่าว่า "ดีแล้วที่ไม่รู้จักรักษาตัว"

๑๔. เวลาเธอโมโหหรือโกรธในขณะที่เธอไม่สบาย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. ถูกปลอบใจและเอาใจเธอทุกอย่าง

๒. ปลอบใจและให้กำลังใจเธอบ้าง

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจ

๔. ตั้งสอนว่า "อย่าโมโหนักเดี๋ยวไม่สบายยิ่งขึ้น"

๕. ดุด่าซ้ำเติมว่า "อ้ายนี่อีนักไม่สบายแล้วยังเลือกไม่เจียมตัว"

๑๕. เวลาพลัดตกหกล้มมีบาดแผลสาหัสและต้องไปเย็บแผลที่โรงพยาบาล ในขณะที่หมอทำแผลอยู่นั้น เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. เข้าไปนั่งอยู่ข้าง ๆ และปลอบใจเธอจนหมอทำแผลเสร็จ

๒. นั่งอยู่ห่าง ๆ พอให้เธอมองเห็นเท่านั้น

๓. นั่งรอเธออยู่ข้างนอกห้องพยาบาล

๔. รอเธออยู่ที่บ้าน

๕. อยู่ที่บ้านโดยไม่สนใจแล้วยังดุด่าเธอว่า "ดีแล้วที่ไม่รู้จักระมัดระวัง"

๑๖. ถ้าเธอวิ่งขึ้นบันไดบ้านและพลัดตกลงมาได้รับบาดเจ็บ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด

๑. ช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้นแล้วปลอบใจ และหาพยุกยาทาให้

๒. บอกให้เธอลุกขึ้นและปลอบใจว่า "ไม่เป็นไร"

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าเธอจะเป็นอะไร

๔. หัวเราะเยาะและกล่าวว่า "ดีแล้วที่อยากวิ่งขึ้นบันได"

๕. ดุด่าและตีซ้ำๆ ที่วิ่งขึ้นบันไดบ้าน

ภาคผนวก ข ๒.

ข้อชี้แจงและแบบทดสอบ ข.

ข้อชี้แจงแบบทดสอบ ข.

<u>เครื่องใช้</u> ๑. แบบทดสอบ ข.

๒. ดินสอดำ

<u>คำชี้แจง</u> (ถ้าใช้แบบทดสอบ ข. ก่อน)

กรูมาจากสถาบันราชภัฏสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก สถาบันฯ นี้มีสำนักงานอยู่ที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พระนคร งานที่สถาบันฯ ทำอยู่นี้เกี่ยวกับการค้นคว้าเรื่องความเจริญเติบโตของเด็กในด้านต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่

วันนี้ครูอยากให้นักเรียนคิดและทำอะไรง่าย ๆ สักอย่าง ครูจะแจกกระดาษสอบถามและดินสอดำให้เขียน (แจกกระดาษดินสอ) ให้นักเรียนเขียนชื่อโรงเรียน ชั้น เพศหญิงหรือชาย อายุและวันทดสอบ คือวันนี้เสียให้เรียบร้อย แล้วยังไม่ต้องเขียนอะไรต่อไป เมื่อเรียบร้อยแล้วกอยกมือทางนี้

กระดาษที่ครูแจกให้เมื่อกี้มีข้อความอยู่ทั้งหมด ๑๖ ข้อ แต่เธอยังไม่ต้องดู แต่ละข้อมีข้อย่อยอีก ๕ ข้อ (เขียนตัวอย่างจากกระดาษสอบถามให้ดูบนกระดานดำ)

ตามธรรมดาคนเรามักจะมีเรื่องต่าง ๆ เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันเสมอ ข้อความที่ครูเขียนให้ดูบนกระดานดำและที่อยู่ในกระดาษสอบถามที่แจกให้นั้นล้วนเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นระหว่างนักเรียนกับบุคคลในครอบครัวของเธอ คือ พ่อ แม่ ญาติพี่น้องและผู้ดูแลที่ใกล้ชิดบ่อย ๆ

ในข้อหนึ่ง ๆ นี้เป็นการปฏิบัติของผู้ปกครองของเธอแตกต่างกัน (อ่านข้อความบนกระดานดำให้ฟัง) ขอให้เธอแต่ละคนพิจารณาดูว่า ตามความเป็นจริง เมื่อมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น ผู้ปกครองของเธอได้ปฏิบัติเหมือนข้อไหนมากที่สุด ผู้ปกครองแต่ละคนอาจปฏิบัติไม่เหมือนกัน เมื่อเธอเห็นว่าผู้ปกครองของเธอปฏิบัติตามข้อไหนมากที่สุดแล้ว ขอให้วงเครื่องหมาย ◯ ล้อมข้อย่อยในกระดาษคำตอบ (วงให้ดูเป็นตัวอย่างบนกระดานดำ) เข้าใจไหม ? ใครยังไม่เข้าใจบ้าง ? (ถ้ายังไม่เข้าใจก็อธิบายและยกตัวอย่างซ้ำจนทุกคนรับว่าเข้าใจ) ให้เธอวงเครื่องหมายในตัวอย่าง ๑. ในกระดาษสอบถามที่แจกได้ (ทุกคนทำ)

เอาละ ต่อไปนี้นักเรียนดูในตัวอย่าง ๒. (ครูอ่านข้อความและอธิบายความหมายว่าหมายถึงอะไร) นักเรียนเห็นเป็นอย่างไร คือ เห็นว่าผู้ปกครองปฏิบัติเหมือนข้อไหนมากที่สุด ก็ให้วงเครื่องหมาย ○ ล้อมตัวเลขหน้าข้อความในกระดาษสอบถามนั้น ลงมือทำตัวอย่าง ๒. ได้ (เมื่อนักเรียนเข้าใจดีแล้ว เริ่มทำการทดสอบได้)

ครานี้ครูจะให้นักเรียนพิจารณาข้อความในแบบทดสอบทีละข้อ (ครูกล่าวย้ำต่อไปว่า) และอย่าลืมว่านักเรียนมีอิสระอย่างเต็มที่ที่จะตัดสินตามความเป็นจริงจากเรื่องที่ผู้ปกครองของเธอปฏิบัติอย่างนั้นมากที่สุด ทำตอบนี้ไม่เปิดเผย หากนักเรียนวงผิดไป จำต้องการจะเปลี่ยนไปวงข้ออื่น ก็ให้ขีดฆ่าออกแล้วไปวงใหม่ตรงข้อที่ต้องการได้ นักเรียนต้องทำทุกข้ออย่างเว้นไว้ เมื่อเข้าใจดีแล้ว ขอให้ลงมือทำได้ ..... (ขอให้ทำจนเสร็จครบทุกข้อ)

แบบทดสอบ ข.

โรงเรียน ..... ชั้น ..... เพศ .....
ชื่อ ..... อายุ ..... ปี วันที่ .... เดือน ..... พ.ศ. .....

ต่อไปนี้เป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นระหว่างนักเรียนกับบุคคลในครอบครัวของเธอ (เช่น แม่ ญาติพี่น้อง และผู้ดูแลที่ใกล้ชิด) แต่ละข้อมีการปฏิบัติของผู้ปกครองของเธอแตกต่างกัน ถ้าเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นแก่ตัวเธอกับคนในครอบครัวของเธอ ครูอยากทราบว่า <u>ตามความเป็นจริงแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไร</u> ขอให้นักเรียนพิจารณาเลือกการปฏิบัติของผู้ปกครองของเธอ แล้วใส่วงเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบหน้าข้อความที่เธอเห็นว่า ผู้ปกครองปฏิบัติเหมือนข้อไหนมากที่สุด

ตัวอย่าง ๑. เธอเล่นอยู่กับน้องเล็ก ๆ ของเธอในสนามหญ้า มีเด็กน้องเหยียบต้นไม้ต้นหนึ่งที่ผู้ปกครองรอมากและเสียหาย ตามปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. ให้อภัยเธอและไม่ว่ากล่าวตักเตือนอย่างใด
๒. ให้อภัยแล้วเตือนให้ระมัดระวังอย่าให้น้องไปเหยียบต้นไม้อีก
๓. ไม่สนใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
๔. ดุเธอว่าไม่ดูแลน้องและปล่อยให้เหยียบต้นไม้
๕. ดุด่าแล้วยังเฆี่ยนตีเธอเพราะไม่ดูแลน้อง

ตัวอย่าง ๒. ผู้ปกครองของเธอเห็นเธอมัวอ่านหนังสืออ่านเล่นอยู่ ๆ ที่วันรุ่งขึ้นจะเป็นวันสอบไล่ ตามปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. พอใจให้เธออ่านหนังสืออ่านเล่นจนจบแล้วจึงอ่านหนังสือเตรียมสอบ
๒. เตือนเธอให้ดูหนังสือเพื่อเตรียมสอบและให้เอาหนังสืออ่านเล่นไปเก็บ
๓. ไม่สนใจว่าเธอจะดูหนังสือหรือไม่
๔. ดุไม่ให้เธออ่านหนังสืออ่านเล่นเล่มนั้น
๕. ดุด่าแล้วยังเฆี่ยนตีเธอที่มัวอ่านหนังสืออ่านเล่น

แบบทดสอบ

๑. เธอทำของตกแตกโดยไม่ได้เจตนา ตามปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. ใช้สติเธอและปลอบใจไม่ให้เกิดความเสียใจ

๒. ใช้วินัยที่เธอไม่ได้เจตนา

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าอะไรจะตกแตก

๔. ดูเธอว่า "ระมัดระวังหน่อยซิ"

๕. เรียกเธอมาเฆี่ยนแล้วด่าว่า "จำไว้อย่าให้เกิดขึ้นอีก"

๒. เวลาผู้ปกครองคุยกันสนุกสนาน เธอเข้าไปฟังและร่วมสนทนาด้วย ตามปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. ดีใจที่เธอเข้าร่วมสนทนาและฟังความคิดเห็นต่าง ๆ จากเธอ

๒. ยอมให้เธอเข้าฟังและสนทนาด้วย

๓. เฉย ๆ ไม่ได้ว่าเธอร่วมวงสนทนาหรือไม่

๔. แสดงความไม่ชอบใจที่เธอเข้าร่วมฟังด้วย

๕. ด่าและไล่ตะเพิดเธอไม่ยอมให้ร่วมฟังและคุยด้วย

๓. ในขณะที่เธอหิวและอยากรับประทานอาหาร ตามปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. คอยเอาใจใส่ดูแลและหาอาหารให้เธอได้รับประทานจนอิ่ม

๒. จัดหาอาหารไว้ให้เธอรับประทานแล้วเดินจากไปทันที

๓. ไม่สนใจและปล่อยให้เธอหาอาหารรับประทานเองตามสบาย

๔. ว่ากล่าวตักเตือนเรื่องข้อบกพร่องต่าง ๆ ในขณะที่เธอกำลังหาอาหารรับประทานอยู่

๕. ดูว่าเธอมีข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เธอเคยทำมาก่อนแล้ว

๔. ของเล่นเป็นของเธอแต่น้องแย่งไป เธอไม่ยอมให้และแย่งกลับคืน ตามปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. ดีใจที่เธอแย่งของกลับคืนแล้วเตือนไม่ให้น้องแย่งเธออีก

๒. ยอมให้เธอแย่งของกลับคืนแต่ไม่ว่ากล่าวน้องแต่อย่างใด

๓. ไม่สนใจและเฉยไม่ว่ากล่าวใครแต่อย่างใด

๔. ไม่ให้เธอแย่งของกลับคืนแล้วยังบอกให้คืนของเล่นแก่น้องไป

๕. คุกคามและบังคับให้เธอคืนของเล่นนั้นแก่น้องไป

๕. เมื่อเธอได้รับการบ้านเลขจากครู แต่เธอทำไม่ได้ โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. ทอใจคิดเลขให้เธอและทำการบ้านให้เธอจนเสร็จโดยที่เธอไม่ต้องทำอะไร

๒. ช่วยเธอคิดเลขโดยเธอมีส่วนร่วมในการคิดด้วย

๓. ไม่สนใจว่าเธอคิดได้หรือไม่

๔. บอกให้เธอคิดเองโดยไม่ช่วยอะไรเลย

๕. บังคับให้เธอคิดเองโดยไม่ยอมช่วยอะไรแก่เธอทั้งสิ้น

๖. เวลาเธอได้ความรู้ใหม่ ๆ จากครู เธอนำมาเล่าให้ผู้ปกครองฟัง โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. แสดงความสนใจและชมใจกำลังใจว่า "ดีแล้วพยายามหาความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น"

๒. ทอใจที่เธอได้รับความรู้ใหม่ ๆ

๓. เฉย ๆ ไม่ใยดีว่าเธอจะเล่าอะไรให้ฟัง

๔. ไม่สนใจและยังปฏิเสธเรื่องที่เธอนำมาเล่า

๕. ไม่สนใจแล้วยังชวนเขาเรื่องอื่นกลางอีกด้วยว่า "อย่ามาคุยโม้อวดนักเลย"

๗. เธอนั่งทำการบ้านใกล้ผู้ปกครอง โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. มีความสนใจและคอยช่วยเธอทุกครั้งที่เธอขอร้องให้ช่วย

๒. มีความสนใจและช่วยเธอบ้างเป็นบางครั้ง

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าเธอต้องการความช่วยเหลืออย่างไรหรือไม่

๔. แสดงอาการไม่สนใจกับเธอโดยบอกให้ไปทำที่อื่น

๕. ไม่สนใจและไล่ตะเพิดไม่ให้มาทำใกล้

๘. เวลาโรงเรียนมีงานและเธอมีโอกาสร่วมด้วย โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. ยอมรับและสนับสนุนเธอเต็มที่

๒. ยินดีที่เธอมีโอกาสร่วมด้วย

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าเธอจะทำอะไร

๔. ไม่ยอมรับ และไม่สนับสนุน

๕. ไม่ยอมรับอย่างมากและห้ามไม่ให้ร่วมงานด้วย

๙. เวลาเพื่อน ๆ มาเยี่ยมที่บ้าน โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเพื่อนของเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. แสดงความยินดีและช่วยเธอต้อนรับตลอดเวลา

๒. ยอมรับและพบปะสนทนากับเพื่อนของเธอตามสมควรแล้วจากไป

๓. ทำเมินเฉยและไม่สนใจกับเพื่อนของเธอเลย

๔. แสดงความไม่ยอมรับแล้วออกจากบ้านไป

๕. แสดงอาการไม่ยอมรับโดยออกจากบ้านไปและเตือนว่า "อย่านำเพื่อนมาเที่ยวบ้านอีก"

๑๐. เวลาเพื่อน ๆ ของเธอมาชวนเธอไปเที่ยว โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. อนุญาตให้เธอไปทันที

๒. ตามใจให้ไป แต่ก่อนไปก็ถามก่อนว่า "จะไปที่ไหน"

๓. ไม่ใยดีว่าเธอจะไปที่ไหนกับใคร

๔. ไม่ให้ไป แต่ถ้ามีเหตุผลก็อาจให้ไปก็ได้

๕. ไม่ยอมให้ไปเด็ดขาดถึงแม้จะทราบว่าเธอจะไปเที่ยวที่ไหนก็ตาม

๑๑. ไปเล่นกับเพื่อนแล้วมีเรื่องทะเลาะกัน จนถูกเพื่อนตีร้องไห้กลับมา โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. ปลอบใจให้กำลังใจเธอและพร้อมที่จะช่วยเหลือเธอ

๒. ปลอบใจและให้กำลังใจตามสมควร

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าอะไรจะเกิดขึ้น

๔. ดุและเตือนเธอว่า "อย่าไปทะเลาะกับเพื่อนอีก"

๕. เรียกเธอมาเตือนและด่าว่า "แกมันไม่ดีชอบไปเที่ยวทะเลาะกับคนอื่น"

๑๒. ในขณะที่เธอกำลังเล่นกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน ผู้ปกครองไปตามให้กลับบ้าน แต่เธอยังไม่ยอมกลับ โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. อนุญาตให้เล่นต่อไปตามความพอใจของเธอ

๒. อนุญาตให้เล่นต่อไปตามสมควรแล้วสั่งให้รีบกลับบ้าน

๓. เฉย ๆ ไม่ว่าอะไร

๔. คุเธอต่อหน้าเพื่อน ๆ ให้รีบกลับบ้าน

๕. คุด่าและเฆี่ยนเธอต่อหน้าเพื่อน ๆ และดึงตัวเธอกลับบ้าน

๑๓. เวลาเธอป่วยถึงระยะเป็นไข้และไม่สบาย โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. พยาบาลและคอยเอาใจใส่เธอตลอดเวลา

๒. พยาบาลเธอเป็นครั้งคราว

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าเธอเป็นอะไร

๔. ปล่อยให้เธอนอนป่วยอยู่ตามลำพัง

๕. ไม่พยาบาลซ้ำยังคุด่าว่า "ดีแล้วที่ไม่รู้จักรักษาตัว"

๑๔. เวลาเธอโมโหหรือโกรธในขณะที่เธอไม่สบาย โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. พูดปลอบใจและเอาใจเธอทุกอย่าง

๒. ปลอบใจและให้กำลังใจเธอบ้าง

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจ

๔. สั่งสอนว่า "อย่าโมโหนักเดี๋ยวไม่สบายยิ่งขึ้น"

๕. คุด่าซ้ำเติมว่า "อ้ายนี่รู้ทั้งไม่สบายแล้วยังเลือกไม่เจียมตัว"

๑๕. เวลาหลักสูตรกลับมีนักแผลสาธิต และต้องไปเย็บแผลที่โรงพยาบาล ในขณะที่หมอทำแผลอยู่นั้น โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. เข้าไปนั่งอยู่ข้าง ๆ และปลอบใจเธอจนหมอทำแผลเสร็จ

๒. นั่งอยู่ห่าง ๆ คอยให้เธอมองเห็นเท่านั้น

๓. นั่งรอเธออยู่ข้างนอกห้องพยาบาล

๔. รอเธออยู่ที่บ้าน

๕. อยู่ที่บ้านโดยไม่สนใจแล้วยังดุด่าเธอว่า "ดีแล้วที่ไม่รู้จักระมัดระวัง"

๑๖. ถ้าเธอวิ่งขึ้นมันไดบ้านและหลัดตกลงมาได้รับบาดเจ็บ โดยปกติแล้วผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธอเหมือนข้อใดข้างล่างนี้มากที่สุด

๑. ช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้นแล้วปลอบใจและหายูกยาทาให้

๒. บอกให้เธอลุกขึ้นและปลอบใจว่า "ไม่เป็นไร"

๓. เฉย ๆ ไม่สนใจว่าเธอจะเป็นอะไร

๔. หัวเราะเยาะและกล่าวว่า "ดีแล้วที่อยากวิ่งขึ้นมันได"

๕. ดุด่าและตีซ้ำรานวิ่งขึ้นมันไดบ้าน

๘. การไปเที่ยวนอกบ้าน

ก. ดูภาพยนตร์ตามโรงภาพยนตร์บ่อยแค่ไหน .....

ไปตามลำพัง ☐ ไปกับผู้ใหญ่ ☐

ข. การไปดูงานสีต่าง ๆ และการกีฬาบ่อยแค่ไหน .....

ไปตามลำพัง ☐ ไปกับผู้ใหญ่ ☐

ค. การไปเที่ยวดูสถานที่ต่าง ๆ บ่อยแค่ไหน .....

ไปตามลำพัง ☐ ไปกับผู้ใหญ่ ☐

๙. การอ่านหนังสือนอกจากหนังสือเรียน ทุกวัน นาน ๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

ก. ที่โรงเรียน อ่านหนังสือที่มุมหนังสือ หรือห้องสมุด ☐ ☐ ☐

ข. ที่บ้าน เมื่อทำการบ้านเสร็จ ☐ ☐ ☐

ค. หนังสือที่ชอบอ่าน คือ .....

๑๐. สุขภาพโดยทั่วไป

ก. เจ็บป่วยต้องหยุดเรียนบ่อย ๆ ☐ นาน ๆ ครั้ง ☐ ไม่เคยเลย ☐

ข. โรคที่เป็นเสมอ คือ .....

ค. สายตาเห็นได้ชัดดี หรือไม่ .....

ง. หูได้ยินเสียงชัดดี หรือไม่ .....

จ. การรับประทานอาหารกลางวัน

กลับไปรับประทานที่บ้าน ☐ นำอาหารมาที่โรงเรียน ☐

ซื้อรับประทาน ☐ ไม่ได้รับประทาน ☐

๑๑. ตั้งแต่เริ่มเรียนจนถึงบัดนี้เป็นเวลา ..... ปี เคยเรียนซ้ำชั้นหรือไม่ .....

.....

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวเด็ก

โรงเรียน .....

ชื่อ ..... นามสกุล ..... เพศ .....

ชั้น ..... วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. .....

---

๑. ที่อยู่ บ้านเลขที่ ..... (ซอย, ตรอก, ถนน) .....

ตำบล ..... อำเภอ ..... จังหวัด .....

๒. จำนวนพี่น้อง ..... คน เธอเป็นบุตรคนที่ ..... ของบิดามารดา

๓. อาชีพของบิดา .....

๔. อาชีพของมารดา .....

๕. ลักษณะบ้านที่อยู่เป็น เรือนไม้ ☐ ครึ่งตึกครึ่งไม้ ☐ ตึก ☐

หลังคาบ้านมุงด้วย จาก ☐ สังกะสี ☐ กระเบื้อง ☐

จำนวนห้องภายในบ้าน ..... ห้อง จำนวนห้องนอน ..... ห้อง

๖. เครื่องใช้ภายในบ้าน

วิทยุ	.....	เครื่อง	วิทยุโทรทัศน์	.....	เครื่อง
เครื่องเล่นจานเสียง	.....	เครื่อง	พัดลม	.....	เครื่อง
เตารีดใช้ถ่าน	.....	เตา	ตู้เย็น	.....	ตู้
จักรยานยนต์	.....	คัน	จานอ้อเครื่อง	.....	คัน
รถยนต์	.....	คัน			

๗. จำนวนหนังสืออ่านที่บ้าน

หนังสือพิมพ์รายวัน	.....	ฉบับ	หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์	.....	ฉบับ
หนังสือพิมพ์รายเดือน	.....	ฉบับ	หนังสืออื่น ๆ	.....	เล่ม

ประวัติย่อของผู้เขียน

กำเนิดและการศึกษา

เกิดที่ตำบลท่าสว่าง อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ บิดามารดาเป็นชาวนา เข้าเรียนในชั้นมัธยมเป็นครั้งแรกที่โรงเรียนสุรินทรศึกษา จังหวัดสุรินทร์ เรียนอยู่ ๑ ปี สำเร็จชั้นมัธยมปีที่หนึ่งแล้วลาออกไปเรียนต่อที่โรงเรียนสุรวิทยาคาร จังหวัดสุรินทร์ เรียนอยู่ ๕ ปี และสำเร็จชั้นมัธยมปีที่หก เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๔๘๐

เมื่อสำเร็จชั้นมัธยมปีที่หกแล้วได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักเรียนทุนฝึกหัดครูของจังหวัดสุรินทร์และส่งไปเรียนต่อที่วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา (โรงเรียนฝึกหัดครูเดิม) จังหวัดธนบุรี เรียนอยู่ ๓ ปี สำเร็จประโยคครูประถม (ป.ป.) เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๓ ออกรับราชการเป็นครูแล้วศึกษาด้วยตนเองจนสอบได้วิชาชุดครูมัธยมปีที่ ๓ (ม.ม.) ของกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๔๙๔ ต่อมาได้รับการคัดเลือกจากกรมสามัญศึกษาให้ศึกษาต่อที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร เรียนอยู่ ๒ ปี สำเร็จปริญญาตรีการศึกษาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๐๑ ครั้นปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้สอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต แขนงวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร เรียนอยู่ ๒ ปี สำเร็จการศึกษามหาบัณฑิต แขนงวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕

ประสบการณ์และการทำงาน

๑. เริ่มเข้ารับราชการเป็นครูครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๔๘๗ ที่โรงเรียนศรีธรรมภูมิ จังหวัดสุรินทร์ สอนชุดวิชาตั้งแต่ชั้นมัธยมปีที่หนึ่งถึงมัธยมปีที่สาม รวมเวลาสอน ๙ ปี

๒. รักษาการในตำแหน่งครูใหญ่โรงเรียนเดิม เป็นเวลา ๑ ปีครึ่ง

๓. ย้ายไปเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนเมืองสุรินทร์ สอนชุดวิชาตั้งแต่ชั้นประถมปีที่หนึ่งถึงประถมปีที่เจ็ด

๔. ช่วยเหลือปรับปรุงในด้านวิชาการแก่โรงเรียนที่อยู่ในโครงการปรับปรุงของอำเภอและจังหวัดในจังหวัดสุรินทร์

๕. ช่วยเหลือในด้านการนิเทศการศึกษาในระดับประถมศึกษาของจังหวัดสุรินทร์ รวม ๒ ปี

— ooOoo —